

da capo
al fine

Pražské jaro
Závěrečná zpráva 2022

77. mezinárodní hudební festival

12/5—3/6/2022

Pod záštitou prezidenta České republiky Miloše Zemana, ministra kultury České republiky Martina Baxy a primátora hlavního města Prahy Zdeňka Hřiba.

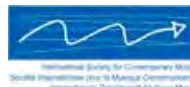
Projekty byly uskutečněny za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky.

Festival se uskutečňuje za finanční podpory hlavního města Prahy ve výši 12,5 mil. Kč.

Soutěž se uskutečňuje za finanční podpory hlavního města Prahy ve výši 3 mil. Kč.

Pražské jaro je členem Asociace hudebních festivalů ČR (AHF), Evropské asociace festivalů (EFA), Světové federace mezinárodních hudebních soutěží (WFIMC) a přidruženým členem Mezinárodní asociace uměleckých agentur (IAMA) a Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu (ISCM).

Pražské jaro bylo oceněno prestižní evropskou festivalovou značkou EFFE.

Závěrečná zpráva Pražského jara 2022

Redaktoři: Katarína Fišerová, Juraj Gerbery, Veronika Koubová, Pavel Trojan, Josef Třeštlík

Jazyková spolupráce: Petra Drtinová

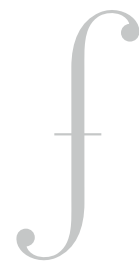
Autoři fotografií: Zdeňka Hanáková, Petra Hajsá, Zdeněk Chrapek, Ivan Malý, Michal Vencel

Vydalo

Pražské jaro, o.p.s.

Hellichova 18, 118 00 Praha 1, Česká republika, +420 257 310 414, info@festival.cz, festival.cz

ISBN: 978-80-7383-686-3

Pražské jaro
Závěrečná zpráva 2022

1

Úvodem

Úvodní slovo	8
Ohlédnutí za 77. ročníkem Pražského jara	10
Festival v číslech	24
Pražské jaro žije	26

2

Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro

Fagot	32
Klarinet	34

3

Katalog koncertů

Zahajovací koncert	38
West-Eastern Divan Orchestra	38
Master Class – Ole Kristian Dahl	46
Master Class – Nicholas Cox	47
Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro – finále fagot	48
Víze a sny	50
Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro – finále klarinet	60
Salon ZUŠ	62
SOČR, Liebreich & Hadelich	64
Alma Naidu	66
Gautier Capuçon	67
Gautier Capuçon, Jérôme Ducros	70
City of Birmingham Symphony Orchestra	74
Markéta Cukrová, Gottlieb Wallisch	80
Česká filharmonie & David Robertson	82
Trio Bohémo	87
Martin Daněk	88
Arete String Quartet	90
Chaeyeon You	91
Tjeknavorian & Müller-Schott & Vinnickaja	92
Ladislav Bilan Jr. & HAMU Percussion Ensemble	96
Debut Pražského jara	98
Freiburger Barockorchester & Vox Luminis	100
Česká filharmonie & Petr Altrichter	102
Klangforum Wien	104
Sukovy Křečovice	115
FOK, Popelka & Romberger	116
Alban Gerhardt	118
Les Siècles	122
Gürzenich-Orchester Köln	126
Kyjevští sólisté	129
Wiener Philharmoniker & Andris Nelsons	130

4

Partneři Pražského jara

Partneři Pražského jara 2022	134
Udělené záštity	138
Další významná podpora	138
Přátelé Pražského jara	139

5

Festivalové momenty a vizuální styl

Festivalové momenty	142
Vizuální styl Pražského jara v roce 2022	154

6

Webové statistiky a monitoring médií

Webové statistiky	162
Monitoring médií	164
Echo Pražského jara na obrazovkách ČT art a ivysilani.cz	173

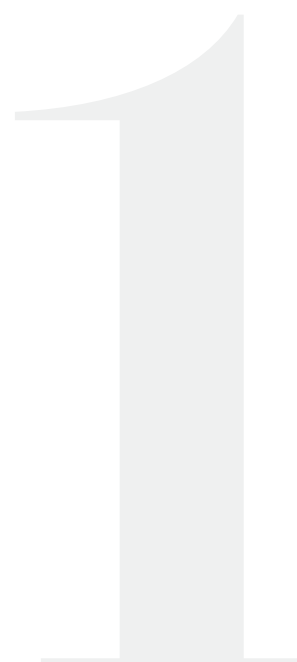
7

Tým Pražského jara

Správní rada	178
Dozorčí rada	178
Umělecká rada	178
Stálá soutěžní komise	178
Tým Pražského jara	179

vibrato

Úvodem

© Pražské jaro – Petra Hájská

Roman Bělor
Ředitel festivalu Pražské jaro

Úvodní slovo

Vážení přátelé,

dovolte prosím, abych jménem celého týmu Pražského jara vyjádřil profesionální hrdost i prostou lidskou radost z toho, že jsme mohli po dvou letech pandemie veřejnosti přinést plnohodnotný festival odpovídající co do formy i obsahu náročnému očekávání.

Nabídli jsme hostování celé řady skvělých zahraničních těles a hvězdných sólistů, rovněž s českými umělci jsme připravili výjimečné festivalové počiny mnoha forem výrazně vybočující z nabídky domácích koncertních sezón. Zvláštní pozornost jsme věnovali mladým umělcům, a to jak v rámci tradiční nástrojové soutěže, tak i v samotném festivalu. V život jsme uvedli nadčasově koncipovaný projekt věnovaný nejnovější současné hudbě Prague Offspring, který je i ve světovém kontextu unikátní. To vše považuji – s přihlédnutím ke složitým vnějším okolnostem – za malý zázrak.

O tom všem se můžete podrobně přesvědčit na následujících stránkách této zprávy.

Bylo povzbuzující vidět po dlouhé době sály zaplněné diváky. Přesto však byly návštěvnost festivalu a příjmy z prodeje vstupenek nižší než obvykle. Dva roky pandemie, její dozvuky i nové hrozby, válečný konflikt na Ukrajině, energetická krize, celkově turbulentní geopolitická situace a s tím spojená ekonomická nejistota a inflace – to vše oslabilo odvahu, chuť a někdy i možnosti určité části diváků zúčastnit se koncertů. Všechny aspekty této složité situace analyzujeme, s pravidelnými návštěvníky konzultujeme a věříme, že se nám odpovída-

jící reakcí a soustředěným úsilím podaří přivést tyto posluchače zpět.

Rovněž si klademe za cíl přesvědčit ministerstva kultury a financí i město Prahu, aby i při napjatém stavu veřejných rozpočtů poskytovaly Pražskému jaru podporu adekvátní jeho historickému poslání a společenské objednávce, kterou festival jako exkluzivní a mezinárodně etablovaný reprezentant české kultury trvale naplňuje.

Jsme optimisty a věříme, že aktuální situaci ve spolupráci s našimi partnery z veřejného i soukromého sektoru, individuálními podporovateli a v úzkém kontaktu s našimi diváky a posluchači zvládneme, ostatně příprava Pražského jara 2023 je již v plném proudu.

S úctou
Roman Bělor

Ohlédnutí za 77. ročníkem Pražského jara

Radost z hudby i povzbuzení od diváků

Přes osmnáct tisíc milovníků klasické hudby vytvořilo skvělou atmosféru na 43 koncertech a akcích 77. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro. Silné politické, ale především umělecké poselství zaznělo již v úvodu festivalu, kdy **West-Eastern Divan Orchestra** s dirigentem **Thomasem Guggeisem** vystoupil na Zahajovacím koncertě s *Mou vlastí* Bedřicha Smetany. Festival pak završil koncert **Vídeňských filharmoniků** s **Andrisem Nelsonsem**, kteří s ním zahájili své evropské turné mj. s Dvořákovou *Šestou symfonií*. Ze zahraničních orchestrů posluchači vysoce hodnotili hostování

City of Birmingham Symphony Orchestra s šéfdirigentkou **Mirgou Gražinyté-Tylou**. Vůbec poprvé v České republice vystoupila dirigentská hvězda světových pódíí **François-Xavier Roth**, a to hned se dvěma svými orchestry – francouzským ansámblem dobových nástrojů **Les Siècles** a německým **Gürzenich-Orchester Köln**. Rezidenčním umělcem byl violoncellista **Gautier Capuçon**. Událostí mezinárodního dosahu byl projekt *Prague Offspring* věnovaný novinkám současné hudby.

Čest pro českou hudbu

„Má obrovský symbolický význam provést Smetanovo mistrovské dílo s orchestrem složeným z hudebníků z Izraele, Palestiny a ostatních arabských zemí. Idea domova a vlasti má pro všechny velký význam, a to v mnoha ohledech,“ řekl k okolnostem zahajovacího koncertu spoluzakladatel **West-Eastern Divan Orchestra** Daniel Barenboim, který způsobil senzaci, když Smetanovu *Mou vlast* na festivalu v roce 2017 uvedl s **Vídeňskými filharmoniky**. Orchester založil s palestinsko-americkým akademikem Edwardem Saidem, aby prostřednictvím hudby a společného soužití podpořil dialog mezi různými kulturami Blízkého východu. „*Jaká pocta a radost zahajovat festival Pražské jaro s West-Eastern Divan Orchestra a s Mou vlastí! Moc děkuji za fantastický koncert,*“ svěřil se po úspěšném zahájení festivalu dirigent **Thomas Guggéis**, pravidelný spolupracovník orchestru a designovaný hudební ředitel Frankfurtské opery. „*Pražskému jaru se povedl husarský organizační kousek,*“ konstatovala recenzentka MF Dnes Věra Drápelová, kdy společně s dalšími hudebními kritiky po-

chvalně napsala o příležitosti angažovat právě tento orchestr. „*To, že si izraelští, arabští i další hudebníci na popud Daniela Barenboima povídají nad Smetanovou Mou vlastí, lze brát jako čest pro českou hudbu,*“ stojí v její recenzi. Máme radost, že se odborná veřejnost připojila k myšlence mírového gesta, které rovnou měrou vychází z hudby i našich každodenních skutků.

Zahajovací koncert opět živě přenášel Český rozhlas a Česká televize na kanálu ČT art. Díky technologickému partnerovi, společnosti CETIN, jsme zopakovali i úspěšnou akci Zahájení Pražského jara na Kampě, kde stovky Pražanů a návštěvníků hlavního města sledovaly *Mou vlast* na velkoplošné obrazovce. Letní počasí a bezprostřední radost ze sdílení uměleckého zážitku bez nutnosti formálního oblečení, třeba i se skleničkou vína v ruce, byla předznamenáním radosti z hudby a pospolitosti pro celý velmi úspěšný 77. festival.

Zahajovací koncert © Ivan Malý

Znak našich blízkých vazeb

Závěrečný koncert řídila jedna z nejvýraznějších osobností mezi dirigenty **Andris Nelsons**, který stanul před **Vídeňskými filharmoniky**. Sotva bychom našli těleso těsněji spjaté s bohatou historií a tradicí evropské klasické hudby. V první polovině jejich koncertu zazněla svěží kombinace děl Dmitrije Šostakoviče a žijícího klasika Sofie Gubajduliny. Dílo nonkonformní rusko-tatarské autorky, která žije posledních třicet let v Hamburku, vychází z české pohádky o aspiracích a sebeobětování. Vedle *Deváté symfonie* Dmitrije Šostakoviče – počínů balancujících na pomezí ironie a kritiky režimu – zazněla zmiňovaná *Šestá symfonie* Antonína Dvořáka. „*Tuto radostnou hudební báseň, která vzdává hold české domovině, jsme vybrali coby znak našich blízkých vazeb,*“ řekl prezident **Vídeňských filharmoniků** Daniel Froschauer.

Mimořádná osobnost mezi violoncellisty

Gautier Capuçon, jeden z nejlepších violoncellistů současnosti, se v tomto ročníku stal rezidenčním umělcem Pražského jara. Vystoupil celkem na třech koncertech – v sólovém recitálu v sugestivním prostředí Pražské křižovatky, s klavíristou **Jérôme Ducrosem** ve Dvořákově síni a coby sólista ve *Violoncellovém koncertu* Edwarda Elgara spolu se **City of Birmingham Symphony Orchestra** pod taktovkou šéfdirigenty **Mirgy Gražinytė-Tily**.

Umělkyně na festivalu účinkovala již v roce 2014 s Kremeratou Balticou a nyní se po sedmi letech na festival vrátila jako již světově uznávaná osobnost. „*Mirga Gražinytė-Tyla kráčí ve stopách sira Simona a chová obzvlášť vřelé city k Symfonii č. 6 Antona Brucknera,*“ uvedl ředitel orchestru Stephen Maddock. „*Hudba sira Edwarda Elgara stála vždy v centru repertoáru orchestru. Na vůbec prvním symfonickém koncertu orchestru sám sir Edward řídil právě svůj Violoncellový koncert,*“ přiblížil Maddock. Možná i tyto okolnosti přispěli k fantastickému úspěchu. Snad každá recenze zmiňuje

nevšední a okouzující přístup litevské umělkyně k vedení orchestru. „Mirga Gražinytė-Tyla diriguje, cítí a vede hudbu jako nikdo jiný,” shrnul tyto pocity Petr Veber na serveru klasikaplus.cz.

Rezidenční umělec **Gautier Capuçon** ve slovech chvály pokračuje: „Když jsem toto dílo poprvé provedl s Mirgou Gražinytė-Tylovou, cítil jsem mimořádné spříznění. Její dirigování je přirozené jako dýchání, melodické linie sleduje, jako kdyby zpívala.” Po skončení své rezidence se svěřil: „Jsem oprav-

du poctěn, že jsem se mohl stát součástí Pražského jara a prožít tu krásnou chvíli coby rezidenční umělec na třech koncertech. Děkuji vám, že jsem mohl navíc představit i svou nadaci a mladého klavíristu Kima Bernarda. Bravo všem členům skvělého týmu a bravo nádhernému festivalu! Taková radost!” Sympatiemi nešetřilo ani pražskojarní publikum ani odborná veřejnost. O umění rezidenčního umělce napsal Jindřich Bálek v Lidových novinách zcela jednoznačně: „Gautier Capuçon přesvědčil, že je naprosto mimořádnou osobností mezi violoncellisty.”

Bohatost díla Césara Francka

Významnou pozornost věnovala dramaturgie velkému jubileu belgicko-francouzského romantika Césara Francka, od jehož narození uplyne letos v prosinci 200 let. Jeho monumentální symfonická báseň se sborem *Psyché* zazněla v podání **České filharmonie** a **Petra Altrichtera**, jeho komorní hudbu jsme slyšeli v mistrovské interpretaci **Gautiera Capuçona**, o kouzlu jeho písňové tvorby přesvědčila **Markéta Cukrová** s klavírním doprovodem **Gottlieba Wallische** a geniální *Symfonii d moll* jsme slyšeli v podání jedinečného francouzského orchestru dobových nástrojů **Les Siècles**, a to pod vedením jeho šéfdirigenta a zakladatele **Françoise-Xaviera Rotha**. Po oslňujícím koncertě v Rudolfinu dirigent promluvil k publiku s poselstvím o schopnosti neztrácet naději a radost i v těžkých časech, aby tím uvedl přídavek – ukázkou z hudby k hře *Arlésanka* od Georgese Bizeta. Své poselství ještě rozvil pro televizní pořad Echo Pražského jara: „Dnes to zní ještě naléhavěji, než by to znělo včera. Včera bylo běžné, že orchestry mohly vyrážet na turné, cestovat a představovat v rozmanitých zemích a kulturách své umění. Dnes máme válku na Ukrajině, prošli jsme pandemickou krizí a v takové situaci potřebujeme

o sobě a svých kulturách vědět ještě více. Hudba je mír a ten potřebujeme my všichni.“

Vyhledávaného dirigenta jsme zažili také v čele německého **Gürzenich-Orchester Köln**, tělesa s pozoruhodnou historií díky světovým premiérám Johanna Brahmsa, Richarda Strausse nebo dvou symfonií Gustava Mahlera. Hvězdou koncertu byla rovným dílem také violistka **Tabea Zimmermann**, která uvedla violový koncert *Der Schwanendreher* Paula Hindemitha, pod jehož vedením skladba na Pražském jaru zazněla v roce 1961 zatím poprvé a dosud naposledy. „Vědomí, že stál v Praze na dirigentském stupínku sám Paul Hindemith, je mi inspirací, když dnes dílo uvádím se svou uměleckou přítelkyní Tabeou Zimmermann,“ podpořil symboliku návratu díla na program festivalu **François-Xavier Roth**. Právě světoznámá interpretka se v roce 2023 do Prahy vrátí v roli členky poroty Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro v kategorii viola. Jak potvrdil pražskojarní koncert, Richarda Strausse má **Gürzenich-Orchester** ve své DNA. První číslo – skladbu od Leoše Janáčka – zařadil orchestr na počest hostitele a jeho diváků.

Jedinečné programy českých orchestrů

České orchestry se na 77. Pražském jaru představily s jedinečnými programy. Mimořádným v mnoha ohledech byl koncert **České filharmonie** s americkým dirigentem **Davidem Robertsonem**, **Pražským filharmonickým sborem** a **Ivo Kahánkem**. Jeden z nejvýznamnějších českých klavíristů současnosti se festivalovému publiku představil hned dvakrát, když provedl jednak klavírní koncert *Movis* českého autora Michala Rataje, a také sólový part v *Symfonii* č. 4 Charlese Ivese. Ten je vedle Gershwinův klíčovým americkým skladatelem 1. poloviny 20. století a jeho monumentální, smělá a současně dojemná *Symfonie* č. 4 pro orchestr, sbor a sólový klavír patří mezi jeho největší díla.

Kariéra Ivo Kahánka je s Pražským jarem propojená již téměř dvacet let díky vítězství klavíristy ve festivalové soutěži v roce 2004. Ke svému návratu na festival uvedl: „Pražské jaro je

jedním z elitních světových festivalů a vystoupit na něm je ctí pro jakéhokoli hudebníka. Klavírní koncert Michala Rataje byl pro mě jednou z prvních příležitostí zahrát si skutečně soudobou hudbu, navíc hudbu mého vrstevníka a kamaráda, která posluchače překvapuje nejen svou originalitou, ale i čistou krásou. S dojetím a vděčností jsem se po jedenácti letech vrátil na Pražské jaro, z něhož jsem umělecky vzešel!“ Umělecké spříznění s klavíristou potvrdil i skladatel **Michal Rataj**: „Ivo je špičkovým sólistou světa tradičních partitur, který se pustil do hledání ve sféře hudby podstatně novější. A jako skladatele mě každé takové hledání celý můj dosavadní život přitahovalo.“ Ocenění promyšlené dramaturgie si vysloužil i tento koncert, mj. od Petra Vebera na serveru klasikaplus.cz. „V tuzemském hudebním dění docela neběžná a rozhodně objevná dramaturgie; náročný, ani trochu oddechový večer... A sál přitom plný!“

Salon ZUŠ © Petra Hájská

Fanoušek hudební univerzality

Během pouhých dvou sezon, pandemii navzdory, se **Petr Popelka** stal jedním z nejžádanějších českých dirigentů. Dlouholetý kontrabasista proslulé Staatskapelle Dresden je v současné době šéfdirigentem Symfonického orchestru Norského rozhlasu, hlavním hostujícím dirigentem Janáčkovy filharmonie Ostrava a designovaným šéfdirigentem Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Na svém prvním vystoupení na Pražském jaru se potkal se **Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK**. Hudbu tří autorů narozených v českých zemích nabídl v promyšleném střihu a energickém stylu. Brněnský rodák Erich Wolfgang Korngold je dnes ve světě známý především svou geniální filmovou hudbou, ale je autorem i skvělých skladeb určených pro koncertní pódia, jako jsou právě jeho *Abschiedslieder*. V Obecním domě je přednesla pěvkyně **Gerhild Romberger**. Posluchači ocenili i vhléd do málo známého skladatelského odkazu Rafaela Kubelíka. „*Jméno Kubelík je obrovský pojem v hudbě,*“ říká dirigent Popelka a dodává:

„Jan i Rafael byli světoví umělci. Rafael je jedním z mých muzikantských vzorů. Záměrně neříkám dirigentských – mám na mysli právě jeho obrovskou hudební universalitu.“ Celý večer vyvrcholil zřídka uváděnou básní v tónech *Pan Vítězslava Nováka*.

Zástup fanoušků Augustina Hadelicha

„Moc vám děkuji za nádhernou možnost navštívit Prahu a zahrát si na tak krásném koncertě,” svěřil se po svém uměleckém výkonu houslista **Augustin Hadelich**. Ten se postaral o jeden z vrcholů festivalu a kromě ovací publika se trpělivě věnoval celému zástupu fanoušků v zákulisí Obecního domu. Program koncertu, na němž spojil síly se **Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu** pod vedením jeho šéfdirigenta **Alexandra Liebreicha**, byl nejen posluchačsky atraktivní, ale i dramaturgicky rafinovaný. Přinesl hudbu tří různých období – klasicismu, romantismu a 20. století – *Houslový koncert* Ludwiga van Beethovena, zřídka uváděnou symfonickou báseň

Les Éolides Césara Francka a *Koncert pro orchestr*, vrcholný opus folkloristického období klasika polské hudby Witolda Lutosławského.

„Beethovenův Houslový koncert je jedním z největších děl, jaké kdy bylo pro housle napsáno. Hrají ho od svých osmi let,“ svěřil se Hadelich. *„Kdykoliv hrají pomalou větu, žasnu, jak dokonalá, prostá, intimní a lidská hudba to je. Možná*

nám dává – byť jen na okamžik – zahlédnout základní pravdu o naší existenci, záblesk toho, co je za ní,“ dodal v souvislosti se svým pražským koncertem. V případě Lutosławského také nešlo o shodu náhod. Šéfdirigent **Alexander Liebreich** během svého nedávného šéfdirigentského působení u Národního symfonického orchestru Polského rozhlasu Katovice pořídil ceněné nahrávky několika skladeb autora, mezi nimiž nechybí ani *Koncert pro orchestr*.

Debutující dirigent Prášil

„Patří k nejlepším českým dirigentům své generace, ale v Praze se na velkém pódiu představil až teď,“ řekl o **Marku Prášilovi** dramaturg Pražského jara Josef Třeštítk. Prášil je hlavním hostujícím dirigentem Jihočeské filharmonie v Českých Budějovicích a dirigentem ostravského Národního divadla moravskoslezského. *„Upřímně děkuji za tuto krásnou příležitost debutovat na Pražském jaru,“* svěřil se dirigent po koncertě.

V rámci Debutu Pražského jara stanul v čele **PKF – Prague Philharmonia**, sólistou večera byl mladý klavírista **Dongha Lee**, vítěz naší loňské klavírní soutěže. Konečně se dočkal publika ve vyprodaném Rudolfinu, byť jeho loňské vystoupení v situaci protiepidemických restrikcí sledovali online tisíce diváků po celém světě.

Úspěšný Prague Offspring

Projekt festivalu věnovaný soudobé hudbě, Prague Offspring, zavedl do Centra současného umění DOX špičkový rakouský soubor **Klangforum Wien**, jednu z nejoceňovanějších sklada-telek současnosti Olgu Neuwirth, aktéry evropské soudobé hudby a autory, kteří napsali svá nová díla na objednávku Pražského jara. „Podařilo se nám navázat mimořádně plodnou spolupráci, Klangforum zapojit do vzniku projektu a využít jeho zkušenosti i kontakty získané během desítek let, kdy se pohybuje na špici mezinárodního dění soudobé hudby,“ řekl dramaturg festivalu Josef Třeštík. Ansámbl **Klangforum Wien** vystoupil na dvou večerních (vyprodaných) koncertech a formou veřejných workshopů a mistrovských kurzů předal své dovednosti trojici mladých skladatelů a instrumentalistů. Festival a rakouský ansámbl se po Reading Lessons v Centru současného umění DOX rozhodly zadat a posléze provést skladbu Pavlu Šabackému z Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Skladbu uvede ve světové premiéře **Klangforum Wien** v rámci druhého Prague Offspring v květnu 2023.

Prague Offspring přinesl také premiéry děl, která na objednávku festivalu napsali vybraní autoři a autorky. Vedle etablovaného Martina Smolky dostali příležitost Jakub Rataj, Lucie Vítková, Adrián Demoč, Konstantin Heuer a Ian Mikyska. Víkend Prague Offspring navíc nabídl panelovou diskuzi s osobnostmi evropské scény soudobé hudby, mj. s Clarou Iannottou – skladatelkou a uměleckou ředitelkou festivalu Bludenzener Tage zeitgemäßer Musik v malém alpském městečku, Peterem Paulem Kainrathem – intendantem **Klangforum Wien**, Markem Sattlerem – dramaturgem soudobé hudby na švýcarském Lucerne Festival, Miroslavem Srnkou – skladatelem a členem umělecké rady Pražského jara, Ninou Šenk – skladatelkou a uměleckou ředitelkou Ljubljana New Music Forum a samozřejmě naším dramaturgem Josefem Třeštíkem. Součástí programu byla rovněž performativní instalace skladatele Matouše Hejla a režiséra Aleše Čermáka, přednáška a performance architekta komplexu budov DOX+ Petra Hájka, který pojal samotný koncertní sál jako hudební nástroj.

Klangforum Wien a dirigent Bas Würgers © Ivan Malý

Úvodem

Stará hudba v dialogu s tou nejnovější

Milovníci poučené interpretace staré hudby ocenili skvělý belgický vokální soubor **Vox Luminis** a německý **Freiburger Barockorchester**. Tělesa společně uvedla vokálně-instrumentální díla barokních mistrů, jež spojilo téma Nanebevstoupení Páně.

Originální dramaturgický koncept situován do prostou Anežského kláštera Vize a sny propojil v rámci první festivalové soboty tři koncerty českých i zahraničních hudebníků specializovaných na historicky poučenou interpretaci staré hudby. Soubory **The Breathtaking Collective**, **Tiburtina Ensemble** a **Collegium Marianum** publiku představily dialog a konfrontaci hudby renesanční a barokní v sousedství tvorby současných autorů. Byly to skladby Palestriny, Vivaldiho nebo Telemanna, ale i hudba, kterou přímo pro staré nástroje a hlasy hudebníků a hudebnic napsali současní skladatelé Michal Nežtek, Jan Ryant Dřízal, Jiří Gemrot, Ivan Moody či Calliope Tsoupaki. „Největším přínosem večera nebyli ani hvězdní interpreti, ani skvělé výkony (obojího byl dostatek), ale nadšení pro hudbu

a chuť objevovat nové,“ ocenil projekt Vize a sny Martin Zvěřina na serveru lidovky.cz. Slovy chvály nešetřil ani šéfredaktor Harmonie Luboš Stehlík, když o koncertu **Collegium Marianum** napsal, že tak báječné provedení sólových partů snad ještě neslyšel.

Soutěž Pražské jaro – svědek vycházejících hvězd

Tradičně silně byla na festivalu zastoupena komorní hudba, letos s ještě větším důrazem na mezinárodní renomé umělců. V rámci Víkendu komorní hudby se představil korejský soubor **Arete String Quartet**, jednoznačný vítěz loňské Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro v oboru smyčcové kvarteto. Diváky opět strhl přednes Janáčkova *smyčcového kvartetu*, tentokrát druhého. Vrcholem víkendu komorní hudby bylo účinkování klavírního tria s **Emmanuelem Tjeknavorianem**. Mladý rakouský houslista přesvědčil pražské publikum o svých mimořádných kvalitách již při úspěšném debutu po boku Symfonického orchestru hl. města Prahy FOK v roce 2019. Tentokrát vystoupil v hvězdném triu, které tvoří spolu s renomovaným německým violoncellistou **Danielem Müllerem-Schottem**

Tiburtina Ensemble © Petra Hajská

Emmanuel Tjeknavorian, Anna Vinnickaja a Daniel Müller-Schott © Petra Hajsá

a ruskou klavíristkou žijící v Německu **Annou Vinnickajou**. Společně zahráli klavírní tria Clauda Debussyho, Johanna Brahmsa a Petra Iljiče Čajkovského. „*Bylo mi skutečným potěšením hrát v této nádherné síni. Děkuji vám,*“ nechala se slyšet klavíristka **Anna Vinnickaja**, která se do Rudolfiny vrátí letos na podzim na samostatný recitál v rámci Klavírního festivalu Rudolfa Firkušného.

Víkend komorní hudby představil i další interprety. Pestrý program od baroka po současnost přinesl koncert vítězky Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro z roku 2019 flétnistky **Chaeyeon You**. Vedle sólových čísel se představila i po boku dřívějších laureátů pražskojarní soutěže – cembalistky **Moniky Knoblochové**, klarinetistky **Anny Paulové** a klavíristy **Adama Skoumala**.

Český hobojista **Martin Daněk** se stal vítězem Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro 2019. Vedle cen finančních je odměnou možná nejceněnější nabídka vystoupení na festivalu. Diváci ocenili, že si pro svůj pražskojarní recitál připravil sku-

tečně znamenitý program. Dramaturgie kombinovala hudbu francouzských barokních mistrů s tvorbou moderních autorů, kteří se starší hudbou pracují. „*Francouzská hudba mě velice inspiruje, obzvláště ta barokní. Asi je něco na tom, že hboj, tak jak ho dnes známe, pochází právě z Francie – jeho zvuk se k této hudbě tolik hodí,*“ řekl k volbě repertoáru **Martin Daněk**. Vedle francouzských autorů Couperina, Rameaua a Dutilleuxe přednesl také dílo současného britského skladatele Thomase Adèse.

Mezi redaktory i historickými vozy

Různorodost prostředí a touha přinést hudbu i do neotřelých prostor je dlouhodobou ambicí festivalu. Po mnoha letech se Pražské jaro vrátilo do bývalé kotlárny průmyslového komplexu v Karlíně. Tentokrát již do prostoru po rozsáhlé rekonstrukci, kdy se industriální stavba proměnila na sídlo vydavatelství Economia. V oddychovém zázemí pro redaktory a editory nazvaném Backstage jsme pro širokou veřejnost uspořádali matiné mladého komorního souboru **Trio Bohémo**, které za poslední tři roky posbíralo několik cen na renomovaných hudebních soutěžích napříč Evropou. Na koncertě pod impozantní květinovou stěnou s denním světlem zazněl Josef Suk, Bohuslav Martinů a Ástor Piazzolla.

Hráč na bicí nástroje **Ladislav Bilan Jr.** s velkým úspěchem vystoupil již v rámci alternativního programu Pražského jara 2020 na koncertě streamovaném ze Sálu Martinů. Tentokrát svou virtuozitu předvedl na celé řadě bicích nástrojů, od malých bubínků po velké melodické bicí nástroje, a to v sugestivním prostředí dopravní haly Národního technického muzea. Kromě děl pro sólistu jsme slyšeli i čísla pro více hráčů, když si Ladislav Bilan Jr. přizval své přátele: **Štěpána Hona, Matěje Divíše a Antonína Procházku**.

Koncert ukrajinských umělců

Na poslední chvíli jsme do programu festivalu zařadili koncert **Kyjevských sólistů**. Ansámbl, který se v únoru vydal na své italské turné, se po 24. únoru ocitl kvůli válce na Ukrajině bez možnosti návratu domů. V kostele svatých Šimona a Judy přednesl hudbu ukrajinských autorů, ale třeba i Felixe Mendelssohna Bartholdyho. Při hostování ukrajinských umělců se nelze bránit dojetí ze statečnosti ukrajinského národa ani ze skutečnosti, že sužovaný lid přichází potěšit hudbou nás, kteří máme to štěstí žít v míru. Jedním z vysvětlení tohoto setkání může být schopnost přijmout s otevřeným srdcem poděkování za náš soucit s jejich nepopsatelným trápením.

„Inspirativní setkání jsou v životě zásadní“ – tak zní motto projektu, na jehož cestě se v oboru klasické hudby v roli mentorů angažují přední čeští interpreti. Koncert nazvaný Salon ZUŠ se opět stal vrcholem celoroční spolupráce stipendistů Akademie MenART, kteří rok pracovali pod vedením sopraničky Kateřiny Kněžíkové, houslisty Jana Fišera, flétnisty Jana Ostrého a klavíristů Iva Kahánka a Karla Košárka.

Nejlepší signál do budoucna

Návrat diváků do sálů po dvou letech restrikcí v souvislosti s pandemií byl neocenitelnou vzpruhou pro umělce a samozřejmě i nás jako organizátory. O to více máme radost i z pochvalných reflexí uměleckých počinů, které asi nejlépe shrnul Jindřich Bálek v Lidových novinách: „Při celkovém pohledu je znát, že Pražské jaro opět upřednostňuje promyšlenou dramaturgii před sbírkou jmen slavných interpretů, kteří hrají pořád totéž. A to je možná vůbec nejlepší signál i do budoucna.“

O skvělé kondici napsal i Frank Kuznik na serveru bachtrack.com: „Vystoupení West-Eastern Divan Orchestra a Kyjevských sólistů poukázalo na důležité události ve světě, Gautier Capuçon prokázal velkou míru všestrannosti a představivosti coby rezidenční umělec, dirigentka Mirga Gražinytė-Tyla mistrně vedla City of Birmingham Symphony Orchestra a ansámbl Klangforum Wien byl oporou prvního víkendu soudobé hudby Prague Offspring, který dozajista otevřel novou vzrušující kapitolu festivalu. Ještě před rokem bylo možné kvůli proti pandemickým restrikcím nabídnout jen několik koncertů, a to bez diváků, nyní se Pražské jaro vrátilo svěží a vítální, jakým bylo vždycky.“

Mirga Gražinytė-Tyla © Petra Hajská

Festival v číslech

Úspěch Zahájení Pražského jara na Kampě předznamenal

12. května slunečné počasí a krásných **27** °C. Přesně

28 dnů trvající soutěž a festival Pražské jaro nabídly

38 koncertů, **8** tiskových konferencí, **4** diskuse,

3 master class, **2** open air eventy a **1** reading lessons.

Na pódiích na **15** místech v Praze a středočeských

Křečovicích vystoupilo **1.010** umělců včetně **122**

nejmladších umělců z českých základních uměleckých škol.

Posluchači zakoupili celkem **18.159** vstupenek za více

než **18** mil. Kč. V soutěži se utkalo **34** mladých umělců

v oboru fagot a **29** soutěžících v kategorii klarinet,

a to z celkem **19** zemí světa. Na YouTube jsme nabídli

26 hodin a **52** minut přímých přenosů ze soutěže,

které zaznamenaly **23.694** zhlédnutí. Webové

stránky festival.cz zaregistrovaly **145.467** návštěv

od **87.920** uživatelů ze **154** zemí světa.

Počet fanoušků na Facebooku, kteří nás sledují, se zvýšil

na **15.499**. Český rozhlas Vltava nabídl **3** přímé

přenosy a **7** záznamů festivalových koncertů. Propagační

spot **77**. ročníku Pražského jara vidělo na kanálech

České televize mezi 4. dubnem a 8. květnem kumulativně

2.882.957 diváků. Flotila **11** vozidel

Mercedes-Benz projela **23.605** kilometrů, z toho

4.627 kilometrů najezdily vozy na elektřinu. Novináři

a recenzenti popsali program a průběh letošního festivalu

ve svých článcích **61.708** slovy.

Pražské jaro žije

 Aleš Březina
Děkujeme za krásné zážitky a přejeme vám krásné léto.
Super Odpovědět Skrýt 2 t   3

 Darian Arky
A jste skvělí! Děkujeme za krásný festival!
Super Odpovědět Skrýt 2 t   2

 Martin Baxa
Moc a moc děkujeme! 🙌👍👍👍👍👍
Super Odpovědět Skrýt 2 t   6

 Koichi Sanefuji
Thank you for your efforts for this festival. Congratulations on this year's succes! ***
Super Odpovědět Skrýt 2 t

 Kateřina Kmínková
Gratuluji!! Musí to být šíleně všestranná, ale také krásná práce!
Super Odpovědět Skrýt 2 t

 Barunka Panklová
Skvělý tým a skvělý festival ❤️❤️
Super Odpovědět Skrýt 2 t

 Jolana Svobodova
Dream team. Děkujeme. At se daří!
Super Odpovědět Skrýt 2 t

 Radka Modráková
Děkujeme, bylo to nadherne 🍷
Pěče Odpovědět Skrýt 2 t

 Sarka Vamberova
Děkujeme za úžasný program 🍷🍷🍷
Super Odpovědět Skrýt 2 t   2

 augustinhadelich I had such a great time performing at the Prague Spring festival yesterday, with the @imcpraguespring Prague Radio Symphony and Alexander Liebreich.
I'm traveling to Paris now where i will perform Lalo Symphonie Espagnole with @cristian.macelaru Cristian Macelaru and the @orchestrenationaldefrance Orchestre National de France— performing in Paris on the 18th and 19th, in Compiègne on the 20th and in Bourges on the 22nd!
Upraveno - AT Zobrazit překlad

 learn.english.besty ❤️❤️
4t To se mi líbí (1) Odpovědět

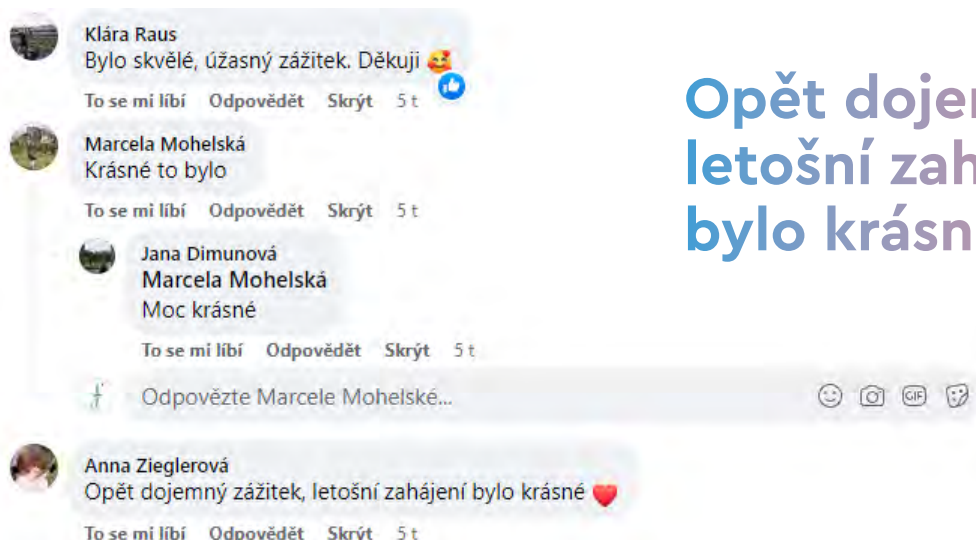
 elenalukinae ❤️👏
4t To se mi líbí (1) Odpovědět

 fittest_violinist Lalo. Fantastic piece. Underplayed. Making a comeback.
AT To se mi líbí (1) Odpovědět Zobrazit překlad

 wlshe11 Those lucky people! 🍷🍷🍷❤️👏
4t To se mi líbí (1) Odpovědět Zobrazit překlad

 ivan_violin Dear Augustin, id like to congratulate you again and to thank you for the inspiring and breath taking performance yesterday. We hope you had good time with our orchestra, regards from the 1st violin section ! Safe trips

I had such
a great time
performing at the
Prague Spring festival
yesterday!

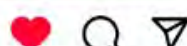
**Opět dojemný zážitek,
letošní zahájení
bylo krásné!**

14 To se mi líbí

j.svadlenkova Jedna dirigentská pražskojarní 🌸
#prazskejaro #socr

16. května

36 To se mi líbí

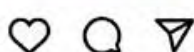
stankova.jana Týden ve znamení Pražského jara. Ve čtvrtek jako účinkující a dnes očima diváka. Krásný zážitek na obou stranách 🌸🌸 #zapisnickou#prazskejaro#radost

30. května

To se líbí ivo.kahanek a dalším (26)

nikol.kraft Andris Nelsons with his fan after his concert with the Vienna Philharmonic Orchestra 😊 #praguespring #praguespringfestival #andrisnelsons #conductor

To se líbí michal.rataj_official a dalším (35)

denisaratajova Pražské jaro 2022. Provedení skladby Movis Michala Rataje. Výjimečný okamžik, řekla bych. #proudwife #praguespring #movis #skladatel #obecnidumpraha

Ladislav Bilan Jr.

Klukům moc děkuji, že pozvání částečně se podílet na mém koncertě přijali 🙌 a celému teamu PJ bych rád poděkoval za vynikající spolupráci 🙏

To se mi líbí Odpovědět Skrýt 3 t

Dalibor Němec

Paráda! Je (bude) z toho nějaký záznam? Byla by ohromná škoda, kdyby nebyl!

To se mi líbí Odpovědět Skrýt 3 t

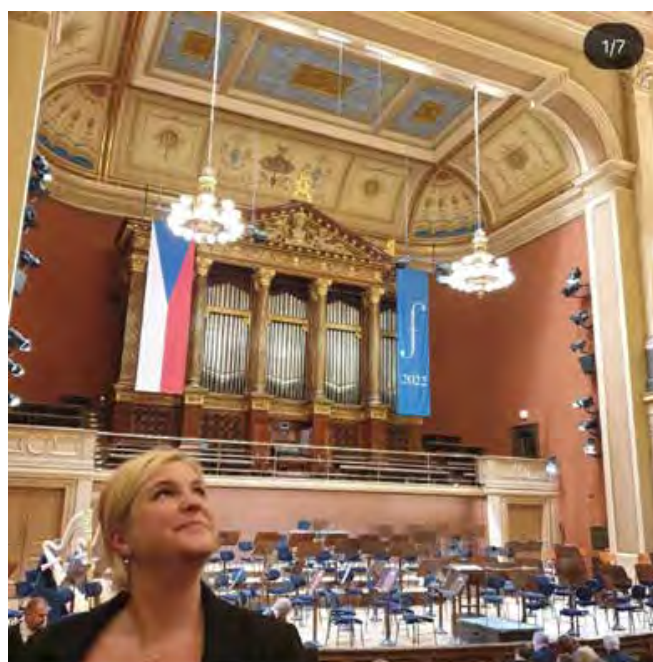
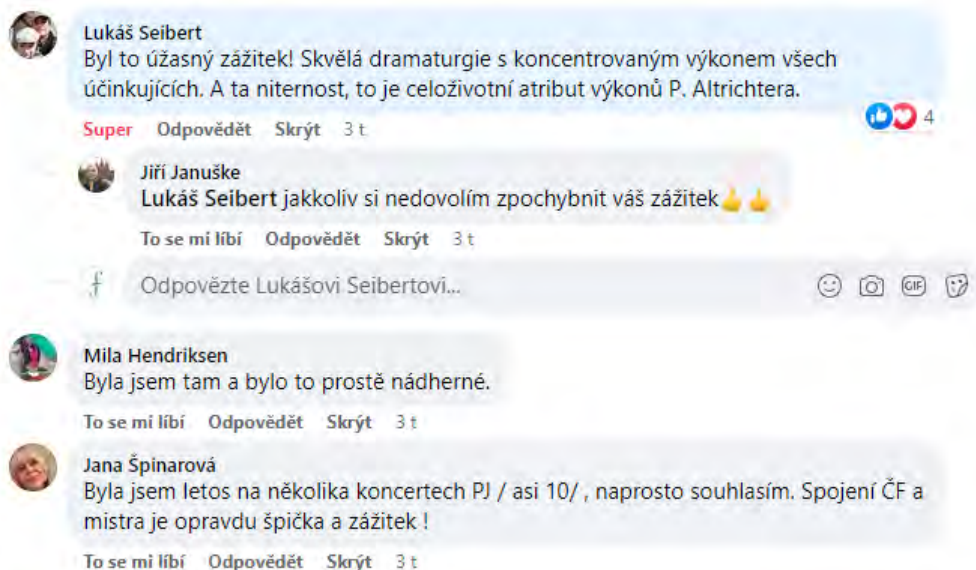

Dita Vanilková

jo a byla tam 4 letá holčička a říkala mamince - já taky budu hrát paličkami, měl v každé ruce 4 paličky, jak to zvládl? takové děťátko a byla z toho unešená - jak to zvládl? 😊

To se mi líbí Odpovědět Skrýt 3 t

10 To se mi líbí
 barborabastlova #rudolfinum, #prazskejaro, #praguespring, #enjoyinglife, #uzivamsizivot
 26. května

154 To se mi líbí
 vera_terzijska Zahajovací koncert Pražského jara s moji přítelkyní Evou Jiříčnou
 #prazskejaro #koncert
 16. května

tremolo

Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro

Fagot

V pátek 6. května jsme v Praze přivítali 34 soutěžících v oboru fagot. Mladí umělci přicestovali kromě České republiky také z Francie, Jižní Koreje, Japonska, Maďarska, Polska, Portugalska, Rumunska, Ruska, Slovenska, Švýcarska, Ukrajiny, a Venezuely. Tito účastníci soutěže postoupili na základě výsledků z předkola, které proběhlo již v roce 2020. Následně z důvodu epidemiologické situace musela být soutěž pozastavena a přesunuta na rok 2022. Z tohoto důvodu byl letos zvýšen věkový limit z 30 let na 32 let.

Soutěžící hodnotili renomovaní fagotisté v čele s Carlem Colombem jako předsedou poroty. Dalšími porotci byli Bence Bogányi z Maďarska, Ole Kristian Dahl z Norska, Richard Galler z Rakouska, Jaroslav Kubita z České republiky, Laurent Lefèvre z Francie a Matthias Rácz z Německa.

Podívejte se na záznam finále
v kategorii fagot.

Čestné uznání poroty

Juan Ruiz Bandoux, Venezuela
Clara Manaud, Francie

Cena Janose Meszarose

Minju Kim (1996), Korejská republika
Kenicho Furuya, Japonsko
Minju Kim (1999), Korejská republika

Cena Nadace Český hudební fond za nejlepší provedení skladby Petra Wajšara *Mono-Poly*

Minju Kim (1996), Korejská republika

Cena Českého rozhlasu

Minju Kim (1996), Korejská republika

Cena hl. města Prahy

Minju Kim (1996), Korejská republika

Cena nakladatelství Bärenreiter

Minju Kim (1996), Korejská republika

Cena časopisu Harmonie

Petr Sedlák, Česká republika

VÝSLEDKY SOUTĚŽE V KATEGORII FAGOT:

1. cena

Minju Kim (1996)
Korejská republika

2. cena

Kenichi Furuya
Japonsko

3. cena

Minju Kim (1999)
Korejská republika

Minju Kim (1996) © Ivan Malý

Kenichi Furuya © Ivan Malý

Minju Kim (1999) © Ivan Malý

© Ivan Malý

Klarinet

Do Prahy přijelo 29 soutěžících z České republiky, Číny, Dánska, Francie, Itálie, Izraele, Japonska, Jižní Koreje, Polska, Portugalska, Ruska, Tchaj-wanu a Slovinska. Z důvodu pozastavení a přesunutí soutěže na rok 2022 byli tito soutěžící vybráni, stejně jako v oboru fagot, již v roce 2020.

Předsedou klarinetové poroty byl uznávaný klarinetista Harri Mäki z Finska. Spolu s ním v porotě zasedal Nicholas Cox z Velké Británie, Igor Františák a Vlastimil Mareš z České republiky, Michel Lethiec z Francie a Masatoshi Tanaka z Japonska. Kateřina Soukalová Váchová zaujala místo za porotce Johanne Gmeindera z Německa, který z důvodu nemoci nemohl v porotě zasednout.

Podívejte se na záznam finále
v kategorii klarinet.

VÝSLEDKY SOUTĚŽE V KATEGORII KLARINET:

1. cena

Lilian Lefebvre
Francie

2. cena

Anna Sysová
Česká republika

3. cena

Yung-Yuan Chiang
Tchaj-wan

Čestné uznání poroty

Andrea Fallico, Itálie
Jonas Frølund Lyskjær, Dánsko

Cena Nadace Bohuslava Martinů

Anna Sysová, Česká republika

Cena Nadace Český hudební fond za provedení skladby

Jana Duška Unsent Letter
Yung-Yuan Chiang, Tchaj-wan

Cena Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové

Lilian Lefebvre, Francie

Cena společnosti Buffet Crampon

Lilian Lefebvre, Francie

Cena Českého rozhlasu

Lilian Lefebvre, Francie

Cena hl. města Prahy

Lilian Lefebvre, Francie

Cena nakladatelství Bärenreiter

Lilian Lefebvre, Francie

Cena Nadace Pro Harmonia Mundi, Švýcarsko

Lilian Lefebvre, Francie

Cena Olega Podgorného

Anna Sysová, Česká republika

Cena Českých center

Anna Sysová, Česká republika

Cena Nadace Gideona Kleina

Anna Sysová, Česká republika

Cena časopisu Harmonie

Anna Sysová, Česká republika

Cena společnosti Mercedes-Benz Česká republika

Anna Sysová, Česká republika

Lilian Lefebvre © Ivan Malý

Anna Sysová © Ivan Malý

Yung-Yuan Chiang © Ivan Malý

Laureáti klarinetové soutěže s dirigentem finálového večera Chuheiem Iwasakim © Ivan Malý

ostinato

Katalog koncertů

12/5
13/5

Čt, Pá 20.00
Obecní dům

Zahajovací koncert

West-Eastern Divan Orchestra
Thomas Guggeis – dirigent

Bedřich Smetana: *Má vlast*

**Dirigent v jámě lvové anebo
Pojem vlast jako inspirace pro *Mou vlast***
13. 5. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

Argentinsko-izraelský dirigent Daniel Barenboim a palestinsko-americký literát Edward Said založili v roce 1999 West-Eastern Divan Orchestra jako těleso mladých, ve kterém se k pravidelným koncertním projektům, a to až demonstrativně nekonfliktně, scházejí převážně izraelští, palestínští a arabští hráči – tedy příslušníci národů, které jsou jinak aktéry roky trvajících blízkovýchodního napětí. Byl to idealistický čin hlásící se k mírovému úsilí, mající nicméně díky Barenboimově náročnosti a pracovitosti i jasné umělecké klady. Jde o zajímavé těleso, regulérně vystupující na nejlepších světových pódiiích zdaleka ne pouze kvůli politickému poselství, jehož je nositelem, ale i pro své vynikající interpretační kvality.

Když Daniel Barenboim v roce 2017 dirigoval při zahájení Pražského jara *Mou vlast* s Vídeňskými filharmoniky a když s touto partiturou ten rok navíc objel Evropu, bylo jasné, že ikonické české dílo získalo vlivného příznivce a vykladače. Už tehdy se zřejmě rodila myšlenka, že dirigent stejným způsobem uchopí *Mou vlast* i se svým mezinárodním mládežnickým tělesem. A skutečně – stalo se... a před Prahou teď orchestr zahrál cyklus symfonických básní v Paříži, v milánské Scale, v Mnichově, Bruselu a Lucemburku. To, že se nakonec dirigent, zanedlouho

osmdesátiletý, musel z turné ze zdravotních důvodů na poslední chvíli vyvázat, je možné vnímat jako ztrátu pro prestiž celého záměru. Z hlediska uplatnění mladého německého dirigenta Thomase Guggeise je to však naopak možné brát jako pozitivum.

[...] Thomas Guggeis mladistvému orchestru při zahajovacím koncertu Pražského jara slušel. Má dostatek vybavení, talentu a autority na to, aby vedl a inspiroval, přinesl do úkolu sebejistý postoj a zaujetí a podařilo se mu předat Smetanovu hudbu jako emocemi i hudebními krásami skutečně nabitou.

[...] West-Eastern Divan Orchestra hraje plnokrevně, tak jak orchestry mladých hrají. Smetana zněl především suverénně, symfonicky, romanticky, s velkou samozřejmostí. [...] Všemi nakonec jako červená nit prostupoval určitý dramatismus a patos, sjednocující silou a důrazem. V každé básni byla, jak mají být, i lyrictější pozastavení, ale převažoval hutný a mohutný zvuk, věcnější tempa, robustnost. [...] Smetanova hudba působila v průběhu a ve tvarech pěkně, v rozvíjení ani trochu

úzkostlivě, měla náruživost i taneční rozšafnost. Ve dvou posledních básních, těžících námětově z historie, se k tomu přidala velkorysost, aniž by měl dirigent tendenci přehánět patos husitského chorálu. Blaník bezpečně dovedl přes scénu pastýřů až k vrcholu, který výborně tempově vygradoval.

[...] Zaujetí a emocionalita, to byl vklad hráčů těla, ve kterém se – převážně jednou ročně na letní projekty a výjimečně k tomu některý rok ještě i na jaře – scházejí hudebníci s nejrůznějším zázemím, členové orchestrů, komorní hráči, pedagogové. Orchester je ovládán duchem svého zakladatele ke zřetelné jedinečnosti, k muzikalitě bez kompromisů. A do provedení díla, které má ve světové hudbě ojedinělý program, se současně promítlo zázemí lidí, prožívajících na Blízkém východě často bolestně pojem vlast. Pražské jaro jejich pozváním právě k provedení *Mé vlasti* získalo do svého programu silnou a neopakovatelnou událost. Thomas Guggeis jí svou ochotou věnovat síly neobvyklému úkolu přidal na intenzitě.

GLOSA: Jestliže Židé a Arabové debatují nad Smetanou, je to čest

13. 5. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Pražskému jaru se povedl husarský organizační kousek. Dostal do programu West-Eastern Divan Orchestra, který navíc na zahajovacím koncertu předvedl Smetanovu *Mou vlast*. Jak k jeho výkonu vlastně přistupovat?

Od roku 1999 jezdí po světě těleso složené stejnou měrou z hudebníků pocházejících především z Izraele a arabských států, doplněné členy z několika dalších zemí, včetně Španělska, kde má základnu. Komplikovanou situaci na Blízkém a Středním východě sice vyřešit nedokáže, může však aspoň přispět k vzájemnému poznávání pomocí hudby. Možná donkichotská myšlenka, ale hodná respektu.

A svým způsobem funguje – to dokázal i čtvrtetní zahajovací koncert festivalu, který byl součástí turné po několika evropských městech. Všude zněla právě Smetanova *Má vlast*. Spoluzakladatel tělesa Daniel Barenboim sice ze zdravotních důvodů musel odříct, koncerty převzal jeho žák, osmadvacetiletý Thomas Gugges.

Čím výkon orchestru poměrovat? Určitě ne Českou filharmonii, ani některými světovými tělesy, jako byli před pár lety Vídeňští filharmonikové. Složení

West-Eastern Divan Orchestra se průběžně obměňuje, hodně zastoupeny jsou mladší ročníky, tím může připomínat některá renomovaná mládežnická tělesa. Odpovídal tomu i celkový posluchačský dojem: V paměti zůstane nadšení a energie hudebníků, ale také pečlivost nastudování a čitelná, ladná gesta Thomase Guggese, jenž – na rozdíl od Barenboima – *Mou vlast* dosud nedirigoval.

A to, že si izraelští, arabští i další hudebníci na popud Daniela Barenboima povídají nad Smetanovou *Mou vlastí*, lze brát jako čest pro českou hudbu.

Má vlast v sytých barvách

13. 5. 2022, casopisharmonie.cz, Jindřich Bálek

Bylo znát, že složení hráčů je prvotřídní. Thomas Gugges vedl orchestr klidně a spolehlivě, všichni působili dojmem, že je muzicírování opravdu baví. Hrubě tesané provedení, bez lyrických jemností stálých světových orchestrů, přesto zapůsobilo a zanechalo pozitivní dojem. Samotný zvuk pak byl spíše wagnerovsko-straussowský než orientální – ale odrážel velkou touhu hrát společně a hrát co nejlépe. Dvacetiletá společná cesta byla znát, i když v životě orchestru to je skutečně jen začátek.

Má vlast na létajícím koberci.

Židé a Arabové zahájili Pražské jaro

13. 5. 2022, aktualne.cz, Boris Klepal

Když na pódium nastoupí členové West-Eastern Divan Orchestra, přichází s nimi výzva k řešení izraelsko-palestinského konfliktu. Bylo tomu tak i tento čtvrtek v pražském Obecním domě, kde ansámbl zahájil letošní ročník festivalu Pražské jaro. V Česku vystoupil poprvé. Nemocného dirigenta Daniela Barenboima nahradil osmadvacetiletý Thomas Gugges.

Mladí Židé a Arabové společně začali hrát na popud židovského dirigenta a klavíristy Daniela Barenboima, který těleso založil roku 1999 s literárním vědcem a vlivným palestinsko-americkým intelektuálem Edwardem Saidem.

Devětasedmdesátiletý Barenboim sice tvrdí, že se nejednalo o politický počín, tvrzení je ale marné ve světě, kde už jen slova Izrael a Palestina desítky let vyvolávají politické konotace. Spousta lidí je nikdy neslyšela v jiných souvislostech než těch konfliktních či válečných. Západní břeh Jordánu, kde se obě

strany střetávají, je jedním z neuralgických bodů světové politiky. A na vztahu k Izraeli či Palestině své postoje deklarují i lidé, kteří obě země znají jen z doslechu.

Právě palestinské město Ramallah v centru krizové oblasti bylo roku 2005 svědkem pře-

lomového koncertu West-Eastern Divan Orchestra. Jednalo se o výmluvnou demonstraci, jak konflikty místo násilí řešit vzájemnou spoluprací a nasloucháním. Idealistickou myšlenku ansámblu v tomto případě mnohanásobně zesílilo to, kde hraje.

Tou dobou existoval již šestým rokem. Zrodil se v německém Výmaru, který byl roku 1999 hlavním městem evropské kultury a o mnoho dříve duchovním centrem meziválečného demokratického Německa. Dirigent Barenboim hořce zmiňoval, že po Hitlerově nástupu k moci vyrostl v blízkosti kulturní metropole koncentrační tábor Buchenwald. S Výmarem je však spojena i spousta vynikajících umělců včetně spisovatele Johanna Wolfganga Goetheho. Z jeho sbírky Západovýchodní díván si orchestr vypůjčil název.

Sbírka básní na motivy perské poezie se ve více rovinách hlásí ke sbližování západní a východní kultury. V básni Talisman deklaruje Goethe, že země všech světových stran jsou v božích rukou. Těleso původně složené především z izraelských a palestinských, dnes i dalších arabských hudebníků, sotva mohlo zvolit lepší název. K vnějšímu odpolitizování si tím ale pomohlo jen nepatrně.

Pražskému jaru se povedl husarský organizační kousek.

Také Goethova sbírka získává v nových souvislostech stále nové významy. Citáty ze Západovýchodního divánu volající po porozumění se objevovaly na německých institucích v roce 2015, kdy vrcholila evropská imigrační krize.

Při čtvrtěčném zahajovacím koncertu Pražského jara, jehož program tradičně tvořila *Má vlast* od Bedřicha Smetany, bylo těžké nemyslet na myšlenkové zázemí skvěle hrajícího orchestru. Konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou naléhavě připomíná, že války se zdaleka netýkají jen Evropanům vzdáleného Blízkého východu.

Hlavní téma symfonické básně Vltava, které má stejnou melodii jako izraelská hymna *Hatikva*, jako by naznačovalo, že porozumění v izraelsko-palestinském konfliktu je možné. Byť s vědomím, že samotný West-Eastern Divan Orchestra představuje idealistickou bublinu, jež sama o sobě nemůže napravit svět. Byli si toho vědomi zakladatelé a jistě si je toho vědomý i německý dirigent Thomas Guggeis, který na poslední chvíli nahradil nemocného Barenboima.

Celkově měkký zvuk orchestru občas zapůsobil jako létající koberec, jenž posluchače zázračnou rychlostí přenášel z Obecního domu k Vídeňským filharmonikům. Zvuková podobnost obou těles jako by podtrhovala nezávislost hudebního jazyka na národnosti. Hovořil o ní i sám Barenboim v knižním rozhovoru *Parallels & Paradoxes*, který vedl s Edwardem Saïdem.

Ušlechtilý zvukový ideál, jenž hladce plyne a nic z něj zbytečně nevyčnívá, mohl ze začátku působit až nepřehledně. Detailní práce s frázemi, tempy i dynamikou vystupovala na povrch tím zřetelněji, čím déle do ní člověk pronikal. Dirigent Guggeis jako by posluchače vyzýval, aby se ponořil dovnitř zvukového masivu a důkladně ho poznal zevnitř. Na povrchu přitom téměř neustával různorodý a svůdný pohyb.

Osmadvacetiletý Guggeis byl Barenboimovým asistentem ve Staatsoper Berlin, postupně si buduje renomé a od příští sezony se stane hudebním ředitelem opery ve Frankfurtu. V Berlíně zatím spíše přebíral inscenace nastudované zkušenějšími kolegy včetně *Její pastorkyně* od Leoše Janáčka, kterou tam letos premiéroval Simon Rattle.

Aktuální evropské turné s West-Eastern Divan Orchestra, jež skončí páteční reprízou *Mé vlasti* opět v Obecním domě, před Guggeise postavilo obrovskou příležitost – kromě Prahy s ansámblem účinkuje v sálech Pařížské a Mnichovské filharmonie nebo milánské La Scale.

Guggeis zřetelně rozvíjí Barenboimův odkaz směrem k samostatnému uvažování. V jeho nastudování *Mé vlasti* jako by se střetla elegantní zvuková hutnost dirigenta Rafaela Kubelíka s občasnými vpády nečekaných, ale vypracovaných nepravidelností v tempech, jež bývaly charakteristické pro Wilhelma Furtwänglera. Čtvrtěčnímu provedení Smetanova cyklu však dominovala celková plynulost.

Zdůraznila ji i kratičká pauza mezi Vyšehradem a Vltavou, které na sebe navázaly takřka bez přerušení, jak tomu bývá u záverečných básní Tábor a Blaník. U prostředních básní Šárka a Z českých luhů a hájů dirigent zdůraznil jejich samostatnost: šestidílný cyklus tím málem přetransformoval do čtyřvěté symfonie. V "luzích a hájích" si naopak dal záležet na důsledně dodržené dlouhé pauze před začátkem polyfonické části.

Hutný zvuk vytvořil z Vltavy kompaktní proud, v němž se "minimalistická" vlnění propojovala ve vzájemných interferencích. Měkký a okouzující zvuk dřev podtrhlo klarinetové volání Šárky vábíci Ctirada. Basový základ zdůrazňovala nádherně znějící tuba. Přírodní idyla prostřední části Blaníku dávala zapomenout na všechny strasti světa. Propojení husitského chorálu s motivem Vyšehradu znělo velkolepě a optimisticky.

Politické a společenské souvislosti provázející West-Eastern Divan večeru propůjčovaly kosmopolitní rozměr.

Thomas Guggeis a West-Eastern Divan Orchestra © Ivan Malý

Má vlast na křižovatkách kultur

14. 5. 2022, Lidové noviny, Jindřich Bálek

Odvážným a originálním projektem byla letošní *Má vlast*, kterou Pražské jaro zahájil orchestr s krátkou, ale pozoruhodnou historií. Jeho název West-Eastern Divan Orchestra je převzat z názvu básnické sbírky J. W. Goetha Západovýchodní diván. [...] Orchestr od počátku charakterizuje lidská otevřenost a touha po co nejlepším zvuku. Zároveň nemůže přímo navazovat na žádnou interpretační tradici. Nosný a velký zvuk v symfonickém obrazu, ale také velká vzdálenost od pojetí, na jaká jsme ve střední Evropě zvyklí, to charakterizovalo i jejich letošní *Mou vlast*. Ta působila jako velké plátno, malované širokými tahy štětcem. A víc než jako příběh působila jako pestrý symfonický obraz. Znáť byla vysoká profesionalita, krásný zvuk smyčců i dirigentova pohotovost. Devětadvacetiletý Thomas Guggeis vedl orchestr elegantními gesty a hodně analyticky, přistupoval ke Smetanovi jako k opernímu skladateli, tvaroval fráze smyčců, občas tok hudby zcela zastavil, jinde dal prostor k dramatickému vrcholu.

Má vlast spojila v Praze Blízký východ

14. 5. 2022, operaplus.cz, Gabriela Špalková

Thomas Guggeis z hlediska významu a obsahu *Mé vlasti* nic nepodcenil. Hrát *Mou vlast* v Praze, kde je širokému publiku důvěrně známa a kde i laik zná detailně *Vltavu*, je skutečně průběžský kámen a v jistém slova smyslu zkouška ohněm. Thomas Guggeis má nezpochybnitelný talent pro vedení orchestru, dokáže s hráči udržovat při provedení permanentní kontakt a motivovat je. Bylo zřejmé, že se jim hudba Bedřicha Smetany líbí a že ji hrají s potěšením a s radostí. Orchestr je složen ze špičkových mladých instrumentalistů, což bylo zřejmé v každém okamžiku provedení.

[...] Skutečnost, že díky tomuto unikátnímu projektu Daniela Barenboima znělo Smetanovo geniální dílo v podání mladých lidí na tolika významných místech Evropy a že se nad českou hudbou sešli vynikající a perspektivní umělci, je počín velkého významu.

12/5

Čt 16.00

Park Kampa

Má vlast na Kampě

16.00

Vystoupení mladých umělců

Pardubická žestová harmonie

Dechový orchestr ZUŠ I. Krejčího Olomouc

Dechový orchestr ZUŠ Králíky

Saxofonové kvarteto Praha

Komorní symfonický orchestr Česká Lípa

20.00

Zahájení Pražského jara –

přímý přenos ze Smetanovy síně Obecního domu

Technologický partner:

Ve spolupráci:

12/5

Čt 10.00

HAMU, Sál Martinů

Master Class – Ole Kristian Dahl

Teresa Bínová, Soyoung Lee, Matěj Rothbauer,
Ondřej Svitavský – aktivní účastníci

13/5

Pá 16.00

HAMU, Sál Martinů

Master Class – Nicholas Cox

Alžběta Baldová, Jan Bostl, Natálie Hrdová, Matěj Kotal,
Gabriela Matoušková – aktivní účastníci

© Petra Hajsá

© Petra Hajsá

13/5

Pá 18.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Kenichi Furuya

Minju Kim (1996)

Minju Kim (1999)

Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro

Finále, fagot

Haydn Ensemble

Martin Petrák – umělecký vedoucí, dirigent /
artistic director, conductor

Antonio Vivaldi:

Koncert g moll pro fagot, smyčce a cembalo RV 496

Jean Françaix:

Koncert pro fagot a 11 smyčců

14/5

So 16.00, 19.00, 21.00

Anežský klášter

Vize a sny

The Breathtaking Collective

Hana Blažíková – soprán

Bruce Dickey – cink

Veronika Skuplik – housle

Kris Verhelst – varhany, cembalo

Anna Lachegyi – viola da gamba

Nicolò Corradini: *Spargite flores*

Sigismondo d'India: *Dilectus meus*

Calliope Tsoupaki: *Mélena imí (Nigra sum) (2015)*

Dario Castello: *Sonata seconda*

Giovanni Pierluigi da Palestrina: *Nigra sum*

Ivan Moody: *O Archangels and Angels (2019)*

Calliope Tsoupaki: *Thin Air (2020)*

Giuseppe Scarani: *Sonata a 3 sopra Lucis creator optime*

Julian Wachner: *The Vision of the Archangels*

Tiburtina Ensemble

Barbora Kabátková – umělecká vedoucí

Margit Übellacker – psalterium

Marco Ambrosini – nyckelharpa

Catalina Vicens – organetto

Martin Novák – perkuse

Beatriz de Dia: *A cantar m'er de so qu'eu no volria*

Michal Nejtek: *Trobairitz*

Světová premiéra skladby na objednávku Pražského jara

Collegium Marianum

Jana Semerádová – traverso, umělecká vedoucí

Lenka Torgersen – housle

Antonio Vivaldi: *Koncert pro flétnu a orchestr g moll*

„La notte“ RV 439

Jan Ryant Dřízal: *Jméno růže, světová premiéra*

Antonio Vivaldi: *Koncert pro housle a orchestr c moll*

„Il sospetto“ RV 199

Jiří Gemrot: *Elfi e fantasmi, concerto da camera pro*

flauto traverso a barokní orchestr, světová premiéra

Georg Philipp Telemann: *Concerto à 6 TWV 52:e3*

Pražské jaro třikrát v Anežském klášteře:

Muži jako tvůrci, ženy v roli interpretek

15. 5. 2022, aktualne.cz, Boris Klepal

Hledání rovnováhy mezi historií a současností, ale také reflexi postavení mužů a žen v klasické hudbě přinesly tři koncerty nazvané Vize a sny. Tuto sobotu je v Anežském klášteře uspořádal festival Pražské jaro.

V průběhu tří přibližně hodinových bloků se vystřídali interpreti a ansámby, které domácí publikum dobře zná, program je však postavil do neobvyklého zorného úhlu. Projekt Breathtaking propojil soprán Hany Blažíkové s působivým zvukem starého dechového nástroje zvaného cink, na nějž hrál Američan Bruce Dickey.

Těžiště české vokální Tiburtiny spočívá ve středověké hudbě. Tentokrát se jí ale ansámbl kromě úvodní písně vyhnul a provedl vynikající kompozici současníka Michala Nejtky na texty okcitánských trubadúrek. Orchestr barokních nástrojů Collegium Marianum pak svůj obvyklý repertoár proložil premiérami děl skladatelů Jana Ryanta Dřízala a Jiřího Gemrota.

Prostory bývalého kláštera založeného ve 13. století, kde mimo jiné sídlil charitativní řád klarisek, tedy naplnila vesměs světská tvorba. Z dávných časů nepromlouvala svatá Anežka ani její sestřenice, svatá Alžběta Durynská. Při koncertě Tiburtiny jako by sem spíš nakukoval středověký pěvec a básník Tannhäuser, který dle stejnojmenné opery Richarda Wagnera usiloval o Alžbětinu lásku. Okcitánské trubadúrky z Nejtkovy skladby by jeho dozor ani náповědu patrně nepotřebovaly. S tvorbou mužských protějšků si nijak nezačaly v obraznosti, oduševnělosti ani v propojování duchovní roviny s fyzickou či erotickou přímočarostí.

Poněkud paradoxní je, že středověké trubadúrky v rámci cyklu Vize a sny obstaraly také většinu ženského autorského vkladu. V průběhu večera přitom nebylo možné přehlédnout výraznou převahu žen na pódiu. Zatímco současné interpretky jasně dominovaly, mezi současné autory se vmáčkla pouze řecká skladatelka Calliope Tsoupaki – zazněly hned dvě její díla.

Prostřední část Vizí a snů jako by splácela dluh středověkým autorkám, které ve své době představovaly absolutní menšinu: snad i proto je jejich tvorba k nerozeznání od mužské. Současná část programu naopak zachovala model muže jako tvůrce a ženy coby interpretky. Historie žen v hudbě, jež obsahuje řadu slavných pěvkyní a donedávna výrazně méně skladatelek, tak v Anežském klášteře pokračovala dále. Také z tohoto hlediska by se s trochou ironie dalo hovořit o historicky poučené interpretaci.

Podstata programu ale nespočívala v hledání rozdílů mezi muži a ženami, či snad v nastavování autorských kvót. Smys-

lem bylo především nacházení souvislostí – mezi historií a současností, mužskou a ženskou tvorbou, mezi zpěvem a zvukem nástrojů. Výmluvně o tom svědčil hned první koncert.

Projekt nazvaný Breathing založili Hana Blažíková a Bruce Dickey v roce 2014. Zpěvačka orientovaná především na starou hudbu s hráčem na dechový nástroj z dob renesance a raného baroka stavějí na vzájemné provázanosti zvuku. Název projektu odkazuje nejen k úžasné, anglicky doslova "dechberoucí" barevnosti, kterou skýtá spojení zvuku cinku s jasným a rovným sopránem. Naznačuje též spojení s dechem, na němž stojí základy frázování i pevného, spolehlivého tónu.

Cink je dřevěný dechový nástroj kónického tvaru, má dírký podobné zobcové flétně a malý nátrubek. Zvuk oscilující mezi klarinetem a trubkou fascinuje krásou i blízkostí k lidskému hlasu.

Provázanost Blažíkové s Dickeyem kromě toho utužuje dlouhodobá spolupráce. Koncertovali na mnoha místech od Česka po Austrálii, jádro repertoáru nahráli na stejnojmenné album.

Z něj zaznělo několik čísel, sobotní program ale výrazně posílil podíl současné hudby. Ta se vedle renesančního mistra Giovanniho Pierluigi da Palestriny či manýristy Sigismonda d'India objevila v rovnocenném zastoupení.

Exotickou melodikou vzbudila pozornost kompozice *O Archangels and Angels* britského teologa Ivana Moodyho. Text *Nigra sum* převzatý z biblické Písni písní zazněl kromě barokního zhudebnění také ve zpracování současné řecké skladatelky Calliope Tsoupaki. Ta je rovněž autorkou instrumentální kompozice *Thin Air*. O soucitu a smutku nad oběťmi covidu v ní vypovídají teskná glissanda, z nichž zaznívají ohlasy na řecký styl rembetiko. Byla to jediná skladba v programu, která se skutečně obešla bez dechu – hrála ji Anna Lachegyí na historický smyčcový nástroj viola da gamba.

Následovalo vystoupení Tiburtiny. Ženský vokální ansámbl pojmenovaný dle středověké věštkyně provedl kompozici *Trobairitz* od Michala Nejtky. Pětačtyřicetiletý skladatel a instrumentalista rozkročený mezi operou či symfonickými kompozicemi na jedné straně a jazzem či spoluprací s rocko-

vým kytaristou Michalem Pavlíčkem na straně druhé zhudebnil texty středověkých trubadúrek.

Kromě dominujícího zpěvu se na provedení podílela malá kapela složená z přenosných varhánek, perkusí, nyckelharpy a psalteria. K posledním dvěma strunným nástrojům se občas přidaly gotické harfy sopranistky Hany Blažkové a vedoucí ansámblu Barbory Kabátkové.

Nejtek osmidílnou skladbu proložil několika elektronickými pasážemi. Okcitánské texty zněly v původním jazyce i překladech Josefa Prokopa a Jiřího Holuba. Hned na prvním se podílely trubadúrky Alais, Iselda a Carenza – první dvě vychvalují krásu třetí a ptají se, jak s manželstvím a mateřstvím nepřijít o počestnost i fyzickou krásu. Carenza jim doporučuje provdat se za krále moudrosti.

Text lze vnímat ve velmi přízemní a zároveň ve vznešené duchovní rovině, což bylo charakteristické i pro další části přibližně padesátiminutového celku.

Stejná provázanost však fungovala v hudbě, kde se historické nástroje a historizující zpěv mísily s Nejtkovým hudebním uvažováním. Mnohoznačnost textů odrážela především komplikovaná rytmická struktura hlasů vedených ve více vrstvách. Jakkoliv provedení plynulo zdánlivě přirozeně, v textech

i instrumentálním doprovodu byla spousta rytmických detailů, posunů, změn a drobných "základností". Díky nim skladba nikdy nesklouzla k tomu, aby plynula jednoduše jako píseň, ačkoliv by k tomu zdrojový materiál mohl svádět. Od ansámblu vyžadovala neustálou pozornost. Skladatel nakonec provedení také dirigoval, ačkoliv to původně nebylo v plánu.

Před Nejtkem zazněla píseň *A chantar m'er de so qu'eu no volria* od Beatritz de Dia, která žila na přelomu 11. a 12. století. Je to jediná kompozice ženské trubadúrky, k níž se dochovala i hudba. Posloužila ale také coby důkaz častého tvrzení současných autorů, že cítí větší spřízněnost s hudbou středověku než s koncertně stále preferovaným romantismem či klasicismem.

Největší zájem vzbudil pěvecký vklad ansámblu Tiburtina, soustředěného, přitom živého a zaujatého. Jádrem instrumentální složky byl smyčcový nástroj s klapkami zvaný nyckelharpa, který se při hře smyčcem i prsty nádherně rozeznával do výšek a alikvotů. Provedení Nejtkovy kompozice *Trobairitz* zaznamenával Český rozhlas. Zasloužila by i vydání na CD.

Jako poslední vystoupil barokní orchestr Collegium Marianum, který vede flétnistka a členka umělecké rady Pražského jara Jana Semerádová. Stála u vzniku projektu *Vize a sny*, stejně jako u dvou premiér, které provedla se svým ansámblem.

Katalog koncertů

První byla kompozice *Jméno růže* od pětatřicetiletého Jana Ryanta Dřízala, kterou Semerádové coby dárek k narozeninám objednal manžel. Konečná podoba skladby už ale vznikala ve spolupráci s flétnistkou, s ohledem na specifika jejího stylu i na osobité vlastnosti barokního nástroje. Na něj Semerádová nejen hraje, ale zároveň vždy tak trochu tančí. Vyzařuje z ní chuť říct spoustu věcí najednou.

Divadelní aspekt měla i úvodní kompozice programu od Antonia Vivaldiho. V Dřízalově skladbě pro flétnu a cembalo, jež vychází z moderního zpracování barokních sekvencí, přišel ke slovu také hlas sólové flétnistky.

Druhou premiérou Collegia Mariana byla skladba *Elfi e fantasmi*, česky Skřítky a přízraky, od pětadesátiletého Jiřího Gemrota. Komorní koncert pro příčnou flétnu a barokní orchestr spíš starosvětskými prostředky kreslil strašidelnou i hravou atmosféru. Občas jako by se vzduchem mihlo pár záběrů z imaginárního filmu od Jiřího Trnky.

Hana Blažíková a Bruce Dickey v dechberoucím souznění na Pražském jaru

15. 5. 2022, operaplus.cz, Kateřina Pincová

Bruce Dickey je „věrozvěst“ cinku, který se zasloužil o novodobou renesanci tohoto nástroje a mimo jiné také „zformoval“ další, dnes již světově známé, hráče na cink. Dickey vnímá, že takovéto spojení hlasu a cinku nelze docílit s kýmkoliv. Hana Blažíková je však, dle jeho vlastních slov, pro tuto spolupráci ideální. Je to právě její čistý, jasný, jemný a přízračně rovný hlas, který se dokáže zvukově napojit na barvu cinku a stejně tak cink dokáže splynout s barvou jejího hlasu. Výsledkem je pak ojedinělý zvuk, kdy se mísí oba sólové party a místy posluchač snad i váhá, kde začíná soprán a končí cink a naopak.

Dramaturgie dnešního večera byla tedy postavena na spojení dvou kompozičních světů, starého a nového, ale ne vždy šlo o skladby stejného obsazení. Hlavní hudební linku, tvořenou dvojicí soprán-cink (zpravidla doprovázenou violou da gamba a cembalem), čas od času protínaly čistě instrumentální „vločky“, které umožňovaly hlavním sólistům oddech (koncert

se odehrál bez přestávky) a dodávaly programu pestrost. Ani v nejmenším se však nejednalo o hudbu menšího významu! *Sonata seconda* Daria Castella ve virtuózním podání houslistky Veroniky Skuplik poukázala nejen na technickou vybavenost barokních houslistů, ale také na úzké spojení vokálních a instrumentálních sólových partů tohoto období. To bylo také vysvětlení, proč soubor (velice nápaditě) zařadil právě tento typ kompozice.

Dalším čistě instrumentálním číslem byla kompozice současné řecké skladatelky, která dlouhodobě žije v Nizozemí, Calliope Tsoupaki, s názvem *Thin Air* (2020). Tato skladba, ovlivněná koronavirovou pandemií, dnes zazněla v úpravě pro violu da gamba. Díky interpretačnímu pojetí Anny Lachegey vyznělo její závažné sdělení zvláště hluboce. Z čistě kompozičního hlediska byla skladba hodně zajímavá díky představení oné rozmanité škály zvukovosti, které je tento nástroj schopen.

Dnešní program však, aby bylo dostáno požadavku naplnit posluchačovo ucho co nejrozmanitější paletou zvukových kombinací, obsahoval ještě dvě skladby, kde nedominovala vokální linka. V celé kráse se tu představil cink, například ve spojení s varhaním zvukem v podání Kris Verhelst. V *Sonátě a 3 sopra Lucis creator optime* Giuseppe Scaraniho byly cinku partnerem housle a oba interpreti zde ukázali, jak umí skvěle spolupracovat (a to i při velkých agogických změnách) a dokonale souznět. V Palestrinově motetu *Nigra sum* (známého ve verzi pro pět hlasů, dnes však v menším obsazení) pak dominoval pouze part cinku, který Bruce Dickey proměnil bohatým zdobením ve vskutku virtuózní záležitost a plně tak ukázal mistrné ovládnutí svého nástroje (ať už při hybných pasážích nebo na cinku velice obtížně tvořených dynamických odstínech).

Největším lákadlem dnešního večera však bylo samozřejmě hudební souznění Hany Blažíkové a Bruce Dickeyho. A toho se posluchači dostalo v různých podobách. Program otevírala – díky oslavnému charakteru textu a hbitému tempu – snad nejpozitivnější skladba celého večera, *Spargite flores* Nicolo Corradiniho. Již tady jsme mohli postřehnout, jak působivých unison je možné docílit při spojení sopránů a cinku, jak na sebe oba interpreti skvěle hudebně navazují a akusticky se sobě podřizují. Pak však přišel prudký stříh do jiné atmosféry. Skladba *Dilectus meus Sigismonda d'India* na text z Písně písní je tvořena mimo jiné dlouhými disonancemi mezi dvěma protagonisty, kteří je dokázali dokonale prožít a vytvořit tak interpretaci výrazné hloubky. Jejich jemnost a křehkost zde byla vskutku dechberoucí.

U Písně písní jsme poté ještě zůstali: i Calliope Tsoupaki se nechala inspirovat tímto starozákonním textem a na objednávku souboru vytvořila skladbu *Mélène imí*. Samozřejmě bylo jasné, že jsme se z hlediska stylu posunuli do jiného světa, ale přesto se skladatelce podařilo se na barokní způsob pojení dvou sólových hlasů napojit natolik, že skladba do programu i přes moderní vyjadřovací jazyk krásně zapadla. Ani interpreti neměli s tímto přeskočením několika století sebemenší problém. Blažíková navíc – možná v souvislosti se stylem této kompozice, nebo pro ještě lepší vyjádření obsahu textu – v některých místech pozměnila barvu hlasu, který tak dostal příznačně syrovější nádech (a vyrovnal se tak i současnému vyznění cinku). Cit pro dramatickou výstavbu však odhaluje již skladba samotná, která je korunovaná závěrečným veršem „protože láskou chřadnu“, který Tsoupaki položila do polohy (pro soprán hodně nízké) umocňující určitý – dnes bychom možná řekli psychický – kolaps (interpretkou podpořený).

Všechny superlativy, které jsem zatím vyjmenovala směrem ke dvěma protagonistům, pak jako by se sešly ve skladbě *O Archangels and Angels* Ivana Moodyho. Táhle disonance, které tato skladba obsahuje, přímo vybízejí k experimentování se zvukem tak, aby interpreti našli tu optimální společnou fre-

kvenci. A to se Haně Blažíkové a Bruce Dickeymu podle mého podařilo nadmíru. Zvláště působivě vyzněla hlavní gradace (v tak zvaném zlatém řezu), která byla tak nabitá emocemi, až si člověk přál, aby nikdy neskončila.

Jestli skladbu Ivana Moodyho označíme za krásnou, pak *The Vision of the Archangels* Juliana Wachnera, která celý večer uzavírala a ve které se představil úplně celý soubor, bychom za krásnou měli označit také. Obě byly velice působivé, obsahovaly jakousi textovou „nadlidskost“ a byly skvěle řemeslně zpracovány po hudební i dramatické stránce.

Tři koncerty jednou ranou. Soubor Collegium Marianum předvedl v Anežském klášteře nadšený výkon

16. 5. 2022, lidovky.cz, Martin Zvěřina

Vokální soubor Tiburtina Ensemble posílený o hráče na perkuse, psalterium či nyckelharpu provedl světovou premiéru skladby Michala Nejtky *Trobairitz*. Kompozice vzniklá na objednávku festivalu evokuje svět trubadúrek ze 12. a 13. století. Tyto ženy, často z urozených vrstev, podobně jako jejich mužské protějšky putovaly po okcitánských dvorech se svými zhudebněnými verši. [...] Nejtek ve skladbě střídá originál v okcitánštině se zpěvem českých překladů a mezi zhudebněné texty vkládá interludia tvořená z nejrůznějších zvuků, například nahaných v předešlých chvílích koncertu. Výsledek je jakousi konfrontací světů původních textů s aktuálními českými překlady, nové hudby hrané starými nástroji. [...] Skladba *Trobairitz* byla nesporně vrcholem večera a zájemci si ji budou moci poslechnout v rozhlase, protože první dva koncerty se zaznamenávaly. Největším přínosem večera nebyli ani hvězdní interpreti, ani skvělé výkony (obojího byl dostatek), ale nadšení pro hudbu a chuť objevovat nové.

**Největším přínosem
večera nebyli ani
hvězdní interpreti,
ani skvělé výkony
(obojího byl dostatek),
ale nadšení pro hudbu
a chuť objevovat nové.**

Putování staletími

14. 5. 2022, casopisharmonie.cz, Luboš Stehlík

Michal Nejtek, tentokrát v roli dirigenta a komponisty. Koncert měl totiž pouze jediné číslo – jeho skladbu *Trobairitz*, vokálně-instrumentální cyklus na texty středověkých okcitánských trubadúrek. Někdo by označil hudbu za nenápadnou, nevýraznou. Dle mého mínění je to skladba mimořádná, silná, možná i zlomová. Pro pana Nejtku zlomová určitě, protože do tak starých a mlhavých inspiračních vod ještě nevstoupil. [...] Michal Nejtek hodně studoval, nejspíš i hodně naslouchal nejen paní Kabátkové a vytvořil pozoruhodné dílo, silně imaginativní, které mělo moc budit v mysli nejrůznější nálady, představy, obrazy, možná i iluze a snění, u někoho možná i vize. Tiburtina je excelentní soubor skvěle zpívajících a sezpívaných žen a každé setkání je pro mě vzácným kořením života.

[...] Téměř přesně v 21 hodin započal anežský koncert společenství Collegium Marianum. Kombinace hudby baroka a 21. století [...] Nejefektivnější byl rozhodně Telemannův *Koncert pro flétnu, housle a orchestr e moll TWV 52:e3*. Myslím, že jsem tak báječně provedení sólových partů ještě neslyšel. Pro mě to byla pohádková tečka za celým dnem.

Collegium Marianum na Pražském jaru:

Večer v barokním duchu a dvě světové premiéry

17. 5. 2022, operaplus.cz, Daniel Pinc

Na úvod zazněl *Koncert pro flétnu a smyčcový orchestr g moll „La notte“ RV 439*, přičemž k dokreslení tématu sál potměněl. [...] Soubor nasadil vysokou latku a bylo potěšením sledovat veškeré skvěle padnoucí muzikantské projevy hlavní protagonistky. Též pohyby jako by byly promyšlené, ne podobné tanci. S náročným partem neměla zbytečný problém, spíše si jeho obtížnost „užívala“ a docílila skutečně přesvědčivého dojmu. [...] Skladba (*Jméno růže*) s jasnou identitou a originálně vyznívající přinesla i jiné, dosti neotřelé momenty, například akordické rozklady připomínající alikvótní řadu, nastalé však v nečekané souvislosti a jaksí natvrdo. Dílo si říká o několikery poslech. [...] Večer byl završen *Koncertem pro flétnu, housle a orchestr e moll TWV 52:e3* Georga Philippa Telemanna a závěr to byl více než důstojný. Detailní zpracovanost blyštivě invenční Telemannovy kompozice nemohla jinak než přinést úspěch. Tečkou byl skutečný ohňostroj muzikality. Vždy se pozná, když soubor hraje s chutí, a to je případ Collegia Marianum.

Pražské jaro oživilo poezii trubadúrek

17. 5. 2022, operaplus.cz, Lenka Dohnalová

Posluchače musel upoutat kontrast stylizace preludia, interludií a postludia s jednotlivými poetickými částmi. Zřejmě záměrná tlampačová hlukovost, impresivnost a amatérský zvrstvený projev mužského hlasu (patrně autora) v těchto spojujících (či spíše oddělujících částech) jen podtrhli půvab dobového ženského kultivovaného světa a jeho estetiky, pozorné k náznaku, jemnému detailu či harmonickému řádu. Předpokládám, že Nejtek tím také zdůraznil odlišnost dnešní zahlušené zcivilečné estetiky od hudby, která rostla a byla obklopena tichem a výjimečností uměleckého zážitku. Podtrhl i odlišnost ženského a mužského světa, která v dané době byla normována, ale v milostné poezii trubadúrek, jejichž text byl v programu uveden, přece jen byly tyto „limity“ překračovány, jak to u milostné poezie bývá tolerováno.

Lišily se také části zpívané v originálu a v překladu. Tento koncept dvojího jazyka, podobně jako „duch“ hudby odkazoval celkovou atmosférou k dobové praxi, a to nejen díky nástrojům, které nebyly ve způsobu hry znásilňovány (jak to někdy v současné hudbě bývá), ale i díky střídání instrumentací, pěveckému projevu, synkopaci, občasné typické intervalice souzvuků i formálnímu zpracování, kdy místy střední část byla tanečního charakteru s doprovodem bubnu. Některé sborové partie v češtině rezonovaly i s folklorní praxí. Publikum ocenilo náročný výkon souboru. *Trobairitz* se zřejmě stane další stálíci v jeho kmenovém repertoáru. Sympatie sklídilo i samotné citlivé „zhudebnění“ textů Michalem Nejtkem.

Collegium Marianum © Petra Hájská

14/5

So 18.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Lilian Lefebvre
Yung-Yuan Chiang
Anna Sysová

Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro

Finále, klarinet

PKF – Prague Philharmonia
Chuhei Iwasaki – dirigent

Claude Debussy:
Première rhapsodie
Rudolf Kubín:
Koncert pro klarinet a orchestr

15/5

Ne 18.00

kostel sv. Šimona a Judy

Salon ZUŠ

Salon ZUŠ – stále se zvyšující laťka

16. 5. 2022, klasikaplus.cz, Alena Sojková

Popáté zařadilo Pražské jaro do svého programu Salon ZUŠ – koncert stipendistů MenARTu, nadaných žáků základních uměleckých škol, kteří rok pracovali pod vedením mentorů sopránistky Kateřiny Kněžíkové, houslisty Jana Fišera, flétnisty Jana Ostrého a klavíristů Iva Kahánka a Karla Košárka. Koncert, z něhož číselna nejen mladistvá energie a nadšení, ale ozdobily ho i pozoruhodné výkony, proběhl v neděli 15. května v kostele svatých Šimona a Judy.

České umělecké školství je ve světovém měřítku unikátní. V celé republice je 500 základních uměleckých škol, které navštěvuje 250 tisíc žáků. Před pěti lety založila pěvkyně Magdalena Kožená nadační fond, jehož prostřednictvím podporuje samotné školy i talentované žáky, kteří je navštěvují. Umělecké školství je z hlediska rozvoje osobnosti i kultivování společnosti velice důležité – věnuje se pěstování talentů, ale vychovává i budoucí příjemce kultury, nejen hudby, ale i dalších druhů umění. Stipendijní akademie MenART cílí své programy na nadané žáky, jimž se věnují umělci patřící ke špičce svého oboru. V rámci MenARTu se šestkrát ročně setkávají nejen hudebníci, ale i výtvarníci, tanečníci, herci... A jedinečným aspektem je spolupráce mentor – žák – jeho učitel. Jak poznamenal během pražskojarního večera flétnista Jan Ostrý, tato triáda by měla mít i další důležitý aspekt – rodiče, kteří své dítě pobízejí k pilnému cvičení. Hudba a její interpretace totiž od začátku vyžaduje tvrdou a soustavnou práci.

Na více než dvouhodinovém koncertu se v kostele svatých Šimona a Judy představili mladí klavíristé, houslisté, flétnisté a zpěvačky, které doplnili jejich dva kolegové. Dramaturgie večera pestře propojila jednotlivé nástroje (včetně hlasu) a zároveň vyzdvihla jejich kontrast. Za klad lze považovat i to, že zazněly skladby autorů, s kterými se posluchač často nesetká (Mélanie Bonis, Marc-André Hamelin, Leopold Jansa). Osvě-

žením bylo zařazení komorní hry. Celý večer zahajovalo trio flétna (Kristýna Klokočnicková), housle (Matej Pčolinský) a klavír (Klára Gibišová), v druhé půli pak sólová vystoupení osvěžilo trio složené z houslí (Justýna Novotná, Karolína Vondrová) a klavíru (Klára Gibišová). Flétnové trio zvolilo dvě části ze *Suite en Trio op. 59* Mélanie Bonis, francouzské pozdněromantické skladatelky. V křehké skladbě dostali prostor všichni interpreti – flétnistka Kristýna Klokočnicková zaujala technickou zručností i výrazem (jak v druhé půli dokázala ve Faurého *Fantazii pro flétnu a klavír op. 79*, v níž se s přehledem zhostila rytmických, tempových i dynamických nároků), houslista Matej Pčolinský dal najevo interpretační jistotu s krásným zvukovým tónem a Klára Gibišová, tělem i duší sólistka, prokázala své vlohy i jako komorní hráčka nejen pozorností ke svým spoluhráčům, ale i zvoleným měkkým tónem. Tytéž přednosti uplatnila – vedle krásné perlivosti – i v Preludiu a Gavotě z *Pěti kusů pro dvoje housle a klavír* Dmitrije Šostakoviče, v němž se s houslistkami Justýnou Novotnou a Karolínou Vondrovou představily jako takřka srostlé trio. Právě komorní hra hodně vypovídá o hudební inteligenci interpreta, a té mají všichni zmínění interpreti, jak bylo slyšet, opravdu dostatek.

Z flétnistů vystoupila ještě Alice Štěpánková ve výtečně provedených částech *Sonatiny pro flétnu a klavír* Jana Nováka. Zaujala kultivovaným tónem, zpěvně vedenou melodií i porozuměním autorovi.

Koncert, z něhož číselna mladistvá energie a nadšení, ozdobily i pozoruhodné výkony.

Z houslistů se vedle již jmenovaných stipendistů Jana Fišera představili Klára Pilousová v *Concertinu D dur* Leopolda Jansy (1795–1875), českého houslisty, skladatele a pedagoga, která oplývala přirozenou zpěvností své hry i bezpečným zvládnutím technických záležitostí, a Zuzana Semerádová, která zvolila *Andante* ze *Španělské symfonie op. 21* Édouarda Laloa. Díky své výborné technice se nemusela soustředit na zvládnutí obtížností skladby, ale věnovala se cele – a úspěšně – výrazu.

V příznivém světle se představili klavíristé ze skupiny Iva Kahánka. Viktorie Kozánková sáhla po první větě ze *Sonáty pro klavír č. 1 f moll op. 2 č. 1* Ludwiga van Beethovena a tuto těžkou volbu zvládla se ctí a citem pro výstavbu díla. Jedna z nejmladších účastnic Magdaléna Kovářová se představila ve Fibichově *Norské písni rybářské* jako disponovaná interpretka zasmušilé, melancholické klavírní literatury a vzápětí dokázala opak v *Humoristickém scherzu* Sergeje Prokofjeva. Svěřenkyňe Karla Košárka Sára Kolaříková vyvolala nadšení svou interpretací *Silhouettes op. 8 č. 11 A dur* Antonína Dvořáka, v níž se zaskvěla krásně vytvořenou melodickou linkou, nenápadnou agogikou i smyslem pro poetično. V *Toccatě a moll* Izáka

ZUŠ Open © Petra Hajsá

Berkoviče prokázala i svůj energický potenciál, umění gradace a výtečnou techniku. Své kvality znovu osvědčili stipendisté Iva Kahánka Adam Znamirovský a Denis Stefanov. Mladší z nich, dvanáctiletý Adam Znamirovský, zahrál *Etudu* č. 6 *d moll „Omaggio a Domenico Scarlatti“* Marca-Andrého Hamelina tak suverénně, že vzbudil největší aplaus obecnstva. Se skladbou uznávaného klavíristy si poradil výborně, zkušeně odlišil „scarlattiovskou“ pasáž od moderních postupů. Výborně technicky připravený mladý interpret obecnstvo přesvědčil, že je velký talent. Vyvrcholením instrumentálního programu bylo vystoupení Denise Stefanova, čtrnáctiletého klavíristy s nesmírně kultivovaným úhozem i citem pro dynamiku. V *Etudě-Tableaux a moll* Sergeje Rachmaninova rozehrál škálu obrazů a barev, rozprostřel emoce, postupně gradoval k forte a vzápětí se vracel k pianissimu. Stefanovova hra již působí zrale, student Gymnázia a hudební školy hlavního města Prahy na sebe jistě i v blízké budoucnosti upozorní.

Z pěvecké skupiny Kateřiny Kněžíkové se představilo devět studentů. S klavírním doprovodem Ladislavy Kaspříkové jsme slyšeli ohebné, syté, příjemně zabarvené hlasy, děvčata a dva chlapci zpívali s lehkostí a odpovídajícím výrazem, výborně frázovali. Jejich interpretací *Nových slovenských písní* Bohuslava Martinů vygradovala první i druhá polovina koncertu, na závěr si posluchače získal sbor všech pěvkyní a pěvců, který si s chutí a pěkně spolu ladícími hlasy zazpíval písničku *Hanka, čo robíš*.

A právě chuť, nadšení, píle i jistá dávka talentu a štěstí jsou dobrými předpoklady pro budoucí uplatnění těchto mladých hudebníků. O tom, že jim nechybí, na pražskojarním koncertě zcela přesvědčili.

15/5

Ne 20.00
Obecní dům

SOČR, Liebreich & Hadelich

Symfonický orchestr Českého rozhlasu
Alexander Liebreich – dirigent
Augustin Hadelich – housle

César Franck:

Les Éolides

Ludwig van Beethoven:

Koncert pro housle a orchestr D dur op. 61

Witold Lutosławski:

Koncert pro orchestr

Augustin Hadelich podal skvělý výkon

19. 5. 2022, operaplus.cz, Zbyněk Brabec

Když Alexander Liebreich nastoupil v roce 2018 do funkce šéfdirigenta SOČRu, měl jsem při prvních koncertech dojem, že s orchestrem hledá společnou řeč. Nyní, kdy jeho stálé působení u orchestru končí, a pod dojmem festivalového koncertu z 15. května 2022 mohu s radostí prohlásit, že souznění mezi dirigentem a orchestrem bylo dosaženo. Na koncertě, který vynikal nejen vysokou profesionalitou orchestru, znamenitým výkonem sólisty Augustina Hadelicha, ale také vynikající dramaturgií, se orchestr představil jako vyzrálé těleso, které má své nezastupitelné místo v pražském koncertním životě. Alexander Liebreich vedl orchestr spolehlivě přesnými gesty, s citem pro jednotlivé skladby různých slohových období, které dokázal publiku představit se všemi dynamickými nuancemi a zaníceným přednesem. V abonementních koncertech SOČRu velice rád dirigoval klasická díla hudby dvacátého století a provedení Lutosławského *Koncertu pro orchestr* bylo vyvrcholením večera. Nevím, zda dramaturgii koncertu určil dirigent, vedení SOČRu nebo festivalu Pražské jaro, každopádně se jednalo o jeden z koncertů s nejnápaditější dramaturgií.

Koncert v zaplněné Smetanově síni Obecního domu zahájila poměrně krátká symfonická báseň Césara Francka *Les Éolides*, u nás víc známá z krásné nahrávky České filharmonie s dirigentem Jeanem Fournetem z roku 1967 než z koncertů. Stejně tak jsou našemu publiku téměř neznámé i ostatní symfonické, oratorní a komorní skladby tohoto skladatele (o jeho čtyřech operách ani nemluvě, byť v zahraničí vzbudily v posledních letech ohlas opery *Stradella* a *Hulda*). Vysloví-li se jméno César Franck, většina posluchačů si vzpomene na jeho jedinou symfonii v tónině d moll, autorovu snad nejhranější skladbu. Pražské jaro lze pochválit, že k letošnímu dvoustému výročí skladatelova narození zařadilo do svého programu celou řadu jeho děl. V pořadí třetí Franckova symfonická báseň *Les Éolides* (u nás česky uváděná jako *Eolidy*) měla premiéru 13. května 1877 v Paříži. Dirigentu Liebreichovi se dobře podařilo interpretovat obsah symfonické básně – spojení antického motivu z Homérový *Odyseý* s motivem přírodních vánků (*eolidy*), jejichž houpavý hudební motiv celou symfonickou básně otevírá.

Velkým magnetem pro festivalové publikum bylo vystoupení osmatřicetiletého houslisty německých rodičů Augustina Hadelicha, narozeného v Itálii a studujícího v Livornu a na slavné Julliard School v New Yorku. Hadelich patří dnes k nejvyhledávanějším houslistům současnosti. [...]

Interpretaci Augustina Hadelicha lze označit jako mistrovskou. Možná tento koncert po technické stránce nepatří k těm nejtěžším ve světové houslové literatuře, ale je náročný interpretačně. Augustin Hadelich jej zná dokonale, jeho housle v kantabilních částech doslova zpívaly a v brilantních pasážích (hraných často ve slabé dynamice – Hadelicha bych se nebál označit jako mistra *pianissim*) „nespadla ani jedna nota pod pult“. Jeho pojetí bylo hodně lyrické a myslím, že i ovlivnilo dirigování Alexandra Liebreicha, který právě lyrická místa koncertu pojal velmi vroucně. Málokdy jsem slyšel druhou větu koncertu přednesenou s takovým citem. Třetí věta nastupuje po druhé attacca a její tempo určuje sólista. Ten nasadil tempo opravdu brilantní, skoro by se dalo říci až na hranici hratelnosti, ale to nečinilo sólistovi ani orchestru žádný problém. Skvělý výkon Augustina Hadelicha nadchl publikum tak, že si vynutilo dva výborně zahrané přídivky (Coleridge-Taylor Perkinsona a Johanna Sebastian Bacha).

V druhé části festivalového večera přednesl SOČR se svým šéfdirigentem Liebreichem jednu z nejvýznamnějších skladeb hudby dvacátého století – *Koncert pro orchestr* polského skladatele Witolda Lutosławského, který vznikl v letech 1950–1954. [...] Právě touto skladbou festivalový koncert vyvrcholil. V neposlední řadě musím zmínit i krásná sóla hráčů SOČRu, především lesních rohů v Beethovenově koncertu nebo sóla koncertního mistra Vlastimila Koblého v Lutosławského koncertu.

16/5

Po 19.00

Mercedes Forum Praha

Alma Naidu

Alma Naidu – zpěv, klavír

Philipp Schiepek – kytara

Lisa Wulff – baskytara

Valentin Renner – bicí

Alma Naidu © Ivan Malý

© Ivan Malý

Gautier Capuçon © Petra Hajsá

16/5

Po 20.00
Pražská křižovatka

Gautier Capuçon

Gautier Capuçon – violoncello
(rezidenční umělec festivalu)

Johann Sebastian Bach:

Suíta pro sólové violoncello č. 1 G dur BWV 1007

Henri Dutilleux:

Tři strofy na jméno Sacher

Zoltán Kodály:

Sonáta pro sólové violoncello op. 8

Elegantní rezident

17. 5. 2022, casopisharmonie.cz, Luboš Stehlík

Hostem festivalu Pražské jaro byla jedna z nejzářivějších evropských hvězd a jeden z nejoslavovanějších elegantů současného světa klasické hudby – francouzský violoncellista Gautier Capuçon. (Že by Mischa Maisky 21. století?) V minulých letech jsem slyšel Gautiera Capuçonu v Praze třikrát, vždy s Českou filharmonií – 2017 hrál *1. koncert* Saint-Saënsa, o rok později Dvořákův *Koncert h moll* a v roce 2021 jsem zažil jeho pojetí Čajkovského *Variací na rokokové téma*. Vždy jsem měl z jeho hry rozporuplný pocit. Pondělní recitál dopadl určitě nejlépe. Měl jsem pocit, že konečně vyjádřil podstatu své duše. [...] Vrcholem večera bylo pro mě dokonalé provedení *Trois strophes sur le nom de Sacher*, kde dostával ze svého nástroje neuvěřitelné barvy. Závěr patřil jedné z nejnáročnějších kompozic cellového repertoáru – *Sonátě* op. 8 Zoltána Kodályho. Po jeho verbální výzvě mu jistě všichni drželi palce, aby mu vše vyšlo, což se téměř bez- zbytku podařilo. A konečně se projevil fantastický zvukový potenciál jeho violoncella.

Gautier Capuçon © Petra Hajska

Proslulý violoncellista Gautier Capuçon zahájil úžasně svou rezidenci na Pražském jaru

17. 5. 2022, klasikaplus.cz, Markéta Jůzová

Violoncellista Gautier Capuçon otevřel svůj program neplánovaně dle oficiálního programu, nejdříve předehrou z repertoárového rejstříku slavného violoncellisty Pabla Casalse (1876–1973), který v roce 1941 aranžoval tradiční katalánskou píseň *The Song of the Birds* na protest proti režimu generála Franca. Připomněl i jeho vyjádření k dílu, jehož zvuky odrážejí nostalgie a naději na pokojné zítřky. Půvabnou melodii procítil virtuózně ve velké škále dynamického rozpětí se silnou emocionální hloubkou. Posluchače symbolicky přenesl do atmosféry touhy po míru v sousedních zemích a současně výsostně poukázal na své interpretační devízy, které prostoupily jeho recitál, jenž skvěle gradoval a byl strhující.

Na *Suitu pro sólové violoncello č. 1 G dur* Johanna Sebastian Bacha navázal attacca, bez přerušení. Barokní dílo, které má skladatelův typický bohatý kontrast a jistou honosnost i průzračnost na pozadí částí *Prélude*, *Allemande*, *Courante*, *Sarabande*, *Menuett I – Menuett II*, *Gigue*, přednesl Gautier Capuçon brilantně, s řadou detailních významových akcentů na malých plochách uvnitř každé části napříč všemi polohami nástroje. Přesně vystihl odlišné, hravé i taneční charakteristiky každé z vět, které obdařil vnitřně procítěnou expresí.

[...] Následující soudobou skladbu Henriho Dutilleuxe *Tři strofy na jméno Sacher*, které komponista složil pro sólové violoncello v duchu tradičního proudu francouzské hudby, provedl Gautier Capuçon mistrovsky, se zářným espretem na mimořádně vysoké technické úrovni. Dílo přednesl emotivněji.

[...] Koncert uzavřel Gautier Capuçon strhující *Sonátou pro sólové violoncello h moll op. 8* Zoltána Kodálye, zkomponovanou v roce 1915 během první světové války a uvedenou ve světové premiéře v roce 1918. [...] Gautier Capuçon rozehrál nástroj fantasticky. S hlubokým ponořením do interpretace vyjádřil s úžasnou virtuozitou styl a záměr skladatele. Nástroj s krásou barev, odstínů, mnoha výrazy v kreativní šíři artikulace frázování gradoval v sonátě do polohy symbolické vrstevnatější orchestrální šíře znění. Před technicky nejnáročnější třetí větou *Allegro molto vivace* krátce zpřesnil ladění strun a velkým tematickým obloukem v technické brilanci gradoval dílo k jeho vrcholu.

S publikem se rozloučil proslulý violoncellista přidavkem z tvorby svého žáka, violoncellisty a skladatele ze Španělska. *Ambre Cello*, které složil Javier Martínez Campos, vyniká melancholií, evokuje vůni koření a atmosféru horkých dnů. Krásná volba přidavku završila skvěle koncipovanou dramaturgii Capuçonova festivalového debutu, který byl vynikající.

Krásný tón není jen věcí nástroje

19. 5. 2022, Lidové noviny, Jindřich Bálek

Dvěma koncerty ukázal Gautier Capuçon, že je naprosto mimořádnou osobností mezi violoncellisty. Potvrdil to na vystoupení v Pražské křižovatce i v Rudolfinu, a že se letos stal rezidenčním umělcem Pražského jara, byla dobrá volba.

V pondělí začal stylově Bachem a uvedl ho historkou ze života Pabla Casalse, fenomenálního španělského cellisty, který šest Bachových suit pro koncertní pódia prosadil. „Každý den hrál jednu suitu, v pondělí začal první a tak došel až do soboty...

A v neděli hrál znovu první, svou nejoblíbenější.“ Capuçon hrál také *Suitu č. 1* hodně s akcentem na barevné možnosti, jeho Bach byl snad až příliš francouzský. Jeho tón je ale neodolatelný. Zcela jiné možnosti violoncella pak ukázala skladba Henri Dutilleuxe *Tři strofy na jméno Sacher*, věnovaná Paulu Sacherovi, legendárnímu mecenáši hudby a zejména soudobých skladatelů.

Psali pro něj ti nejlepší, včetně Martinů – a Dutilleux patří k nejzajímavějším osobnostem francouzské hudby po druhé světové válce. Capuçon měl ještě možnost skladatele zažít osobně a na skladbách s ním pracovat. A v jeho provedení se skutečně zdálo, že violoncello nemá barevné limity. Je to hudba volně navazující na impresionismus, jehož hlavní tvůrce Debussy byl na programu v úterý. Také jeho sonáta z roku 1915 je neuvěřitelně moderním dílem, které sólista provedl s jedinečnou lehkostí.

Naprosto imponující byly ale v Capuçonově provedení velká základní díla cellové literatury. V úterý sonáty pro violoncello a klavír Johanna Brahmsa a Césara Francka a v pondělí *Sonáta pro sólové violoncello* Zoltána Kodályho. Toto dílo imituje neuvěřitelným způsobem řadu nástrojů, které jsou doma v maďarském folkloru, a celé dílo je strhujícím způsobem vášnivé a dokonale vystavěné. Tento hudebník ale nikdy neopouští jistou francouzskou noblesu a nejde až na dřeň do barbarických rytmů – technicky ovšem byl naprosto dokonalý.

Gautier Capuçon rozehrál nástroj fantasticky.

17/5

Út 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Gautier Capuçon, Jérôme Ducros

Gautier Capuçon – violoncello
(rezidenční umělec festivalu)
Jérôme Ducros – klavír

Claude Debussy:

Sonáta pro violoncello a klavír

Johannes Brahms:

Sonáta pro violoncello a klavír č. 1 e moll op. 38

César Franck:

Sonáta pro violoncello a klavír A dur

Krásný tón není jen věcí nástroje

19. 5. 2022, Lidové noviny, Jindřich Bálek

Krásný tón není jen věcí nástroje, i když i ten má mimořádný – violoncello z dílny Mattea Goffrillera z roku 1701. V úterý měla svůj podíl také absolutní souhra s pianistou Jérôme Ducrosem, který pro každou skladbu našel odpovídající tón. V polyfonicky stavěné *Brahmsově sonátě* se dokonale střídaly hlasy. A v závěrečné *sonátě A dur* Césara Francka dovedli propojit snivost s dramatičností i lyriku s čitelnou stavbou. O svém nástroji Capuçon říká, že nemá limity – ale především je nemá on jako hráč a interpret. Přitom bezhlavě neexperimentuje, jeho nástroj zní vždy měkce, tmavě, bohatě a aristokraticky.

V Pražské křižovatce jednotlivé skladby velmi živě a neformálně uváděl, včetně předavku z dílny Capuçonova žáka a mladého španělského skladatele. A na úplném začátku hrál Casalovu oblíbenou katalánskou píseň jako prosbu za mír. Koncert tedy nebyl monologem violoncella, ale živým setkáním s umělcem na pódiu. V úterý se mluvilo méně, nicméně Capuçon přizval do svého koncertu mladého francouzského pianistu a stipendistu své nadace [Kima Bernarda], aby po přestávce provedl dvě Debussyho skladby. Dva klavíristy pak vtipně zaměstnal i při předavku, kde ho nejprve doprovázeli oba, a nakonec s nimi hrál „šestiručně“ Rachmaninova.

Gautier Capuçon tu zdaleka nebyl poprvé, patří k oblíbeným sólistům Semjona Byčkova a před lety ho pozval i Jiří Kout. Ale nikdy jsme nemohli jeho umění sledovat v takové celistvosti, v hudbě od baroka po současnost, a vidět i jeho schopnost navázat kontakt s publikem.

Francouzská elegance v režii Pražského jara

20. 5. 2022, operaplus.cz, Petra Žemličková

Program nabídl stálíci komorní hudby pro violoncello a klavír, tedy sonáty od Clauda Debussyho, Johannese Brahmsa a Césara Francka, jejichž virtuózní a oduševnělé provedení vyústilo v mohutný potlesk a ovace diváků.

Jako první zazněly jasné a zřetelně vyartikulované tóny klavíristy Jérôme Ducrose, který s Gautierem Capuçonem dlouhodobě spolupracuje. Následně se připojil sytý violoncellový zvuk, jehož alikvoty rozjasnily atmosféru v celém sále. Debussyho tvorba je bohatá zejména na zvukomalbu a ani tato sonáta nebyla výjimkou. Zněla pizzicata, flažolety a efektní flautata rozprostřela obecnostu pestrý hudební obraz, který byl zdoben četnými melodickými ozdobami a byl také podporován širokou škálou dynamiky – od úzkého tónu v pianissimu po otevřený a znělý zvuk ve fortissimu. Vzájemná souhra Jérôme Ducrose a Gautiera Capuçonova probíhala po celou dobu koncertu ve vzácné symbióze, jež se může stát inspirací pro mnoho dalších interpretů. [...] Dynamika byla detailně vystavěná, při repetici více v pianu. Aby interpretace působila

odlišně od jiných hráčů, na některé počáteční tóny se violoncellista vyloženě položil, tudíž se prodloužily. Tempo první části druhé věty bylo rychlejší a předneseno stroze s občasným vibratem. Agogika se naplno projevila během lyričtější plochy, kdy se hudební fráze rozvíjely téměř v unisonu a interpreti tak museli na sebe rychle reagovat. Při návratu první části se jevil konec opět o něco živější, v dynamice nenastaly žádné změny. Sonátu uzavřela třetí věta, kde si mohli diváci vychutnat fugová témata provedená vytříbenou violoncellovou technikou, která se naplno ukázala až na samém konci, kdy tempo vygradovalo do presta. [...] Finále koncertu bylo věnováno belgicko-francouzskému skladateli Césarovi Franckovi, který by letos oslavil dvěstě let od svého narození. *Sonáta pro violoncello a klavír A dur* je ryze romantická záležitost a v roce 1886 byla věnována jako svatební dar belgickému houslistovi Eugènu Ysaÿovi.

Snivý začátek zajistil jemný violoncellový tón, který oplýval jiným témbrem a připomínal ozvěnu z dálky. Poté se ozvala výrazná melodie s intenzivním vibratem. Klavír hrál v mezihrách velmi energicky a i při této hudbě disponoval lehčím

úhodem, což zajišťovalo hudebním frázím určitou vzdušnost. Violoncellista využíval v melodiích glissanda, měnil během interpretace barvu zvuku a všeobecně byl tón o mnoho vřelejší než v dílech první poloviny koncertu. Po mysteriózním úvodu čtvrté věty bylo slyšet nářky violoncella, kde byla dynamika pro efekt na samém kraji možností nástroje a diváky tak strhla k obrovskému potlesku a následně i ovacím.

Jako přídavek si mohlo obecnstvo vychutnat *Labuť* od Camilla Saint-Saënsa, kde si zahráli všichni protagonisté tohoto večera. U druhého přídavku zasedli všichni hudebníci včetně violoncellisty Gautiera Capuçona za klavír a přednesli klavírní skladbu od Sergeje Rachmaninova. Následovala další salva potlesku publika, pro které se tento večer v Rudolfinu stal plnohodnotným a nezapomenutelným hudebním zážitkem.

A generous residency by Gautier Capuçon at Prague Spring
18. 5. 2022, bachtrack.com, Frank Kuznik

The centerpiece of Capuçon's triptych at the festival was an evening of sonatas with pianist Jérôme Ducros. Playing

together for nearly 25 years, the two have forged a telepathic connection – or at least that's how it seems in their instinctive timing and brilliant complement of sounds. Music breathes when they perform, rising in fervor and dropping into delicate filigrees. Distinctive phrasing adds an element of spontaneity, and the clarity in their collaboration is remarkable. Two separate voices never fit together so seamlessly.

Debussy's short *Cello Sonata in D minor* set a mood of quiet intensity, with Capuçon crafting fine details against Ducros' thoughtful atmospherics and sharp outbursts at the keyboard. Even in lighter moments the duo tended to render the music in dark, somber tones, lending this piece satisfying gravitas. And no matter what he's playing, Capuçon likes to push the technical limits of his instrument, dispatching the challenging *sul ponticello* and *flautando* passages in this modern-flavored work with flair.

Brahms' *Cello Sonata no. 1 in E minor* was written for co-equal voices, which in this performance allowed for some brilliant individual highlights between the flowing melodies and expansive harmonics. Ducros evoked some trembling figures in the first movement and drove the second movement with a colorful, rippling background. Capuçon reached deep, working every note for dramatic and emotional impact. Their blazing opening in the final movement was like a fierce attack

that softened and danced on tiptoes before culminating in a rapid-fire yet tightly controlled coda.

[...] Capuçon opened the second half by walking onto the stage with a microphone to tell the audience about La Fondation Gautier Capuçon, a foundation he established earlier this year to support emerging artists. He then introduced Kim Bernard, a French piano prodigy and the first laureate of the foundation. Bernard was given generous time to play a pair of Debussy pieces, showing a nice touch and a mature sound.

[...] In his solo recital the previous night, Capuçon offered fine support for another student. After a complex program of Bach, Dutilleux and Kodály (all three pieces require different tunings), he played *Ambre Cello*, a piece by Javier Martinez-Campos, a young composer and cellist with the National Orchestra and Choir of Spain. Also a technically demanding work, it fit neatly into a program of what Capuçon called "exploring the cello," treating the audience to its full range of sonic possibilities.

Many artists pay lip service to supporting young talent, but Capuçon lives that philosophy, and if Bernard and Martinez-Campos are accurate indications of the caliber of talent he's helping develop, the classical music world is already better for it.

Jérôme Ducros, Gautier Capuçon a Kim Bernard © Petra Hájská

18/5

St 20.00

Obecní dům

City of Birmingham Symphony Orchestra

Mirga Gražinytė-Tyla – dirigentka
Gautier Capuçon – violoncello
(rezidenční umělec festivalu)

Edward Elgar:

Koncert pro violoncello a orchestr e moll op. 85

Anton Bruckner:

Symfonie č. 6 A dur

Elgar i Bruckner v dobrých rukou – Birmingham a Gražinytė-Tyla

19. 5. 2022, casopisharmonie.cz, Ivan Žáček

V Brucknerovi orchestr imponoval vyváženým zvukem všech sekcí, barevně bohatým a tonálně vyladěným. Gražinytė-Tyla přišla s jasnou koncepční představou, jak toto interpretačně ne právě snadné dílo dávat. Je třeba ji jednoznačně přivítat: ten soustavný jednotící tlak, zcelující dílo do jednoho kluntého oblouku, totiž Brucknerovi, a nejen pokud jde o jeho Šestou, velmi prospívá. Byť to na druhé straně znamená jisté potlačení blokového kontrastu i zmírnění agogiky na formálních předělech. Brucknerovy obávané generální pauzy, vrstvicí stavbu jeho symfonií do ostře vyznačených oddílů, se pod taktovkou litevské dirigentky zdály takřka zahřazený. Věta jí plyne jako jeden nepřerušovaný tok, což značně přispívá celkové přehlednosti. [...] První věta, Maestoso, měla v sobě vše, čím může i dnes, přes svou již v roce 1880 poněkud archaicky působící formální strukturu, zapůsobit na současného posluchače. Ještě bezprostřednějším dojmem na mne však zapůsobilo hluboké, niterné procítěné Adagio, a to díky svému vnitřně zkázněnému, poklidné epickému charakteru. Celý večer bezchybně hrající orchestr se předvedl v celé šíři svého barevného spektra ve Scherzu, v jehož Triu se blýskly znamenité horny. Brutálně opojná síla brucknerovských unison dostala svou příležitost ve Finale, jímž byl oblouk *Symfonie* přesvědčivě završen. Nechala tato Šestá jen velmi málo přání nevyslyšených a díky zdravé koncepci i výborně disponovanému orchestru se zařadila mezi úctyhodná brucknerovská provedení, jež měla Praha v posledních letech možnost slyšet.

Žádný monument. Dirigentka našla v Brucknerovi nevšední lyrickou svěžest

19. 5. 2022, aktualne.cz, Vojtěch Frank

Anglický City of Birmingham Symphony Orchestra na Pražském jaru zahrál podruhé po dlouhých 28 letech, s programem odkazujícím ke své více než stoleté tradici a pod taktovkou končící šéfdirigentky Mirgy Gražinytė-Tyly. V první části večera navíc violoncellista Gautier Capuçon završil svou letošní festivalovou rezidenci. Předchozí dva dny se čtyřicetiletý Francouz představil v komorním a sólovém repertoáru. Tuto středu uvedl *Violoncellový koncert e moll* od Angličana Edwarda Elgara. [...] Capuçon hned v první větě ukázal, že nemá potřebu hrát na efekt. Spíše se intenzivně soustředí a neustále komunikuje s dirigentkou i hráči. Nejhezčí momenty tak byly ty, v nichž se zvuk violoncella slil s masou orchestru v jednotném dechu proudící hudby. [...] Jeho souhra s filharmoniky byla suverénní a napojení na dirigentku silné – což jsou atributy, které z interpretace Elgarova koncertu dělají událost. Mimořádně šťastně pak jako přídavek vybral známou lyrickou pasáž z Elgarových *variací Enigma* v aranžmá pro violoncello a orchestr. Některé přídávky mohou doznívající dojmy z předchozí skladby rušit, tento naopak zážitek zin-

Katalog koncertů

tenzivněl a po temně hloubavé první části večera vyzněl jako nadějeplná apoteóza.

[...] Příběhy dirigentů s pobaltským původem, kteří prorazili na Západě, nejsou vzácné: viz zásluhy Andrise Nelsonse, Marisse Jansonse nebo estonského klanu Järviů. Gražinytė-Tyla ale srovnatelných úspěchů dosáhla jako první baltská žena.

Jak se ale ve středu mohli přesvědčit Pražané, Gražinytė-Tyla hned po vstupu na pódium nenechá nikoho na pochybách, že jde o výraznou osobnost. Velkými, rozmáchlými, ale přesnými gesty připomíná Veroniku Dudarovou, která už před 70 lety ukázala, že představa dirigování jako ryze mužské disciplíny je pouhý kulturní konstrukt. Naplno to ukázala druhá část koncertu s *Šestou symfonií* rakouského pozdního romantika Antona Brucknera, jež si tradičně nese cejch "těžké hudby". Dílo dokončené roku 1881 někteří kritici označují za autorovu nejslabší symfonii, plnou hluchých míst, či dokonce formálních chyb. Problém ale možná tkví v interpretaci.

Pro Brucknerovy symfonie je typická určitá fragmentárnost, řazení bloků hudby za sebe: vystavět z toho smysluplný celek může být pro dirigenta oříšek. City of Birmingham Symphony Orchestra pod vedením Mirgy Gražinytė-Tyla však našel mimořádnou cestu. Už z první věty bylo jasné, že dirigentka klade důraz na propojení hudby do jednotného proudu, na vybudování celku ve vyšší rovině čtyřvětého cyklu.

Úvodní věta ve svižném tempu, přitom s neobvyklou lyričností až zpěvností, připravila půdu pro tu druhou, psanou v sonátové formě a tvořící jádro i myšlenkové těžiště symfonie. Právě zde se naplno projevila mimořádná kvalita smyčcové sekce, vzorné ve své kompaktnosti a emotivní ve výrazu.

První katarze přišla zhruba v polovině věty s výjimečným účinkem. Jako přirozené uvolnění po napětí pak působilo scherzo, hrané lehce, s vtipem, plné hravých dynamických kontrastů. Dirigentka poté bez pauzy navázala čtvrtou větou, což je v celkovém pojetí symfonie logický, i když z hlediska interpretace netradiční krok. Finále začíná nenápadně a skýtá největší úskalí v množství tempových změn a propadů, které mohou působit jako věčné oddalování konce.

Gražinytė-Tyla podřídila větu zájmům kompaktnosti formy a symfonii smysluplně dovedla do triumfální cody. Bylo to výjimečné právě tím, nakolik propojila celý cyklus, vyzdvihla symfoničnost skladby a našla v ní nevšední lyrickou svěžest. Její interpretace Brucknera se výrazně lišila od tradičního monumentálního pojetí, až by ve srovnání se známými nahrávkami posluchač mohl nabýt pocitu, že nejde o jedno a totéž dílo.

Orchestr tuto koncepci podpořil bezchybným, suverénním výkonem napříč všemi sekcemi. Působilo to dojmem výjimečně plodné symbiózy mezi dirigentkou a tělesem.

Obdiv k hudebníkům a interpretaci děl, jež hlavně v případě Brucknerovy symfonie nejsou součástí playlistu "best of classics", byl cítit také z publika. Mohl v něm být někdo, kdo stále není zvyklý vídat za dirigentským pultem ženu, tento exotizující pohled ale naštěstí pomalu mizí. Stále větší zastoupení žen v disciplíně ukazuje na bourání zavedených dogmat a stereotypů souvisejících s konzervativní povahou světa klasické hudby, jež dlouho žil z představ o nutném zachovávaní "dědictví mistrů", to znamená udržování autoritativního kánonu. Rostoucí otevřenost novým podnětům a interpretacím byla cítit také ze středečního koncertu.

Dirigentská kometa

20. 5. 2022, Lidové noviny,
Martin Zvěřina

Litevská dirigentka Mirga Gražinytė-Tyla okouzila svým výkonem v dílech Edwarda

Elgara a Antona Brucknera, spolu s violoncellistou Gautierem Capuçonem předali posluchačům vrcholný zážitek. Zahraniční symfonické orchestry patří vždy k největším lákadlům Pražského jara. Středeční vystoupení City of Birmingham Symphony Orchestra vedeného šéfdirigentkou Mirgou Gražinytė-Tylou patřilo k těm výjimečným. Ve středu orchestr v první polovině koncertu doprovázel rezidenčního umělce letošního Pražského jara, skvělého violoncellistu Gautiera Capuçona ve *violoncellovém koncertu* Edwarda Elgara. [...] Provedení zcela odpovídalo tomu, že Capuçon má skvělou pověst technicky brilantního hráče a orchestr i dirigentka byli velmi citlivými spoluhráči. Všechny prvky, tedy dirigent, orchestr i sólista, si vzájemně „sedly“ a výsledek byl ohromující. [...] Mirga Gražinytė-Tyla jako dirigentka hýří energií, nadšením, a přesto má vše pod kontrolou. Vyvolává v posluchači otázky, proč nemáme více dirigentek a jak to, že se nemůžete zbavit pocitu, že zde se slouží hudbě, a nikoli dirigentovu egu. Orchestr předvedl nadšený a inspirativní výkon, opakovat superlativy nemá mnoho smyslu, zážitek z koncertu je nepřenositelný. Spíš se člověk ptá, kdy a zda budeme mít možnost tuto dirigentku ještě v Praze vidět a slyšet.

Maestra di pianissimo aneb Elgar,

Bruckner a Mirga Gražinytė-Tyla

20. 5. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

Elgarův *Violoncellový koncert* vyzněl méně emotivně, než jak ho hrají jiní violoncellisté. [...] Pohyboval se zvukově v intimním prostoru, nebyl přehnaně romantický, ale byl jemný i plný *espressiva*. Violoncello bylo stále krásně slyšet, i když se často vracelo do *pianissimové* hladiny. První věta odplynula, jako kdyby se zatím nic nemělo dít. V druhé, ještě pomalejší, byla přítomna nebeská zastavení a ještě tišší *pianissimo*. A i když do třetí věty probleskovala rapsodičnost, našlo se i mnoho okamžiků, kdy hudba zjhlala a zpomalila.

Ještě mnohem větším kontrastem proti obvyklým interpretacím však zazářila *Brucknerova symfonie*. Nebyla ani trošku úporná, halasná a ohlušující nebo velikášská. Byla jen a jen krásná. Vyhýbala se patosu, mistrně měla vyřešené přechody v kaleidoskopické stavbě, žesťové chorusy exponovala neagresivně, zněla poutavě, zajímavě, neortodoxně, vlastně docela hravě. Druhá věta byla nádherně dlouhodechá a dýchala podobně, jako by dýchala hudba od Mahlera nebo od Elgara.

Mysterióznost byla prožitá, ale civilní, narůstání výrazové intenzity mělo pozorně ovládané stupně i zámlky, detailní, sotva postřehnutelné akcenty v hudebních frázích smyčců budily potěšení. Práce s jednotlivými sekcemi orchestru byla během symfonie obdivuhodná.

Scherzo vyšlo hostům z Birminghamu vzorově „brucknerovsky“ jako vzdušné i rázné, ale ani trochu jako těžkopádné. I ve finále pokračovalo pojetí skladby s častými pozastaveními a s logicky zvládnutými místy, kdy něco není vůbec, nebo na čas, dořečeno. Právě poslední věta podtrhla vyrovnané a měkčí pojetí, které bylo u Brucknerovy hudby stejně tak překvapivé, jako příjemné.

Mirga Gražinytė-Tyla má evidentní autoritu a zdravě velitelské gesto, přestože je malé postavy. Malý pohyb ruky stačí k tomu, aby orchestr zahrál takové „subito piano“, jaké je málokdy slyšet: opravdu náhlé a přitom měkké. Má také gesto, které jakoby těžilo z jejího někdejšího sbormistrovského zázemí – maluje průběh hudby, velmi ladně a názorně ukazuje nástupy, akcenty a celkovou logiku skladby. Má energii, kterou umí vzácně využít i pro *pianissima*. Orchestr jí poslušal na slovo. [...] Mirga Gražinytė-Tyla nediriguje a necítí a nevede hudbu jako kdokoli jiný. Málokdo by tak krásně proměnil Brucknera. A málokterý muž by dokázal to, co ona, totiž oddiřigovat, samozřejmě vestoje, hodinovou symfonii v evidentně pokročilém stupni těhotenství.

Pocta trubadúrkám i americkém klasikovi.

A dáma s taktovkou

21. 5. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Symfonický orchestr z Birminghamu přijel na Pražské jaro poprvé roku 1994, tehdy se svým šéfem Sirem Simonem Rattleem, jenž ho pozvedl do světové elity. Litevská dirigentka Mirga Gražinytė-Tyla, která těleso vede posledních šest let, zjevně odvádí neméně skvělou práci, jak dokázal koncert 18. května. V první části večera byl ovšem hvězdou především francouzský cellista Gautier Capuçon, jenž zahrál *Koncert pro violoncello a orchestr* od Edwarda Elgara, lyrickou, elegickou skladbu z roku 1919, kterou na světová pódia uvedla až Jacqueline du Pré roku 1965. A hrál ji jemně a procítěně, nikoli exaltovaně, ale ani příliš zdrženlivě, takže dílo, jež by mohlo působit až poněkud moc zdrženlivě, dostala citový náboj.

Pak přišla *Symfonie č. 6* od Antona Brucknera, v níž teprve naplno zazářila drobná, leč rázná dirigentka se svými hudebníky. Bruckner některým dirigentům vychází pod rukama jako patetický, téměř nesrozumitelný mystik, tentokrát však zněl vstřícně, s jakýmsi věcným, ale o to větším půvabem, prostě bylo to provedení, kdy člověk zvědavě čeká na každý další takt.

Originalita a punc výjimečnosti kralovaly slavnostnímu koncertu ve Smetanově síni

21. 5. 2022, operaplus.cz, Petra Žemličková

Zlatým hřebem a vyvrcholením návštěvy francouzského violoncellisty Gautiera Capuçonu byl střední koncert Pražského jara ve Smetanově síni Obecního domu, kde přednesl Elgarův *Koncert pro violoncello a orchestr e moll* za doprovodu neméně slavného orchestru City of Birmingham Symphony Orchestra pod taktovkou světoznámé litevské dirigentky Mirgy Gražinytė-Tily. Interpretace Elgarova *Koncertu pro violoncello a orchestr e moll* působila v podání Gautiera Capuçonu velmi emotivně. Na samém začátku se objevil náznak vlastní agogiky, kdy sólista lehce zpomalil, ale poté se již držel tempa skladby a rozvíjel niterné téma osamocení v pianissimu, kde šetřil s vibratem, a tak vytvořil dojem ještě větší zranitelnosti. Orchester společně se sólistou „dýchal“, jemně ho doprovázel a při plochách ve fortissimu se violoncellový a symfonický zvuk zformoval do jednolitého hudebního toku. Mezihrý orchestru se jevily jako majestátní monument a dotvářely tak punc výjimečnosti tohoto koncertu.

Druhá věta byla provedena virtuózně, v melodiích použil violoncellista v sestupném směru glissanda. Během třetí věty se sálem linula konejšivá kantiléna violoncella a každému, kdo zná interpretaci legendární Jacqueline du Pré, se vybavila její nahrávka – obě interpretace si byly neskutečně podobné. Poslední věta, kde rychlejší úsek před nástupem počáteční melodie první věty uspišil její konec, vítězoslavně koncert završila.

Úvod Brucknerovy *Symfonie č. 6 A dur* zahájil ševal houslí, do kterých vstoupila svojí melodií violoncella a kontrabasy. Tempo první věty bylo hbité. Houslová sekce disponovala křišťálově čistým zvukem, vyzpívávala klenuté melodie a někdy i sestupné sekvence. Orchester byl skvěle sehraný včetně dechové sekce, která ladila a předávala motivy smyčcovým nástrojům. Během první věty dosahoval orchestr masivního zvuku, který dodal tomuto dílu lesk. Ve druhé větě se mohli diváci ponořit do krásných a hloubavých melodií. Poté nastoupilo bezstarostné Scherzo, které zmírnilo napjatou atmosféru v sále. Čtvrtá věta obsahovala mnoho napínavých okamžiků a dovedla celé dílo do zdárného konce, který byl ukončen velkolepým zvukem.

Dvořákova Šestá symfonie v provedení Vídeňských filharmoniků uzavřela Pražské jaro

6. 6. 2022, lidovky.cz, Jindřich Bálek

Hostování Birminghamského symfonického orchestru s mladou dirigentkou Mirgou Gražinytė-Tyloou patřilo k těm, které by se mohlo okamžitě zopakovat a hned rozšířit o další program. Dirigentka nabídla osobitý a emocionálně bohatý pohled na Brucknerovu *Šestou symfonii* a orchestr barvitý a šťavnatý zvuk smyčců. Patřil k největším objevům festivalu.

Mirga Gražinytė-Tyla © Petra Hajšková

19/5

Čt 20.00

Anežský klášter

Markéta Cukrová, Gottlieb Wallisch

Markéta Cukrová – mezzosoprán
Gottlieb Wallisch – pianoforte

Antonín Dvořák:

Písně op. 2

Václav Jan Tomášek:

Eklogy op. 35 č. 1, 2, 6

César Franck:

*Aimer, L'émir de Bengador, Passez, passez toujours,
Lied, Ninon, Le mariage des roses, Nocturne*

César Franck:

Preludium, fuga a variace op. 18 (úprava H. Bauer)

Hector Berlioz:

Letní noci op. 7

Komorní slavnosti Pražského jara

24. 5. 2022, Lidové noviny, Jindřich Bálék

Skvostný komorní večer nabídla mezzosopránistka Markéta Cukrová. Přesvědčila inteligencí, smyslem pro zpívané slovo i pro různost stylů. Velkou oporou jí byl měkký a citlivý klavírní doprovod Gottlieba Wallische na dobovém nástroji, který se poжил s lidským hlasem tak přirozeně, jak to málokdy na pódiu slyšíme. Program byl koncipován jako salon 19. století, což podtrhoval i zvuk dobového klavíru. Pianista hrál na kopii nástroje z 19. století a nabídl opravdu ušlechtilé měkký zvuk. Skvostně artikuloval Tomáškovy *Eklogy* a salonní jemnost nechyběla ani skladbě *Preludium, chorál a variace* Césara Francka. Byly to perličky z tichého a romantického světa 19. století a hodily by se i do komornějšího prostoru, než je Anežský klášter.

Dvakrát Cukrová a HAMU o stavu neživém

31. 5. 2022, operaplus.cz, Helena Havlíková

Při hledání hudebních barev s kopií kladívkového klavíru z roku 1868 s měkčím, tlumenějším zvukem Markéta Cukrová a Gottlieb Wallisch předvedli, jaké vnitřní napětí můžou mít písně v celkově ztišenější dynamice, když fortissimy Markéta Cukrová uvážlivě šetřila až pro gradace v Berliozových *Letních nocích*. Uplatňovala plynulá messa di voce, aniž se nechala vyprovokovat k forzi. Stejně tak šetřila vibratem – a přece její interpretace byla naplněná intenzivní vroucností, jemnou něhou, teskností či roztoužeností, tajemným tušením, milostnou naléhavostí, v čemž jí byl Gottlieb Wallisch svrchovaně empatickým partnerem. Každá fráze se spolehlivou dechovou oporou a skvěle vyrovnanými rejstříky, ba každé slovo měly obsah, smysl, význam, náladu, v komorní intimitě zcela oproštěné od patosu. [...] Mistrovství, zaujetí a souznění obou interpretů bylo silným zážitkem.

20/5

Pá 20.00
Obecní dům

Česká filharmonie & David Robertson

Česká filharmonie
David Robertson – dirigent
Ivo Kahánek – klavír
Pražský filharmonický sbor

Charles Ives: *Nezodpovězená otázka*
Michal Rataj: *Movis, koncert pro klavír a velký orchestr*
Charles Ives: *Symfonie č. 4*

Ivo Kahánek, Michal Rataj a Charles Ives v zajetí zvuku

21. 5. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

Česká filharmonie přispěla do programu festivalu Pražské jaro mimořádně zajímavým a zdařilým koncertem. V pátek hrála ve Smetanově síni spolu s Ivo Kahánkem *Klavírní koncert* Movis od našeho současníka Michala Rataje a sama k tomu dvě skladby od Charlese Ivese, amerického hudebního vizionáře první poloviny dvacátého století. V tuzemském hudebním dění docela neběžná a rozhodně objevná dramaturgie; náročný, ani trochu oddechový večer... A sál přitom plný! S hostujícím dirigentem Davidem Robertsonem opravdová festivalová událost.

[...] Ives napsal *Nezodpovězenou otázku* ve čtyřiatřiceti letech. Poprvé zazněla až skoro o čtyřicet let později. David Robertson dokázal od prvních tónů nastolit neochvějný klid, se kterým se po celou skladbu, ovšem jen několikaminutovou, ozývají akordy smyčců; do nich se v úplně jiném rozměru vlamují zmíněné otázky. Jde o dílo neuvěřitelně moderní koncepce, o jedinečnou a sugestivní hudbu. Kdo *Nezodpovězenou otázku* jednou slyšel, nemůže ji už zapomenout. Tento večer však dostala ještě jedno ozvláštnění: téměř plynule přešla do druhé položky programu, *Klavírního koncertu* Michala Rataje s názvem *Movis*, uvedeného poprvé na Ostravských dnech v roce 2019.

**V tuzemském hudebním
dění docela neběžná
a rozhodně objevná
dramaturgie; náročný,
ani trochu oddechový večer...
A sál přitom plný!**

Ivo Kahánek, sólista oslovený pro pražskou premiéru Ratajovy kompozice, už byl od začátku večera připraven u klavíru, netleskalo se, hudba tedy navázala téměř záračně, jako kdyby šlo o kompoziční záměr. Rataj, jak se ukázalo, je totiž shodou okolností ve svém *Klavírním koncertu* typem vyjadřování a zvukem naladěný, alespoň na začátku, jakoby blízko typickému zvuku Ivesova orchestru. Celkově nicméně zasahuje do širšího spektra. Ani ne půlhodinová skladba začíná výraznými úderů v nejhlubší poloze a klavír i orchestr využívá převážně pro vytváření barevných skvrn a ploch, které spolu nějakým způsobem korespondují a komunikují. Je v ní možné vycítit několik částí, lišících se do určité míry sazbu i náladou, ale styl je jeden: práce se zvukovými parametry a kvalitami, s prolínáním ploch, s různými průběhy hudebního toku, s jeho zahušťováním, s vlnami a výkřiky, které vystupují ze

zdánlivé změti, práce s neotřele hledanými principy kontrastu... Pokud snad v tomto typu zvukově zahuštěné hudby nevystupují jako rozhodující tradiční komponenty, jako jsou motivy, melodie, rytmus a podobně, pak je v ní ale o to víc přítomna instrumentační práce – a ta je v tomto případě skvělá. Využívá hojně bicí nástroje, dosahuje zvukového opalizování. Skladba, vysvětlovaná jako pokus promítnout zkušenosti ze studiové práce s technologiemi do živého organismu symfonického orchestru, je vynalézavá, ani na chvíli neztrácí na zajímavosti, i když je z konvenčního hlediska statická.

Part klavíru se zacházení s orchestrem vymyká. Chvillemi je integrální součástí, převážně však tvoří protipól. A je v něm určitý prostor ponechán improvizaci, aniž by tím docházelo k překvapivému vybočování. Ivo Kahánek se těžkého a efektního úkolu, sahajícího často do krajností, zhostil na pohled suverénně. Včetně chvíle, kdy musel k více méně běžné hře na klavír přidat paličku, jakou používají bicisté... Na pozadí Ratajovy skladby ještě lépe vychází mimochodem najevo, jak moderní byl Charles Ives!

Pocta trubadúrkám i americkém klasikovi.

A dáma s taktovkou

21. 5. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Symfonie č. 4 pro klavír, smíšený sbor a orchestr od Charlese Ivese, poprvé uvedená roku 1965 v New Yorku, je mnoho-
vrstevnaté dílo plné rytmů, stylů a barev, kladoucí otázky o smyslu života v moderním, zvláště americkém světě. Nechybí zpívaný hymnus, bujará až bláznivá scéna s dechovkou a hned zase zklidněná část ve stylu fugy. Dirigent Robertson se do hudby pustil s chutí a vervou, a také provedení, do něhož se zapojil i Pražský filharmonický sbor, mělo festivalovou úroveň.

David Robertson © Ivan Malý

Za otázkami lidské existence s Českou filharmonií a Ivem Kahánkem

25. 5. 2022, casopisharmonie.cz, Jan Borek

Večer otevřela jedna z nejproslulejších skladeb vlivného amerického skladatele a inovátora stojícího na počátku nové hudby Charlese Ivese *The Unanswered Question* neboli Nezodpovězená otázka z roku 1908. Kompozice zabývající se „věčnou otázkou existence“ s dialogem trubky tážající se a fléten odpovídajících zprvu téměř neslyšně, pak odhodlaněji, neoblomně až rozrušeně, to vše nad nanejvýš jemnými vlnami smyčců, učinila výtečný úvod programu. Neméně příhodné bylo rozhodnutí prakticky attacca přejít do následujícího klavírního koncertu *Movis* Michala Rataje. [Daanu] Vandewalleovi byl koncert *Movis* věnován a v jeho podání byl také o dva roky později na Ost-ravských dnech za spolupráce Ostrava New Orchestra a dirigenta Bruna Ferrandise premiérován. Páteční uvedení koncertu na Pražském jaru mi zároveň umožnilo se ke skladbě navrátit, slyšet ji v jiném provedení, s odlišným sólistou i orchestrem a v jiném typu prostoru tak revidovat své tehdejší dojmy. Vzhle-

dem k tomu, že Michal Rataj je především elektroakustickým skladatelem, ve středu jeho tvorby spočívá samotný zvuk a dílčí kvalitativní aspekty témbra, intenzity, jakosti (jeho cit pro zachycení charakteristiky různých materiálů skrze pouhý zvuk je nevídaný). Podobným způsobem v této instrumentální kompozici nejde klavírní part vstříc okázalosti sólistovy techniky, snad až naopak (ovšem patřičně brilantní v rukou Iva Kahánka byl). Stojí, podobně jako part orchestrální, na promyšlených zvukových gestech, jejich osobitým řazení v rámci rozsáhlejší struktury a také ve výsledném zvuku, jehož je schopen docílit bez větší nutnosti opírat se o netradiční interpretační techniky. Zde pak, ve Smetanově síni, se ony jednotlivé plochy, hřmící perkuse a orchestrální vlny nečekaně příjemně rozpínaly, překrývaly a splývaly ve zvukově soudržný celek.

[...] Zatímco Daan Vandewalle je interpret naložený v soudobé či experimentální tvorbě a nezřídka se věnuje mezižánrovým přesahům (například dlouhodobé spolupráci s Fredem Frithem), těžiště repertoáru pátečního sólisty Iva Kahánka je „klasičtější“, spočívající zejména v tvorbě 19. a 20. století. Přes-

Katalog koncertů

to to byl právě Kahánek, kdo si po vylehčených částech a pohrávání si s předepsaným partem svoji improvizovanou kadenci překvapivě posadil spíše do polohy silové. Nikoli bez vybrané techniky, ovšem zemité, hutné hřmění klastrů nabídl oproti technicistnější improvizaci Daana Vandewallea poněkud jiný přístup k výslednému zvuku vrcholné části Ratajova koncertu.

[...] Ve druhé polovině večera zazněla Ivesova monumentální *Symfonie č. 4 pro klavír, smíšený sbor a orchestr*, pokládána za vrchol jeho kompozičního odkazu. Mezi zásadní pasáže docela křehce pojaté první věty pak patřilo elektrizující entré Pražského filharmonického sboru či lahodné kantabilní linie violoncell. Jistou ostrost této hudby jako by prostor Smetanovy síně lehce obrousil, rozostřil. Druhá, „komediální“ věta plná hudebních žertů a nevybíravě podryvané lyriky ovšem tento stejný prostor již zaplnila mnohokrát vrstveným mikrotonálním masivem (podpořeným varhanami i čtvrttónovým klavírem). Třetí věta – lyrická smyčcová fuga, jiný pokus o odpověď na otázku bytí – pak zakládá docela jinou polohu. Zde to byl krásný zvuk České filharmonie, s určitou americkou příchutí širokých horizontů, ve skvěle vystavěném oblouku smíření. [...] Čtvrtá *symfonie* je také vyhlášena jako mimořádně interpretace obtížná skladba, obvykle vyžadující pro své rytmické zapeklitosti dva dirigenty. Již samotné rozhodnutí umístit ji na program a nastudovat ji k provedení je chvályhodné. David Robertson ovšem sám dílo navíc odvedl s jistotou i elegancí (nezřídka ukazuje dvě různá metra). Českou filharmonii tímto komplikovaným monumentem provedl bez zaváhání – a dovedl k patřičně soustředěnému a pevnému výkonu.

A compelling voice from the New World:

David Robertson at Prague Spring

22. 5. 2022, bachtrack.com, Frank Kuznik

“Maybe it’s the California in me,” David Robertson says of the special chemistry he enjoys with the Czech Philharmonic. Whatever it is, the orchestra plays with uncommon élan when Robertson is on the podium, even – or maybe especially – if the music is Modern. The conductor’s affable, easygoing manner may seem an unlikely match with the exacting demands of Modern fare. But in a Prague Spring Festival concert featuring 20th-century American composer Charles Ives, both the conductor and the orchestra showed considerable expertise and sensitivity in bringing his music to life.

The first half of the performance was a work of art. It opened with Ives’ *The Unanswered Question*, a six-minute piece that consists mostly of soft, sustained strings. On top of that, a solo trumpet repeatedly plays a five-note motif – which Ives called “the perennial question of existence” – answered by a quartet of flutes. The exchange becomes increasingly agitated and dense, with no final resolution. Simple on its face, the piece presages innovations in 20th-century composition and takes on philosophical dimensions in the right

hands. Robertson elicited muted tension from the strings and sharp outbursts from the trumpet and flutes, drawing on the orchestra’s natural musicianship. The performance left the entire hall hanging on the existential brink.

With barely a break, Robertson launched directly into the second piece, *Movis*, a piano concerto by contemporary Czech composer Michal Rataj. It picked up where *Question* left off, with quiet repeating chords in the lower register of the piano, then quickly blossomed into a percussion-driven excursion through Modern music, jazz, improvisation and sonic effects. Rataj’s usual métier is electronics, often in unorthodox pairings with orchestral instruments. He also changes rhythms frequently, as if daring a large ensemble to keep up. The orchestra proved more than willing to meet the challenge, gliding, marching and soaring through crashing waves of sound, handling the abrupt transitions from whispering to shrieking with alacrity.

Soloist Ivo Kahánek showed the same versatility. A gifted player in mainly the Romantic repertoire, Kahánek brought elegance to the cascading piano lines and a contemporary sensibility to the piano’s increasingly aggressive role, which culminates in an extended improvised cadenza. Kahánek hammered away with focused determination and good humor, posing a different type of question: How outrageous can you get?

If *Movis* didn’t answer Ives’ larger question, it did suggest that life is a wild ride, one that doesn’t always make sense but can be experienced and enjoyed on a more instinctive, emotional level. As a package, the two pieces were a bold pairing that added unusual and satisfying depth to the program.

After all that, Ives’ *Symphony no. 4* seemed anticlimactic – an odd thing to say about a sprawling work typical of the composer’s penchant for incorporating everything from hymns to literary references in his music. The martial rhythms were particularly pronounced in this interpretation, which played to the orchestra’s strengths, with Robertson giving free rein to expressive melodic passages and explosive dynamics. He also did a fine job incorporating the brief choral passages at the beginning and end of the piece, with the Prague Philharmonic Choir turning in another electric performance.

21/5

So 11.00

Economia, Pernerova 47, Praha 8

Trio Bohémo

Matouš Pěruška – housle

Kristina Vocetková – violoncello

Jan Vojtek – klavír

Josef Suk:

Klavírní trio c moll op. 2

Bohuslav Martinů:

Klavírní trio č. 3 C Dur H 332

Astor Piazzolla:

Čtvero ročních dob v Buenos Aires

Trio Bohémo © Ivan Malý

Trio Bohémo © Ivan Malý

21/5

So 17.00

Anežský klášter

Martin Daněk

Martin Daněk – hoboje
Monika Knoblochová – cembalo
Ondřej Vrabec – lesní roh
Mélusine de Pas – viola da gamba
Oleg Sokolov – bicí nástroje
Todor Marković – kontrabas

François Couperin:

Les goûts-réunis, ou Nouveaux concerts. Concert XIV.

Thomas Adès:

Sonata da Caccia

Jean-Philippe Rameau:

Pièces de clavecin en concert: Concert V.

Henri Dutilleux:

Les Citations

Martin Daněk – Maestro hoboje

23. 5. 2022, klasikaplus.cz, Alena Sojková

Během Víkendu komorní hudby se v sobotu v podvečer představil vítěz soutěže Pražského jara z roku 2019 Martin Daněk. Ta nejcennější odměna za vítězství – vystoupení na samostatném pražskojarním koncertě – se sice kvůli pandemii dva roky odkládala, ale čekání stálo za to. Martin Daněk se svými kolegy koncert jaksepatří rozehráli a publikum ve vyprodaném sále Anežského kláštera jejich výkony přijalo s nadšením. [...] Martin Daněk hrál velmi precizně stylově, melodie v jeho podání byly podmanivé, ozdoby přirozeně vykroužené do nejmenšího detailu. Upoutal svým jistým, měkkým, sametovým tónem s bezpečnou intonací, v taneční sarabandě se zaskvěl krásnými melodickými oblouky a libým frázováním. Cembalistka i gambistka byly inspirativními a spolehlivými partnerkami. Přesnost a muzikálnost Moniky Knoblochové, vítězky pražskojarní soutěže v roce 1999, dnes už vyučující na HAMU a hudební organizátorky, podpořila krásný zvuk hoboje. A temně až smyslně zabarvená viola da gamba v rukou Francouzky Mélusine de Pas doplňovala až opojně tento trojhlas. De Pas nezapře své vokální vzdělání ve zpěvné hře na svůj nástroj.

V *Sonatě da caccia* Thomase Adèse z roku 1993 se vedle hoboje uplatní lesní roh a cembalo. Anglický skladatel tímto obsazením vzdává hold Claudu Debussymu, který na sklonku života zamýšlel napsat sonáty pro tyto nástroje. Slyšitelný je i vliv hudby k lovu (italsky caccia) – jak melodickými signály, tak užitím nástrojů. Martina Daňka a na cembalo hrající Moniku Knoblochovou v této skladbě doplnil sólohornista České filharmonie a dirigent Ondřej Vrabec. Čtyřvětá sonáta je pestrou a zajímavou skladbou. V první větě vzájemně se propojující hlasy tří nástrojů vytvářejí dojem akvarelu – jako by se jejich barvy do sebe vpíjely. Druhá věta je rytmicky komplikovanější – každý nástroj si tu vede svou, velejemným tónem zahrál Ondřej Vrabec. Melancholicky vyznívající třetí věta klade na hráče velké nároky – dlouhé tóny lesního rohu a hoboje vzbuzovaly obdiv, nadechnutí přineslo půvabné téma cembala, ke kterému se nakonec svou melodií přidaly i horna a hoboje. Ozdobami a rokokovou hravostí naplněná čtvrtá věta se závěrečným vtípem byla dokladem, jak se výborní hráči vyrovnávají s náročnou skladbou – s lehkostí a samozřejmostí.

Za současného Adèse zařadil Martin Daněk Rameauův *Koncert č. 5* z cyklu pro komorní ansámbl *Pieces de clavecin en concert*, zdůrazňujícího roli cembala jako vůdčího nástroje. V tomto koncertu se vedle tohoto nástroje uplatnily hoboje a viola da gamba. Monika Knoblochová okouzila svou precizně zahanou melodickou linkou, Martin Daněk zase svým zpěvným hebkým tlumeným tónem, lehce provedenými trylky, vemlouvavostí a proměnami dynamiky na jediném tónu. Velké porozumění panovalo i s gambistkou, hoboje s tímto nástrojem zní neuvěřitelně zvukově krásně.

© Ivan Malý

Den vítězů

23. 5. 2022, casopisharmonie.cz, Luboš Stehlík

Výtečnou dramaturgii pana Daňka propojovalo francouzské baroko a jeho novodobé reflexe. A tak jsem s požitkem vyslechl 14. koncert ze svěžího opusu Françoise Couperina *Znovusjednocené chutě aneb Nové koncerty s užitím všech druhů hudebních nástrojů pro hoboje, violu da gamba a cembalo*, přičemž mi vůbec nevadilo propojení zvuku moderního hoboje a barokních nástrojů. Stejně hudebně chutným pokrmem byl *Pátý koncert z Pieces de clavecin en concert* Jeana-Philippe Rameaua. [...] Rád dodávám, že mě velmi zaujala hra gambistky, nejlepší, jakou jsem za dlouhou dobu živě slyšel. [...] Moderním pohledem na hudbu francouzského baroka, speciálně pak Couperina, byla *Sonata da caccia op. 11* Angličana Thomase Aděse. Když pomínu poněkud prvoplánovou afinitu k tradici lovecké hudby 18. století, tak je hudba protkána sítí zajímavých kompozičních vztahů mezi nástroji, hlavně pak dialogem mezi hoboem a lesním rohem. Slyšel jsem nádhernou melodiku, umné rytmické pletivo a téměř dojemnou melancholii, tedy přesně to, co bych od takovéto formy očekával. A samozřejmě výborné výkony.

21/5

So 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Arete String Quartet

Viktor Kalabis:

Smyčcový kvartet č. 4 „Ad honorem J. S. Bach“

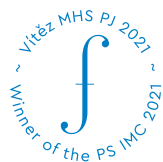
Leoš Janáček:

Smyčcový kvartet č. 1 z podnětu Tolstého

Kreutzerovy sonáty

César Franck:

Smyčcový kvartet D dur

22/5

Ne 17.00

Anežský klášter

Chaeyeon You

Chaeyeon You – flétna

Adam Skoumal – klavír

Anna Paulová – klarinet

Monika Knoblochová – cembalo

Johann Sebastian Bach: *Sonáta A dur BWV 1032***Sergej Prokofjev:** *Sonáta pro flétnu a klavír D dur op. 94***Adam Skoumal:** *Únos Šeherezády***Shin Kim:** *Polychrome Chaplin***Camille Saint-Saëns:***Tarantella pro flétnu, klarinet a klavír op. 6***Paolo Taballione:***Fantazie na témata z opery Giuseppe Verdiho La traviata*

Flétnistka Chaeyeon You přednesla na Pražském jaru pestrý program

26. 5. 2022, operaplus.cz, Petra Žemličková

Na úvod zazněla *Sonáta A dur* pro příčnou flétnu a cembalo. Flétnové hraní bylo svěží, i když jen s malými dynamickými rozdíly. Svým zvukem přispívalo cembalo k subtilnímu charakteru skladby a za stylové barokní interpretace jemně flétnu doprovázelo. Largo charakterizovala melancholičtější melodie, a v průběhu přednesu si pozorný posluchač mohl povšimnout dobré souhry, která byla patrná zejména v unisonech, v melodických ozdobách, a poté i ve čtvrté větě Allegro, kde si flétnistka Chaeyeon You zvolila pomalejší tempo.

Zcela odlišně působila *Flétnová sonáta D dur* od Sergeje Prokofjeva, kde se objevovaly četná virtuózní místa a složité rytmické členění. Flétna se předvedla krásným nosným zvukem i v hlubších tónech a vysoké tóny sejevily krásně zakulacené. Ve třetí větě přednesla sólistka utěšující melodii, která v sobě ukrývala napětí i díky úspornému využití vibrata. Virtuózní technika se vrátila v poslední větě, kdy hráčka odlišila škály různým způsobem provedení a v rychlejším tempu dovedla sonátu do úspěšného konce.

22/5

Ne 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Tjeknavorian & Müller-Schott & Vinnickaja

Emmanuel Tjeknavorian – housle
Daniel Müller-Schott – violoncello
Anna Vinnickaja – klavír

Claude Debussy:
Klavírní trio G dur
Johannes Brahms:
Klavírní trio č. 3 c moll op. 101
Petr Iljič Čajkovskij:
Klavírní trio a moll op. 50

Komorní slavnosti Pražského jara

24. 5. 2022, Lidové noviny, Jindřich Bálek

Zahráli skladby tří slavných autorů ze stejné doby konce 19. století. A přesto absolutně rozdílné. Objevem bylo mladistvé trio Clauda Debussyho, které sice nemá osobitost jeho vrcholných děl, ale ukazuje uvolněnost fantazie a lehkost imaginace. Pravým opakem bylo *trio c moll* Johanna Brahmsa, skladba koncentrovaná, vášnivá, prokomponovaná – a v podání souboru dobře tempově vystavěná. Pomalé části zastavovaly čas, rychlé přinášely množství emocí. Jednoznačným vrcholem pak bylo *Trio a moll* Petra Iljiče Čajkovského. Památce velkého umělce, jistě ne proto, že bylo ze všech nejdelší. Toto elegické trio na počest pianisty Nikolaje Rubinsteinova dalo všem třem instrumentalistům prostor koncertovat společně i každému zvlášť. Všichni mají zajímavě nakročenou sólovou dráhu a rozezpívali velkoryse koncipovanou skladbu každou chvíli jinak. Klavíristka koncertantně držela velké melodické oblouky, houslista dbal o lyriku a jímavost – a renomovaný německý violoncellista vyzpíval každou frázi. Bylo to velkolepé koncertantní trio, jak to má být v téměř zaplněném Rudolfinu. A přitom bez vnější okázalosti.

Tři sólisté jako jeden celek

24. 5. 2022, klasikaplus.cz, Alena Sojková

Tři výjimeční sólisté dávají to nejlepší ze svého umění ve prospěch celku a jejich trio se pyšní kompaktností, vyváženým zvukem a výrazovou hloubkou. A repertoár opět svědčil o promyšlené dramaturgii letošního ročníku festivalu, který se nepodbízí a snaží se představit tu největší kvalitu. Mladistvé *Trio G dur* z roku 1880 osmnáctiletého Debussyho působí lehce, průzračně, bylo vhodně zvolené na otevření koncertu, aby posluchač nebyl zasažen závažností hudební výpovědi, ale mohl se soustředit na interprety a vychutnávat jejich hru. Co lahodilo uchu, byla neskutečně měkká, jemná, neostrá hra všech muzikantů, velice pozorná až ohleduplná k sobě navzájem, zvukově velmi vyrovnaná. Zasněnost první věty vystřídala hravost a bezstarostnost věty druhé, až přišla vzrušená plnokrevnost ve třetí větě. Posluchač jako by nevěděl, jestli se dřív soustředit na houslistu a jeho nepřeslechnutelná pianissima, vynikající klavíristku nestrhávající na sebe pozornost, nebo violoncellistu evidentně se těšícího ze souhry se svými kolegy.

Brahmsovo *Klavírní trio č. 3 c moll, op. 101* je z jiného soudku. Trio dostalo příležitost předvést své skvělé frázování, vytvořené jakoby jedním nádechem, jako celek působilo kompaktněji, dialogy jednotlivých nástrojů se přirozeně rozvíjely. Opět zazněla charakteristická piana, prostor dostalo zpěvné violoncello. Třetí věta přinesla nádherný souzvuk všech tří nástrojů – jemný, propracovaný, oduševnělý, klavíristka z celku banálního tématu vytvořila velký posluchačský zážitek. Přestože je čtvrtá věta dramatičtější, interpreti volili intimnější polohu a tímto kontrastem posluchače neustále udržovali v napětí. Brahmsova

Katalog koncertů

rytmická invence těmto skvělým muzikantům vyhovovala a celou skladbu přivedli k až orchestrálnímu vyvrcholení.

Po přestávce zaznělo jediné dílo – *Klavírní trio a moll, op. 50* Petra Iljiče Čajkovského, zkomponované v roce 1881, kdy bylo autorovi jedenačtyřicet let. Padesátiminutové dílo věnované památce zesnulého přítele Nikolaje Rubinstejna je velice emocionální, v hudební složce vynalézavě spojuje všechny zvukové a barevné možnosti houslí, klavíru a violoncella. Na interprety klade tak rozsáhlé dílo velké nároky – udržet neustálou pozornost posluchače je těžké, ovšem tomuto triu se to podařilo. Neustále se něco dělo, napětí se přenášelo z pódia do sálu, žádný z interpretů nepřekročil lákavou možnost prosadit svůj nástroj. Zádumčivost, melancholii, bolest sdíleli všichni rovným dílem. Vinnickaja hrála naléhavě, ale ani o chlup nepřekročila hranici sebeprosazení, party houslí i violoncella byly dojímavé, doslova braly za srdce. Ze všech nástrojů vycházel smutek, jejich ztišenost se přenesla i na posluchače. V další části prosvítá hravost, půvab, kterých plně využila klavíristka – v obdivuhodném tempu i úhozu, kterým posluchače celý večer okouzlovala. Vemlouvavost závěrečné věty, temnota odchodu vrcholící ve smutečných akordech byla až existenciální výpověď hluboce se dotýkající publika. Dlouhotrvající ticho poskytlo prostor nadechnout se a zkrotit emoce. Jistě jsem nebyla sama, kdo si v duchu přál, aby po tomto funébru nenásledoval žádný přídavek.

Pražské jaro, Tjeknavorian, Schott a Vinnickaja:

Plné nasazení a vytříbený kompoziční styl

25. 5. 2022, operaplus.cz, Petra Žemličková

Koncert otevřelo Debussyho trio s lehkostí zahráným tématem klavíru, které svou lehkostí zvuku evokovalo jarní déšť. Následně téma převzal houslista, jenž rozvinul plynulou kantilénu a posléze ho vystřídalo violoncello. Všichni hráči hráli energicky a s plným nasazením se ujímali svých sólových míst. Tóny violoncellisty Daniela Müllera-Schotta byly dobře roz-zvučené, bohaté na alikvoty a melodie v jeho podání měla jistý nádech elegance a šarmu. [...] Druhá věta působila hravě a zde se začala projevovat virtuosita hudebníků především ve vzdušných spiccatech, melodických ozdobách a zvukných pizziccatech. Dynamika byla detailně vypracovaná a souhra hráčů byla na vysoké úrovni. Třetí větou se opět linula půvabná violoncellová melodie a ve čtvrté větě vtáhl diváky do děje klavírní part, který byl přednesen poutavě a zároveň lehkou technikou.

Brahmsovo *Klavírní trio č. 3 c moll* vybudilo publikum v sále svým závažnějším úvodem ve fortissimu a celkovou zvukovou proměnou v sytější a intenzivnější tóny. Ostrý tečkový rytmus posléze nahradila tajuplná unisona houslí a violoncella, která rozehrála širokou paletu barev zvuku, jež podpořilo kontinuální vibrato ve smyčcích. Ve druhé větě hudba více

Daniel Müller-Schott, Emmanuel Tjeknavorian a Anna Vinnickaja © Petra Hajsá

agogicky pulsovala, během sólového partu klavír doprovázely smyčce pizzicaty. Na dojemné duo houslí a violoncella třetí věty navázal klavírní part. V této hudbě předvedl violoncellista šťavnaté basové tóny zejména v harmonických pasážích. Poslední věta dovedla celé trio do úspěšného finále, kde hráči hráli v plném nasazení a neustále prokazovali, že si co se týče zvuku i technického provedení jsou rovnocennými partnery.

Petr Iljič Čajkovskij věnoval své *Klavírní trio a moll op. 50* skladateli a dirigentovi Nikolaji Rubinsteinovi. Toto dílo je ryze romantické, a tak tomu byla přizpůsobena i interpretace. Na začátku se ozvala tklivá violoncellová melodie, na kterou navázaly housle. Opět se zde posouvalo vše do krajností, od střídání témbřů po náhlé změny dynamiky. Plastická dynamika vévodila druhé větě a ke konci se sólo houslí a violoncella jeví jako pouhá vzpomínka. Klavírní úvod následující věty působil narativně a poté se ozvala sladká melodie houslí, které violoncello přizvukovalo. Tato hudba byla lehčím předstupněm konečné věty, kde se naplno projevila virtuosita všech interpretů a jejich kultura zvuku nepřestávala obecenstvo

udívat. Křišťálové výšky houslí, celkově velmi živé tempo i sladkobolné a napínavé violoncellové melodie vyburcovaly publikum k nepřetržitému potlesku. Tento koncert dokázal, že komorní hudba může být stejně atraktivní jako sólový koncert, jen je nutné ji zahrát s patřičným umem a iniciativou.

23/5

Po 20.00

Národní technické muzeum

Ladislav Bilan Jr. & HAMU Percussion Ensemble

Ladislav Bilan Jr., Štěpán Hon, Matěj Diviš,
Antonín Procházka – bicí nástroje

Casey Cangelosi: *Meditation*

Chin Cheng Lin: *Flying*

Jesse Monkman: *Rite of Passage*

Ludwig Albert: *Moods for 8 mallets*

Ivan Trevino: *Crossroads*

Ladislav Bilan Jr.: *Intro*

Per Andreasson: *Tin Play*

Danny Raymond: *Skyscraper*

Keiko Abe: *Variations on Dowland's Lachrimae Pavane*

Astor Piazzolla: *Verano Porteño*

Ladislav Bilan Jr. v prostředí, které svědčí perkusím

26. 5.2022, klasikaplus.cz, Alena Sojková

Festival pozval talentovaného, muzikálního a neobyčejně zručného hráče na bicí nástroje Ladislava Bilana jr. [...] Perkuse se až neuvěřitelně hodily do prostor dodnes velmi moderní funkcionalistické budovy muzea z přelomu třicátých a čtyřicátých let minulého století. Barevnost a snivost střídaná rozpáleným temperamentem se zvukově rozlévaly mezi vystavované exponáty, které jako by byly součástí hudební produkce.

[...] Šestiminutová skladba Belgičana Ludwiga Alberta, Bilanova pedagoga, *Moods for eight mallets* dává interpretovi nespočet technických i výrazových možností. Bilanova jedinečná „paličková“ technika doplněná vdechy do píšťal marimby i rytmickými úkroky posluchačům připomněly, že hra na bicí není jen záležitost rukou, prstů, ale celého těla. Albertova kompozice evokuje jemně tekoucí vodu, je to velmi intimní až impresionistická záležitost. V Bilanově podání velmi silná záležitost. V *Crossroads* Ivana Trevina, mexicko-amerického skladatele, pro marimbu, cajon a laděné ruční zvonky se před posluchači rozvinuly zvukové plochy, které se do sebe zapouštěly, až vyústily ve ztišení. Velice působivá skladba, která vyžaduje maximální součinnost všech interpretů.

[...] Večer se nemohl obejít bez legendy hry na marimbu, japonské skladatelky Keiko Abe, letos pětáosmdesátileté, autorky více než osmdesáti skladeb, pedagožky, členky Síně slávy americké Percussive Arts Society. Její *Variations on Dowland's Lachrimae Pavane* zavedlo posluchače do oblasti snivosti, zádumčivosti. Ladislav Bilan rozehrál marimbu čtyřmi paličkami sugestivně, impresionisticky rozprostíral barvy a jeho melodické ozdoby neodbytně připomínaly klavírní trylky. A *Verano Porteño* Ástora Piazzolly, které pro marimbu upravil Pius Cheung, bylo efektní tečkou večera, který se v běžném koncertním životě tak často neobjevuje. Jako přídatek zvolil Ladislav Bilan skladbu pro marimbu *Odessa* Matthewa Loricka. Ta odkryla další zvukové bohatství nástroje a zakončila večer až melancholicky.

Kdo čekal od tohoto pražskojarního koncertu grubingerovskou smrt, ten se jí v takové intenzitě nedomáhal. Zato odcházel obohacen o poznání krásného, jemného až intimního zvuku marimby, nástroje, který v rukou Ladislava Bilana jr. vyprávěl příběhy z celého světa.

24/5

Út 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Debut Pražského jara

PKF – Prague Philharmonia

Marek Prášil – dirigent

Dongha Lee – klavír

Claude Debussy:

Dětský koutek (úprava A. Caplet)

Wolfgang Amadeus Mozart:

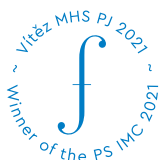
Koncert pro klavír a orchestr č. 23 A dur KV 488

Leoš Janáček:

Suita op. 3

György Ligeti:

Concert Românesc

Marek Prášil bez kouzel a okázalostí, muzikálně a skromně

25. 5. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

PKF–Prague Philharmonia se partitury zhostila s nesmírnou jemností a šarmem. Marek Prášil inicioval podrobné, mírné, téměř neznatelné, a přece rozhodující agogicko-dynamické proměny a odstíny, díky kterým hudba krásně dýchala. Vedl provedení v příjemně ztlumené dynamice, ve které se zřetelně uplatňovala krátká sóla, vyprofilované útržky a minuciózně vypracovaná sazba i zvuk harfy. [...] Marek Prášil byl v Brně žákem Tomáše Hanuse a působí hodně v rodné Ostravě; a tak je logické, že chtěl mít v programu také Leoše Janáčka, s oběma městy spojeného. Jeho raná *Suita* byla pro PKF–Prague Philharmonia odpovídající volbou. A provedení bylo vynikající. Dirigentovo jasné a úsporné gesto, projev bez kouzel a okázalostí, provedlo hráče i posluchače Janáčkovou hudbou – poměrně ještě krotkou – přehledným a dostatečně energickým způsobem. I tato partitura tělesu velmi slušela, vyzněla poutavě.

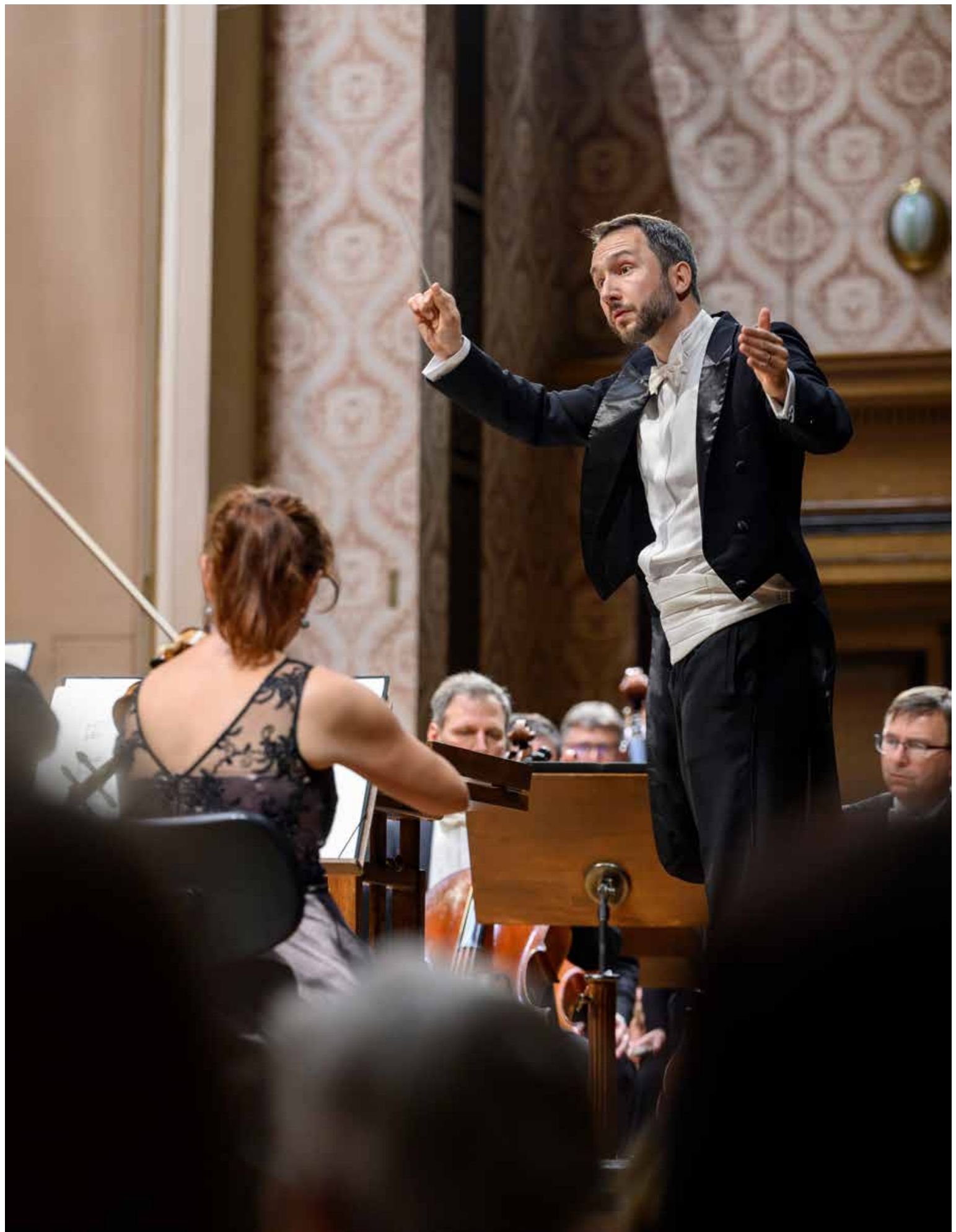
To nejlepší na konec. *Concert Românesc*. [...] Ligetiho poměrně raná kompozice je mimořádně zajímavým dílem a Marek Prášil jeho vygradovaným, skutečně strhujícím provedením svůj pražskojarní debut završil tak, že ho může považovat za vítěství – nenápadné a cenné.

Všichni protagonisté ukázali na Debutu Pražského jara své silné stránky

25. 5. 2022, operaplus.cz, Jiří Bezděk

Dramaturgie koncertu svedla oba debutanty dohromady v Mozartově *Koncertu pro klavír a orchestr č. 23 A dur*. Všichni protagonisté v něm ukázali své silné stránky: pianista měkký úhoz a jistou techniku, orchestr ušlechtilý zvuk a dirigent vyzařování svého charismatu a hudební inteligence na orchestr, tj. schopnost, která výsledku přidala elegantní a stylový průběh.

25/5

St 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Freiburger Barockorchester – Nanebevstoupení Krista

Lionel Meunier – umělecký vedoucí

Leila Schayegh – housle

Vox Luminis

Johann Sebastian Bach:

Auf Christi Himmelfahrt allein BWV 128

Georg Philipp Telemann:

Ich fahre auf zu meinem Vater TWV 1:825

Heinrich Ignaz Franz Biber:

Růžencová sonáta XII C dur Kristovo Nanebevzetí

Johann Sebastian Bach:

Lobet Gott in seinen Reichen BWV 11

Hluboké emoce dokáže předat jak Bach, tak i rozzuřený saxofon

29. 5. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Členové souboru jsou špicí ve svém oboru, což stvrdili i v *Růžencové sonátě XII C dur Kristovo Nanebevzetí* od Heinricha Ignaze Franze Bibera. Skvělý byl i sbor. Je složen z barevně vyrovnaných, lehčích, znělých hlasů, jeho podání je živé a vášnivé a číší z něj přirozená radost. Jednotliví členové obstáli i v sólových výstupech.

Vox Luminis s Freiburger Barockorchester vystoupil na Pražském jaru. Vedla mužská sóla a orchestr

27. 5. 2022, klasikaplus.cz, Josef Zedník

Po přestávce nastoupili na pódium vybraní sólisté orchestru, aby s houslistkou Leilou Schayegh zahráli *Růžencovou sonátu XII C dur* nazvanou *Kristovo Nanebevzetí* od Heinricha Ignaze Franze Bibera. Byl to velmi zajímavý úvod, který posluchače vtáhl do jiného světa – do čisté instrumentální komorní hudby. Sólistka se předvedla v plném nasazení a všechny čtyři části sonáty vyzněly na skvělé úrovni. [...] Koncert uzavřelo Bachovo *Oratorium k Nanebevstoupení Páně*. Byl to typický Bach v tom nejlepším slova smyslu a velikým překvapením byl kontratenorista Alexander Chance. Zpíval fantasticky! Má sopránový témbor, vynikající techniku a silnou vroucnost v projevu. Myslím, že jsem nebyl jediný, komu se při poslechu Alexandra Chance tajil dech. Jsem přesvědčen, že to byl nejhezčí zážitek z celého večera.

Myslím, že jsem nebyl jediný, komu se při poslechu Alexandra Chance tajil dech.

Pražské jaro: Bachovský program vyzněl uměřeně i odvážně

29. 5. 2022, operaplus.cz, Jan Venclík

V altové árii *Ach, zůstaň přece, živote nejmilejší*, jež se stala později základem *Agnus Dei* ze *Mše h moll*, sugestivním výrazem i znělostí hlasu, podpořen krásným frázováním houslí, mimořádně zaujal kontratenorista Alexander Chance. [...] Je skvělé, že pražské publikum (a posluchači ČRo Vltava) dostalo možnost slyšet ve velkém společném, dramaturgicky zajímavě postaveném projektu tyto dva význačné evropské soubory staré hudby. Lze jen doufat, že stará hudba vůbec bude mít v nabídce Pražského jara i nadále své pevné místo.

26/5

Čt 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Česká filharmonie & Petr Altrichter

Petr Altrichter – dirigent

Eva Hornýáková – soprán

Stephan Genz – baryton

Český filharmonický sbor Brno

Petr Fiala – sbormistr

César Franck: *Psyché*

Gabriel Fauré: *Requiem op. 48*

Česká filharmonie a la française

29. 5. 2022, klasikaplus.cz, Aleš Bluma

Dramaturgie Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro nám připravila jeden z nezapomenutelných večerů. Večer, který byl věnován výhradně francouzské hudbě ovšem v provedení českých hudebníků. Totálně vyprodané Rudolfinum slyšelo jedno dílo, které se hraje zřídkavě (ví Bůh proč), a jedno dílo z nejznámějších. Obě v provedení, které sneslo ty nejvyšší nároky. [...] Co může vzniknout, jestliže si špičkový orchestr pozve špičkový sbor? Špičková interpretace. Celá skladba byla tempově i dynamicky skvěle vystavěna, několikrát v jednotlivých částech gradovala, sbor i orchestr byly v naprosté symbióze. Skoro hodinová skladba nedala posluchačům možnost uvědomit si čas. Padesát minut ji poslouchali bez dechu. [...] Český filharmonický sbor Brno ukázal, že je opravdu jedním z nejlepších sborů na světě. [...] Všichni známe velmi expresivní dirigentský styl Petra Altrichtera. Ve Franckově *Psyché* to byl typický Altrichter. Velká rozmáchlá gesta, dirigování prakticky celým tělem, každý pohyb orchestr přímo burcoval. Po přestávce jako by nastoupil za dirigentský pult úplně jiný Petr Altrichter. Ztišený, zklidněný, s gesty až úspornými, prožívající do hloubi duše každický tón, vedoucí sbor i orchestr jemnými pohyby rukou k takřka nadpozemskému výkonu. Obě díla jsou hluboce mystická, úžasné symbolická. Petr Altrichter před koncertem říkal, že jsou to díla o životě a smrti, o hudebním ráji. Svým pojetím a provedením to bezezbytku potvrdil.

Na koncertě se mnou byli dva francouzští přátelé-kolegové, kteří mají, samozřejmě, Césara Francka i Gabriela Faurého zažitého. Po posledním tónu chvíli seděli bez hnutí. Byli oblouzněni.

Dvořákova Šestá symfonie v provedení Vídeňských filharmoniků uzavřela Pražské jaro

6. 6. 2022, lidovky.cz, Jindřich Bálek

K nejobjevnějším [momentům festivalu] patřilo skvělé provedení rozsáhlé symfonické básně *Psyché* Českou filharmonií, Českým filharmonickým sborem Brno a Petrem Altrichterem. Je to skladba lyrická i dokonale prokomponovaná, nadčasová óda na sílu lásky v živelné i mystické podobě.

Eva Hornýáková © Petra Hajsá

27–28/5

Čt, Pá

Centrum současného umění DOX

Prague Offspring

Klangforum Wien I.

Bas Wiegers – dirigent

Florian Müller – klavír

Anders Nyqvist – trubka

Olga Neuwirth: *incidendo/fluido*

Martin Smolka: *Andělské schody*

Světová premiéra skladby na objednávku Pražského jara

Clara Iannotta: *a stir among the stars, a making way*

Olga Neuwirth: *...miramondo multiplo...*

How to Spring Off?

Reading Lessons – Klangforum Wien

Master Class – Klangforum Wien

Komponovaná architektura

Klangforum Wien II.

Bas Wiegers – dirigent

Gerald Preinfalk – barytonsaxofon

Martin Janíček, Filip Jakš – performeři

Josef Duchan – performance, automatická kresba

Olga Neuwirth: *Spleen III*

Nové skladby na objednávku Pražského jara:

Jakub Rataj: *Fade No More*

Konstantin Heuer: *peripety – dissolution*

Lucie Vítková: *Sen ostatních*

Adrián Demoč: *Súzvuk a chvenie*

Ian Mikyska: *Dissolving; Settling*

Petr Hájek/Martin Janíček: *15 minut a 15 vteřin ve městě Galegion*

Olga Neuwirth: *Lost Highway Suite*

Dva dny soudobé hudby ve špičkovém podání.

Pražské jaro začalo novou tradici

29. 5. 2022, aktualne.cz, Boris Klepal

Dva špičkové koncerty i tvůrčí prostředí pro současnou hudbu přinesl první ročník projektu Prague Offspring na festivalu Pražské jaro. Od pátku do sobotní noci se v pražském Doxu konaly koncerty, přednášky, diskuse i mistrovské kurzy. Rezidenční skladatelkou se stala Olga Neuwirth, nekompromisní hudební úroveň zajistil orchestr Klangforum Wien a jeho dirigent Bas Wiegers.

Už při příchodu do koncertního sálu Doxu vzduch rozechvívala zvuková instalace Matouše Hejla a Aleše Čermáka. Ačkoliv by její název *Cvrlikání* mohl odkazovat k ptačím příjmením autorů, prostorem se nenápadně nesly jemné hlasy cvrčků. Anglický překlad titulu instalace, který zní *Twitter*, automaticky evokuje sociální síť. Komunikace a sdílení informací přitom byla natolik důležitou součástí Prague Offspring, že je není možné odsunout na vedlejší kolej jako pouhý přívažek k hudbě.

Pojmenování akce by se do češtiny dalo přeložit jako Pražská ratolest. Hlásí se ke svému mateřskému festivalu, dává najevo schopnost paralelní existence, ale také v sobě skrývá název kapely Offspring, která byla nesmírně populární v 90. letech minulého století a zasloužila se o revival kalifornského punku. Od něj už je malý krok k rezidenční skladatelce, Rakušance Olze Neuwirth, která se k punkovým kořenům vytrvale hlásí.

Nezapomněla na ně ani při úvodní debatě, kterou s ní a českým skladatelem Martinem Smolkou vedl dramaturg festivalu Josef Třeštík. Neuwirth a Smolka mají každý jiný temperament i zázemí. Dnes dvaasedesátiletý Čech vzpomínal na rok či dva, kdy v mládí vzdoroval výchově svého otce, rovněž skladatele a obávaného pedagoga. Brzy se ale vrátil zpět ke klasice. O patnáct let mladší Rakušanka vyrůstala v rodině jazzmana a punk je dodnes základní součástí jejího uvažování.

Rozdílnost osobností se projevila také v hudbě. Zároveň se ukázalo, jak riskantní bylo zařazení obou skladeb do jednoho programu. Rakušanku navíc reprezentovala hudba z let 2000 až 2008, kdy komponovala mnohem radikálněji než dnes. Mezi suitou z dvacet let staré opery *Lost Highway*, která uzavřela sobotní koncert v Doxu, a orchestrálními *Keyframes for a Hippogriff*, již minulý rok s Berlínskými filharmoniky premiéroval Jakub Hrůša, je diametrální rozdíl.

Punk je pro Olgu Neuwirth otázkou radikálního myšlení, neústupného sebevědomí a schopnosti sebeprosazení. Rozhodně kvůli němu neodmítá spolupráci s velkými institucemi jako Berlínskými filharmoniky či Vídeňskou státní operou, která si od ní jako od první ženy ve své historii objednala jevištní dílo. Rakušanka neopomněla zmínit, že se při zkouškách s většinou mužskými orchestry setkávala s obrovskou dávkou despektu

Sólista Anders Nyqvist, dirigent Bas Wriegers a Klangforum Wien © Ivan Malý

a že patří k průkopnické generaci komponistek, které tyto překážky musely a často ještě musí překonávat.

Páteční koncert zahájila její komorní kompozice *Incidendo/fluido* určená pro klavír a CD přehrávač. V plném rozsahu využívá dynamiku preparovaného klavíru a Olgu Neuwirth představila jako skladatelku prudkých a kontrastních impulsů. Světová premiéra Smolkových *Andělských schodů* přivedla na scénu orchestr Klangforum Wien a zároveň posluchače přenesla do světa jemných struktur, rytmických posunů a dráždivých odchylek od běžných harmonií. Skladba se vynořila z tichého cinkání perkusí, klavíru a harfy, aby přešla do náznaku minimalistického pohybu. Smyčce si temperamentně přehazovaly souzvuky, aby nakonec vše znovu utichlo.

Koncert pro trubku a orchestr nazvaný *...Miramondo multiplo...* ukázal Olgu Neuwirth jako skladatelku, která s intenzitou vyvolávající obrazové vjemy vrší na sebe mnoho významů.

Odkazy či přímé citáty z děl minulosti vyznívají ironicky, až jedovatě, a nepřivolávají ani stopu nostalgie. Kompozice

má také autobiografický prvek: autorka se kdysi učila hrát na trubku, ale po úrazu toho musela nechat.

Hudba Olgy Neuwirth působí, jako by skladatelka po cestě sbírala vše, co jí přijde pod ruku, a z nalezených věcí stavěla složitou, nebezpečně se tvářící koláž. Martin Smolka jako by naopak přišel k nepřehledné hromadě materiálu a postupně ji osekával, ohlazoval na co nejčistší tvar.

Zdálo se skoro zákonitě, že mezi Smolku a Neuwirth musela být zařazena vyvažující kompozice. Funkci hudebního mostu splnila zvukově vytříbená *A Stir Among the Stars, a Making Way* od italské skladatelky Clary Iannotty.

Sobotní část programu zahájila před polednem panelová diskuse věnovaná současné hudbě v Evropě. Mezi diskutujícími byl dramaturg soudobé hudby jednoho z největších klasických festivalů ve švýcarském Lucernu, umělecký ředitel Klangfora Wien, ředitelky festivalů ve slovinské Lublani či rakouském Bludenzu a také zástupci Pražského jara.

Festival tím dal jednak najevo, na jaké úrovni se chce v tomto ohledu pohybovat, ale také poskytl příležitost ke kontaktu domácích a zahraničních uměleckých manažerů. Účast ministra kultury Martina Baxy z ODS na této debatě by zřejmě byla mnohem užitečnější než jeho přítomnost na pátečním koncertu.

Mimořádně podnětné byly v brzkém sobotním odpoledni takzvané Reading Lessons. Klangforum Wien s dirigentem Basem Wiegersem bez předchozí přípravy zahrálo tři vybrané partitury studentů z pražské HAMU a brněnské JAMU. Pavel Šabacký, Soňa Vetchá a Patrik Kako dostali fantastickou příležitost poznat vynikající interprety, kteří se orientují na současnou hudbu.

Všichni tři uslyšeli svá díla v hrubém, ale zároveň již velmi dobře provedeném stavu, a získali důležitou zpětnou vazbu od dirigenta i některých členů orchestru. Mohli stručně probrat interpretační detaily a také se dozvěděli, které požadavky se i při nejlepší vůli těžko plní a co udělat pro to, aby se hudebníkům partitura dobře četla. Reading Lessons měly výbornou,

zcela nekonfliktní atmosféru: kombinace profesionálních nároků a srdečnosti se zdála být tou nejpřirozenější věcí na světě.

Podobnou příležitost dostali o něco později instrumentalisté, kteří se členy Klangfora absolvovali mistrovské lekce.

Do sobotního koncertu se prolнула podvečerní přednáška architekta Petra Hájka, který je autorem koncertního sálu Doxu. Zvuk nosníků jeho ochozu byl součástí performance Martina Janíčka a Filipa Jakše nazvané *15 minut a 15 vteřin ve městě Galegion*, která ale zahájila až druhou část večera.

Koncert začal podobně jako v pátek komorní skladbou Olgy Neuwirth. Její virtuózní *Spleen III* pro sólový barytonsaxofon se pohyboval od živočišných zvuků až k tichému švezení a klapání mechaniky. Především ale připravil půdu světovým premiérám pěti menších skladeb, které Pražské jaro pro tuto příležitost objednalo.

Fade No More od Jakuba Rataje míchalo do pohybu srdečního tepu či intenzivního dechu kolovrátkové pasáže, které jako by

přišly z jiného světa. Na propojení obou principů by nejspíš bylo potřeba ještě zapracovat.

Specifický případ představovala kompozice *Sen ostatních* od Lucie Vítkové, kombinující běžnou notaci s grafickou partiturou a textovými pokyny. V USA žijící autorka se dlouhodobě zabývá možnostmi hudebních produkcí bez hierarchie a Klangforum její skladbu také hrálo bez dirigenta. Vítková uvažuje natolik odlišně, že se její práce na hranici sociálního experimentu vymykala ze všech pěti premiér. V kontextu ostatních však také působila roztržitěným a neujasněným dojmem.

Skladba *Peripety – Dissolution* od německého autora Konstantina Heuera zněla jako ironická rekonstrukce filmové hudby Ennia Morriconeho. Ian Mikyska postavil svou *Dissolving: Settling* na postupném rozpouštění minimalistické struktury ke stále jednoduššímu tvaru – princip ale začal být velmi brzy předvídatelný.

Súzvuk a chvenie od Slováka Adriána Demoče přinesl vyspělou a nekompromisní práci s tichými, vzájemně komunikujícími souzvuky, které i při zdánlivé nenápadnosti mají magickou přitažlivost.

Svou skladbu Demoč věnoval režisérovi Davidu Lynchovi, jehož film *Lost Highway* inspiroval také Olgu Neuwirth. Ke stejnojmenné opeře napsala libreto nositelka Nobelovy ceny, rakouská spisovatelka Elfriede Jelinek. Suita z opery pro šest sólistů, živou elektroniku a orchestr uzavřela koncertní program Prague Offspring.

Jeho první ročník dal jasně najevo, že se nejedná o pomyslnou ohrádku, do které by festival uzavíral současnou tvorbu. Dokázal to už další letošní projekt *Vize a sny*, který v Anežském klášteře úspěšně zkombinoval starou hudbou s novou a uvedl premiéry děl Michala Nejtka, Jana Ryanta Dřízala a Jiřího Gemrota.

Prague Offspring směřuje k velkoryse pojaté tvůrčí dílně, jež pracuje na přirozenějším zapojení českého hudebního života do mezinárodních souvislostí. Jednak na organizační "makroúrovni", ale také při získávání zkušeností a vytváření osobních kontaktů. Přehrávání nových partitur, mistrovské kurzy a série premiér menších skladeb by se měly stát jádrem projektu i do budoucnosti a vytvářet jeho kontinuitu. Stalo se tak už letos: Pražské jaro s Klangforem vybralo z přehrávaných studentských partitur Pavla Šabackého, u nějž objednálo kompozici na příští rok

Hluboké emoce dokáže předat jak Bach, tak i rozzuřený saxofon

29. 5. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Letošní ročník [festivalu] věnuje více než jindy pozornost nové hudbě, mimo jiné získal i rakouský soubor Klangforum Wien, jemuž patřil víkend v prostoru DOX a s nímž do Prahy přijela i proslulá rakouská skladatelka Olga Neuwirth. Na dvou koncertech její díla orámovala plejádu dalších skladeb, včetně těch od českých autorů, ať už to byl Martin Smolka, či pětice zdejších mladých komponistů. Toto je svět, v němž se experimentuje se zvukem, s elektronikou, s možnostmi klasických nástrojů, dokonce i s dalšími předměty. Otázka přirozeně je, jaký dosah – mimo skalní nadšence – tato hudba má, když i samotná klasika minulých staletí je v současnosti menšinový žánr.

Nicméně nápady se mohou zrodit i v nové hudbě a je dobře to zkoušet. Ze všech skladeb, jež zazněly, autorce tohoto textu utkvěly v paměti dvě. První napsala Italka Clara Iannotta a nese název „a stir among the stars, a making way“. V tištěném programu sice paní Iannotta tvrdí, že její práce vychází z fascinace procesu svlékání z kůže u pavouků, nicméně když smyčce kloužou po polystyrenových kostkách připevněných na notových pultech, nebo po harfových strunách a přidávají se další neobvyklé zvukové efekty, člověku se před očima stejně tak dobře může odvíjet příběh vesmíru, nekonečného,

dráždivého i děsivého, v němž se něco děje, snad nová hvězda nebo nějaký vetřelec.

Někdy zase stačí místo velkého orchestrálního aparátu jeden nástroj. Ve skladbě *Spleen III* pro barytonsaxofon od Olgy Neuwirth tento nástroj jakoby ožije, utrhne se z řetězu a začne existovat sám o sobě. Skřehotá, mumlá, píská, zalyká se, zkrátka má strašlivý vztek. Výkon rakouského saxofonisty Geralda Preinfalka byl jedním slovem heroický. Emoce zkrátka umí probudit hudba stará i nová.

Zvukové fórum na Pražském jaru

30. 5. 2022, klasikaplus.cz, Wanda Dobrovská

Se začleněním soudobé hudby do programové nabídky nemá festival Pražské jaro problémy. Skladby autorů pozdního 20. století a soudobých zněly v sousedství hudby minulých epoch na mnoha koncertech. Kromě toho ale byla náplní dvou nových projektů, v nichž sehrála naprosto nezastupitelnou roli: Vize a sny a Prague Offspring.

V Prague Offspring se zejména ukázalo, jak existenciálně důležitý je pro nové umění fyzický prostor, v němž je prezentováno, a s ním související kontexty. Pražské jaro zvolilo pro konání všech akcí projektu multifunkční centrum DOX v pražských Holešovicích, v němž je mimo jiné dnes už proslulý ladiatel-

How to spring off? © Petra Hajská
Skladatelka a umělecká manažerka Clara Iannotta s ředitelem Klangforum Wien Peterem Pauem a Paulem Kainrathem

Olga Neuwirth © Ivan Malý

ný sál DOX+ (v roce 2018 za něj získal Petr Hájek nominaci na prestižní evropskou architektonickou cenu Mies van der Rohe) s mnoha přilehlými vychytávkami, z nichž některé v projektu našly své aktuální využití.

Těžištěm Prague Offspring byly samozřejmě koncerty, nabídl ale rovněž setkání s umělci, přednášku a performance. Projekt byl velmi dobře marketingově ošetřen, komentáři k významu jeho názvu se média jen hemží. Mně nicméně pro účel této recenze oslovuje spíše významový přesah názvu rezidenčního souboru, s nímž si festival dohodl tříletou spolupráci – Klangforum Wien. Během dvou dnů konání Prague Offspring – 27. a 28. května – bylo právě rozšíření pojetí hudebního umění na umění zvukové identifikačním kódem celé akce. Ozvučení je součástí architektonického řešení komplexu DOX+, proto ji mohla po celou dobu provázet zvuková instalace *Cvrlikání/ Twitter* Matouše Hejla a Aleše Čermáka (amplifikované hemžení živých cvrčků v teráriu v jednom z přilehlých sálů), proto mohli Martin Janíček a Filip Jakš realizovat na statická táhla v prostorách balkonu konceptuální kompozici Petra Hájka

15 minut a 15 vteřin ve městě Galegion (odkaz na stejnojmenný výzkumný projekt architekta zaměřený na nové urbanistické metody). Na koncertech zněly skladby s různě začleněnou elektronikou a vedle dirigenta Base Wiegerse na nich byli protagonisti i zvukový mistr a zvukový režisér Peter Böhm.

K rezidenčnímu souboru přizval festival také rezidenční skladatelku – Olgu Neuwirth, autorku s vysokým mezinárodním kreditem, který získala zejména za svá scénická a multimediální díla. Sama svou estetiku nazývá „art-in-between“, dobrá nápověda i ke skladbám, které soubor Klangforum Wien na Pražském jaru uvedl. Dvě byly pro sólové nástroje – *incidendo/fluido* pro klavír a *Spleen III* pro barytonsaxofon, *miramondo multiplo* pro sólovou trubku a ansámbl a *Lost Highway Suite* pro šest sólových nástrojů, elektroniku a ansámbl. Stylově hudba drsná, nesmlouvavá, neklidná. Rozhodně osobitá, zvukově přehluštěný svět, v němž, přiznávám, bych nechtěla žít. Možná v něm i tak žiju, ale nechci si to přiznat, což – připadalo mi – je i skryté poselství v hudbě skladatelky. Olga Neuwirth sice mluví o svobodě v nekonečném prostoru (v souvislosti

s trubkovým koncertem), ale z její formově těkavé, fragmentované hudby, plné odkazů na to, co pominulo (například miniodkazy na Händelovy árie) nebo je nedostupné, kdesi v nějaké jiné bublině (jazz), ke mně doléhala spíš setrvalá snaha o překonávání restrikcí, které se vrší tím víc, čím víc jich je zdoláváno, neochota nebo nemožnost si vytouženou svobodu dovolit ani ve vlastní hudbě. V klavírní *inciendo/fluido* je znakem té nedosažitelné nebo ztracené kategorie deformace zvuku takzvaným preparováním strun a přidaný part Martenových vln znějící z CD přehrávače. Klavírista by ho měl mít položený ve strunách nástroje, v DOX+ ho měl na stolku vedle klavíru. Všichni sólisté – Florian Müller (klavír), Gerald Preinfalk (barytonsaxofon), Anders Nyqvist (trubka) – jsou členy souboru. Netřeba připomínat, že hráli hudbu extrémně náročnou. Vzhledem k tomu, že libost je pro Olgu Neuwirth zřejmě kategorie, kterou je nutno striktně manipulovat do submisivity, bylo by na místě analyzovat interpretační mistrovství sólistů, k tomu bych ovšem potřebovala slyšet uvedené skladby víckrát a možná i v podání jiných interpretů (poslech z YouTube nestačí). Spoléhám na to, že Klangforum Wien je zárukou výsostně profesionálního ztvárnění, k lepšímu bychom se asi

těžko namanuli. (Měla jsem možnost sledovat práci dirigenta souboru Base Wiegerse na zvukové generálce před prvním koncertem. Přítomni byli i všichni tři skladatelé a sporná místa se pilovala po taktech s cílem hudbu nejen přehrát, nýbrž ztvárnit, předat, sdělit.) Při poslechu miramondo multiplo jsem nicméně měla pochybnosti, zda Anders Nyqvist nezůstává svému partu přece jen něco dlužen (autorka skladbu psala pro Hakana Hardenbergera).

Na prvním koncertě mě nejvíc zaujala skladba Clary Iannotti *a stir among the stars, a making way*, souvislá zvuková plocha, převážně v subtilní dynamice, aby vynikla aura vyšších harmonických tónů dodávaná zčásti z počítače a posilovaná tóny akustických nástrojů. Iannottina skladba přitom není žádným hlazením alikvotními tóny, je to skutečně v přeneseném významu hledání cesty v prostoru mezi hvězdami, jak napovídá titul. Na „trase“ jsou i nárazy, zarážky, bloudění. Že hráči na bicí, elektrickou kytaru, harfu hráli na své nástroje smyčci (harfistka dokonce dvěma současně) a dechaři mimo jiné na vinné sklenky s vodou, bylo vizuálně atraktivní, hlavně však obsahově smysluplné.

Skladby Olgy Neuwirth a Clary Iannotty zazněly na festivalu v českých premiérách, ve světové premiéře byla – na pátečním koncertě – uvedena skladba Andělské schody Martina Smolky, kterou pro tuto příležitost festival od skladatele objednal. Smolkova skladba je dílem mistra zvukových detailů. Nechává je znít znovu a znovu a dává jim tím čas a prostor projevit ze sebe vždycky ještě o něco víc, navázat vztah, zanechat stopu. Zaujalo mě, jak každý z autorů zprostředkovává ve své hudbě kontakt s univerzalitou jiným způsobem – například repetitivní postupy pojednává Olga Neuwirth směrem k strokové strohosti, zatímco Martinu Smolkovi jsou (ve třetí části) prostředkem k vybudování dlouhé plochy, sršící hravou bezprostředností.

Program sobotního koncertu korespondoval do značné míry s tím, co se v DOX+ dělo během celého dne. Jinými slovy, vedle repertoárově osvědčených skladeb Olgy Neuwirth se na něm soubor postavil za skladby mladých, mezinárodně dosud ne příliš známých autorů Jakuba Rataje, Lucie Vítkové, Konstantina Heuera, Iana Mikysky a Adriána Demoče. Koncert tak v první polovině na nějaký čas suploval přehlídku nové tvorby. Součástí zadání byl patrně i stopážový limit, k prospěchu věci, poněvadž tvarovat, kombinovat, řadit a vrstvit zvuky, máte-li k dispozici soubor, v němž jsou sólisticky zastoupeny všechny orchestrální sekce (plus akordeon), lze libovolně dlouho a za sebe svědčím, že zejména v případě příspěvků Konstantina Heuera a Lucie Vítkové bylo nutno aktivovat not-

nou dávku tolerance a *Fade No More* od Jakuba Rataje jsem dokázala vyposlechnout v pozitivním rozpoložení, až teprve když jsem si k hudbě připojila představu dětské hry „skákáni panáka“ (autor na nic takového neodkazuje). Řekla bych, že mistr nebo přinejmenším zdatný řemeslník se pozná i podle toho, že dokáže určit, kdy má skladba skončit. Všechny pět uvedených titulů bych osobně ani tak nenazývala skladbami jako spíše skicami nebo studiemi a jako takové mě zaujaly dvě z nich – Mikyskova a Demočova. Jednoduchý nápad, důsledně vytěžený, a dost. Mikyskovi (*Dissolving; Settling*) posloužil pětitónový vzestupný motiv, zpočátku uvedený všemi nástroji v rychlém tempu, takže nástup je strhující minimalistická plocha a postupně se tempo zpomaluje, synchronita se rozpadá, vztahy mezi tónovými parametry se proměňují (zvukovým materiálem se stává i dech) a proces je doveden až do úplného zastavení. Princip opakovaně využitelný, aniž by pozbyl originality. Demoč zase skladbou *Súzvuk a chve-nie* krásně prolul do hudební reality nové jednoduchosti. Základní vzorec zůstává týž, jakási mantra s prostorem pro doznění, proměny se dějí instrumentačně a s obrovskou vnímavostí vůči fungování mysli a smyslů (hlavně samozřejmě sluchu). „Mantra“ – když už jsem si takové přirovnání zvolila – má iniciační tón v klavíru, ten je ale po čase, kdy už je jasné, že takto to bude plynout dál a nemusíme být ve střehu před případným překvapením, i vynechán nebo zastoupen a vzorec nadále funguje. (Pak se tón v klavíru zase vrátí.)

Katalog koncertů

Této minipřehlídce v rámci koncertu předcházely dvě odpolední akce rovněž v prostoru sálu DOX+ – přehrávka tří skladeb v podání šesti členů Klangfora Wien pod vedením Base Wiegerse a supervizi jejich autorů, studentů skladby z JAMU a HAMU, a ukázkový mistrovský kurz pro (postupně) tři mladé instrumentalisty pod vedením violoncellisty Andrea Lindenbauma, klarinetisty Bernharda Zachhubera a houslistky Annette Bik. Ve zpřístupnění obou akcí veřejnosti (za což jsem vděčná) shledávám i vstřícné gesto vůči posluchačům ochotným věnovat svůj čas poslechu všelijakých polotovarů a sledovat hudební projevy, které jsou sice z tradice prezentovány jako skladby, ale spíše jsou projekcí tápání, případně nevyhraněného experimentování. V exaktních oborech má experiment místo v laboratoři. Takže jsme dostali možnost nahlížet výzkumníkům pod ruce a to je rozhodně zajímavé – stálo za to slyšet, na co se mladých skladatelů ptá dirigent, jak tázaní odpovídají, na co je upozorňují nebo co od nich chtějí upřesnit přímo hudebníci. Má skladatel přesnou zvukovou představu o své hudbě? Ukazuje se, že to tak nemusí být nebo že to třeba neumí srozumitelně zapsat. Dokonce i zkušeného skladatele může něco při zkoušce překvapit, jak se vyjevilo na generálce k prvnímu koncertu Klangfora Wien, kde Martina Smolku tak (příjemně) překvapilo, jak zní jedna

frázička, že doplnil do partitury její bezprostřední repetici. (A je to fakt moc pěkný detail, hráči po jednom, v rychlém sledu za sebou hrají tón, jako když za sebou zastavují auta na červenou. Okořeněno je to ovšem tak, že si tón nepředávají v řadě jeden druhému, nýbrž na přeskáčku, takže to je v souhře dost těžké na přesnost.) Prague Offspring je projekt na tři roky a prezentace děl tří mladých skladatelů měly vyústit v objednávku nové skladby od jednoho z nich k provedení souborem Klangforum Wien na příštím ročníku. Stalo se, volba padla na Pavla Šabackého, který se představil se skladbou *Hexxa*. Osobně bych favorizovala spíš Patrika Kaka, ten se v komunikaci se členy souboru sice jevil nejméně suverénní, ale jeho skladba mi průběhem a gradací připadala nejprožitější. Těžko komunikovatelný je ostatně i její titul – *funktionslist : S -ub-*.

Do druhého koncertu Klangfora Wien byla ještě vsunuta výše zmíněná konceptuální kompozice architekta Petra Hájka, který měl v podvečer v Auditoriu zajímavou přednášku o komponované architektuře. Akci performerů na balkoně jsme sledovali na plátně v sále a jedna kamera snímala ještě simultánní akci Josefa Duchana, který byl přímo v sále a vytvářel na hudbu automatickou kresbu.

Jakub Rataj, Lucie Vítková, dirigent Bas Wiegiers, Ian Mikyska, Adrián Demoš a Konstantin Heuer © Ivan Malý

Účast Klangfora Wien korunovala *Lost Highway Suite* od Olgy Neuwirth jako závěrečná skladba sobotního koncertu. Materiál pro suitu vytěžila skladatelka z orchestrálních částí své opery z roku 2003 *Lost Highway*, k níž libreto napsala nositelka Nobelovy ceny za literaturu Elfriede Jelinek a je inspirována stejnojmenným filmem režiséra Davida Lynche. Opera i suite jsou s filmem spřízněny řešením struktury. Není zde zřejmý narativ nebo – hudebně – evoluce, dílo sestává ze vzájemně propojených ploch jako alternativ nekonečně se proměňující reality, výrazným stavebním prvkem jsou střihy.

Ve svém prvním ročníku se Prague Offspring vyprofiloval jako ambiciózní tvůrčí projekt s multidisciplinárními přesahy a v příštích dvou letech je na co se těšit.

Pořádná dávka Offspringu. První ročník „minifestivalu“ v rámci Pražského jara se vyvedl

30. 5. 2022, lidovky.cz, Martin Zvěřina

Lze vydržet 28hodinový maraton soudobé hudby? Kdo to nezkusil, ten to neví. Pražské jaro od pátečního večera hostilo v Doxu orchestr Klangforum Wien vedený dirigentem Basem Wiegiersem a Olgu Neuwirthovou jako rezidenční skladatelku.

Přítomnost jednoho z nejlepších světových orchestrů specializujících se na soudobou hudbu a nejžádanější skladatelky posledních let určily program obou večerních koncertů. A tak si posluchači mohli užít celkem čtyři její skladby ve vzorovém provedení (*incidendo/fluido*, *...miramondo multiplo...*, *Spleen III* a *Lost Highway Suite*).

Nadto Klangforum prezentovalo ve světové premiéře skladbu Martina Smolky *Andělské schody* a další čtyři skladby vzniklé též na objednávku Pražského jara. Chválu provedení a rozbor skladby nechme odborným periodikům, Klangforum

Katalog koncertů

hrálo skvěle, přirovnáme to k situaci, jako by do Prahy přijela Berlínská filharmonie nové hudby. Koncerty byly vyprodané a publikum nepochybně odcházelo spokojené. Kromě „konvenčních“ skladeb návštěvníci vyslechli též performanci Petra Hájka a Martina Janíčka *15 minut a 15 vteřin ve městě Galegion*, kterou Martin Janíček a Filip Jakš zahráli přímo na konstrukci budovy Doxu.

Co ale trochu neprávem ušlo pozornosti publika, byl „doprovodný“ program, který vypadal možná na první pohled jako neatraktivní, ale rozhodně nebyl. Už úvodní setkání s Olgou Neuwirthovou a Martinem Smolkou ve vzducholodi Gulliver přineslo posluchačům zajímavé informace o skladbách, výchozích autorů i o jejich hudebním zázemí.

Sobotní doprovodný program začínal panelovou diskusí s enigmatickým názvem *How to Spring Off*, jenže účastníci (většinou zahraniční organizátoři festivalů soudobé hudby) v debatě artikulovali řadu problémů, se kterými se potýká soudobá hudba nejen v Evropě, ale též nakousli tuzemská specifika. Nikdo nečekal, že získá návod, jak naplnit sály dychtivými zájemci o soudobou hudbu, nicméně leccos jsme si připomněli, třeba že budova nové filharmonie potřebuje solidní program, aby mohla přilákat posluchače.

Následující Reading Lessons, tedy veřejná zkouška tří děl mladých tuzemských autorů, byla z několika perspektiv jedinečná. Za prvé, mohli jste sledovat, jak špičkoví hudebníci hrají skladby, které nikdy nezkoušeli a také veřejnost je neslyšela. Též jste mohli tipovat, kdo ze tří vybraných autorů nakonec získá zakázku na nové dílo pro Pražské jaro. V sobotu byl šťastným autorem Pavel Šabacký. Podvečerní mistrovské kurzy byly nahlédnutím do interpretační kuchyně hráčů soudobé hudby. Přednáška Petra Hájka *Komponovaná architektura*, těsně předcházející večernímu koncertu, byla pak jakýmsi teoretickým úvodem ke skladbě zahrané na samu budovu.

První ročník Offspringu byl úspěšný, odstartoval tříletou rezidenci Klangfora Wien, a jak řekl intendant souboru Peter Paul Kainrath, publikum je po covidu hladové po nových uměleckých zážitcích. Věřme, že bude i to pražské. Rezidence špičkového světového souboru či skladatelské osobnosti je příležitostí pro hudebníky i skladatele, aby se s nimi konfrontovali a zbavili se také oblíbeného pocitu, že u nás je všechno nejhorší (vypůjčíme-li si citát Base Wiegerse). Offspring bude takový, jaký si jej uděláme, tedy i my, publikum, když dáme svou účastí vědět, co se nám líbí.

Aleš Bárta © Michal Vencel

29/5

Ne 10.30

Křečovice, kostel sv. Lukáše

Sukovy Křečovice

Svatolukášský komorní orchestr

Leoš Čepický – housle, umělecký vedoucí

Aleš Bárta – varhany

Antonín Dvořák:

*Romance f moll op. 11, Maličkosti op. 47 (výběr),
Preludium D dur, Fuga g moll*

Josef Suk:

Serenáda pro smyčce Es dur op. 6

© Michal Vencel

29/5

Ne 20.00

Obecní dům

FOK, Popelka & Romberger

Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK

Petr Popelka – dirigent

Gerhild Romberger – alt

Rafael Kubelík: *Sekvence*

Erich Wolfgang Korngold: *Lieder des Abschieds op. 14*

Vítězslav Novák: *Pan op. 43*

Pan dirigent Popelka a Novákův Pan

30. 5. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

Petr Popelka bude od září šéfdirigentem rozhlasových symfoniků. Na Pražském jaru nicméně vystoupil se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK, se kterým připravil velmi neoposlouchaný program z děl Rafaela Kubelíka, Ericha Wolfganga Korngolda a Vítězslava Nováka. Pracovali společně takovým způsobem, že se nedělní festivalový večer v Obecním domě stal jedním ze zřetelných, i když neokázalých vrcholů celého třítydenního programu.

Tři skladby, tři zajímavé, výjimečné a jedinečné položky koncertního programu takového typu, jaký na festival Pražské jaro jednoznačně patří. Petr Popelka s Pražskými symfoniky kompozicí s názvem *Sekvence* nejprve představil dirigenta Rafaela Kubelíka jako autora, pak přidal – i díky altistce Gerhild Rombergerové – další důkaz k dosavadním zjištěním, že hudba Ericha Wolfganga Korngolda stojí za zvýšenou pozornost, a nakonec elektrizujícím způsobem připomněl prostřednictvím zřídka slychané impresionistické hudební básně *Pan* kompoziční odkaz Vítězslava Nováka.

A tady je konečně potřeba maximálním možným způsobem vyzdvihnout úlohu Petra Popelky, který po celý večer gesty a pohledy inspirovaně vybízel hráče orchestru k osobní angažovanosti, tvaroval hudební proud tempy a barvami, posunoval hudební děj a vytvářel znějící hudbu pro „tady a teď“. Bez váhání, s neokázalým, naprosto samozřejmým přesvědčením, že vše má být právě tak, jak se děje. Vede a přesvědčuje rukama i tělem, sleduje a vytváří neustálé agogické změny, které jsou zcela ústrojné, vyžaduje bez oddechu nové a nové detaily, které – jakmile jich dosáhne – nechává dýchat, sleduje prostřednictvím instrumentace polyfonii... Novákova hudba byla pod jeho vedením a s jeho mimořádně osobním vkladem rozevlátá, každým okamžikem zajímavá, ať už v ní zaznívaly ptačí motivy, nebo přelévající se hmoty mořských ploch, ať už vytvořil iluzi tiché fantazijnosti, nebo nechal hudbu vrůst až do hymničnosti. Krásně a logicky modeloval složitější přechodové okamžiky, vyhmátl každé pozastavení, zpomalení a zintenzivnění výrazu, nechával hudbu oscilovat mezi expresí a impresí. Petr Popelka budí pozornost nejen svými kreacemi, ale i příběhem – raketo- vě se objevil na tuzemské i mezinárodní scéně doslova ze dne na den, brzy poté, co se rozhodl vyměnit kontrabas za tak- tovkou. Je to jen pár let... Je přitom zřejmé, že má muzikality, entuziasmu a pozitivního vyzařování na rozdávání. Evidentně je skoro bezděky na cestě k tomu, aby se o něm říkalo „Pan dirigent“.

Gerhild Romberger © Ivan Malý

30/5

Po 19.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Alban Gerhardt

kompletní provedení Bachových suit pro sólové violoncello

Alban Gerhardt – violoncello

Johann Sebastian Bach:

Šest suit pro sólové violoncello BWV 1007–1012

Francouzská cesta na dřevě. I jediný hráč na pódiu dokázal pozvat do velkého hudebního vesmíru

2. 6. 2022, lidovky.cz, Jindřich Bálek

Opakem zvukové hostiny bylo pondělní provedení šesti suit pro sólové violoncello Johanna Sebastiana Bacha. I když jak se to vezme, protože sólista Alban Gerhardt našel pro každou suitu trochu odlišný barevný rejstřík a jeho provedení bylo zralé a pozoruhodné. Německý violoncellista nacházel křehkou rovnováhu mezi přísným řádem této hudby a živou hudební invencí. Všechny suity jako by zaujatě vyprávěl, využíval tem-pových kontrastů, ale nikde neporušil styl. A tak nebyl problém [...] poslouchat soustředěně Bacha a jediný nástroj přes dvě hodiny. Gerhardt navíc hrál všechny suity z paměti, s logi-kou a čitelnou koncepcí, velmi živě a se světlejší nástrojovou barvou. I jediný hráč na pódiu tak dokázal pozvat do velkého hudebního vesmíru. V první polovině hrál první čtyři suity a ty dvě závěrečné (c *moll* a *D dur*) a svým způsobem nejzávažnější nechal po přestávce. Jejich vyznění tak bylo o to působivější.

Ztišená krása Gerhardtova violoncella

3. 6. 2022, klasikaplus.cz, Alena Sojková

Provést Bachovy suity během jednoho večera si netroufne mnoho cellistů. Takřka tříhodinová samota na pódiu, fyzické vypětí a absolutní koncentrace vyžadují vyzrálého zkušeného umělce. Alban Gerhardt takovým je. Bachovy suity nahrál pro Hyperion (vydáno 2019) a v té souvislosti uvedl, že se záznem čekal až do padesáti, aby si byl jistý, že něco důležitého může svou hrou přinést. Přesto se domnívá, že zachycení takového díla je jen momentkou a s každým provedením je šance dostávat se interpretačně hlouběji a hlouběji.

[...] Jaká byla Gerhardtova pražská interpretace? Soustředěná, osobní, intimní, hluboká, humorná, láskyplná, něžná i vášnivá. A skromná. Interpret, osamocený na pódiu, nasvícený tlumeným světlem, hrál většinou se zavřenými očima, se samozřejmě-mou technickou bravurou. [...] Přeneseno do jazyka hudby – interpret buduje soudržný celek s nepřeslechnutelnými detaily. Právě takhle vyzněl Gerhardtův Bach. Promyšlená tektonika, pevně sevřená, s tanečními odbočkami, vynalézavě obměňo-vanými repetitivy a přesnými detaily. Třeba v podobě pauz, které měly mezi jednotlivými částmi suit různé trvání – od tak-řka nepostřehnutelné k delší pro doznění hudební výpovědi.

V Sarabandě *Suity* č. 1 *G dur* bylo v podtextu slyšet vzrušení, napětí, v Menuetu upoutala něžná repetice, Gigue se v Gerhardtově pojetí pyšnil vášnivostí. Ve *Suitě* č. 2 *d moll* se rozví-nuly barvy temněji znějícího Goffrillera z roku 1710, Sarabanda byla jedna velká zvuková nádhra. Preludium *Suity* č. 3 *C dur* s expresivním začátkem naladilo posluchače k ochotě následo-vat interpreta a vydat se s ním stále hlouběji a hlouběji, v Cou-rantu téže suity zase Gerhardt ohromil tempem a krásným vedením hlasů, v Sarabandě pak úchvatným rozvíjením tématu,

Katalog koncertů

které dovedl ke ztišení. Vyzdvihnout a připomenout je třeba Preludium *Suity* č. 4 *Es dur*, které se v Gerhardtových rukou stává stupňujícím se zážitkem, cellista si rozmanitě pohrává s tématem, rozvíjí ho, rychlé běhy v tišší dynamice byly vzrušující. Jak docílil křehkého, a přitom plného zvuku v Courantu, je trochu záhadou, a jak pečlivě a zřetelně vyhrál jednotlivé noty ve velmi rychlém tempu Sarabandy, se zdálo až neuvěřitelné. Zpěvný a půvabný Gigue první polovinu zakončil.

Suita č. 5 *c moll* je monumentální, s temnými, místy smutnými pasážemi. Zvukově i tempově bohaté Preludium mělo v Gerhardtově pojetí až varhanní zvuk, do Sarabandy vložil velkou naléhavost. Oč tišeji violoncello znělo, o to působivější bylo vyznění. Gerhardt si pohrával s tématy, dynamicky je odlišoval, nádherně vyznělo pianissimo, evokující osamělost. Delší pauzou jen toto rozpoložení stvrdil. Gavota vyzněla lehounce, ale přes to se to podstatné dělo pod povrchem. Během závěrečného

Gigue pak bylo patrné, že publikum už jde zcela s interpretem, Gerhardtovi se podařilo během večera vytvořit s auditoriem jeden společný organismus. *Suita* č. 6 *D dur*, původně napsaná pro pětistrunný nástroj, existuje ve verzi pro čtyřstrunné violoncello teprve od roku 1824. Nejdelší ze suit také kontrastuje s předcházející temnější pátou, je uvolněnější, zářivější. Preludium zahrál Gerhardt s potlačovanou vzrušeností, jasnými, rozmanitými repetitivy. Vysoké tempo přešlo do zpomalení, které jako by bylo mostem k následující Allemande – plné čistoty a vnitřního řádu. Technicky náročná Sarabanda obsahuje snad nejhezčí téma všech suit a vše vrcholí ve virtuózním Gigue. Zdálo se, jako by se to nejtěžší a nejzávažnější odehrálo na samém konci několikahodinové soustředěné hry. Publikum to pochopilo a přijalo. Důkaz? Zamyšlené ticho po posledním tónu. Dlouhotrvající potlesk si Alban Gerhardt zasloužil za svůj výkon oprávněně.

Syrové Moře a vídeňský Dvořák.**Konečně „normální“ Pražské jaro**

4. 6. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Všech šest suit zabere čistého času přes dvě hodiny, a i když se samozřejmě dělá pauza, jde o výkon mimořádný z hlediska fyzické přípravy i paměti, nemluvě o uměleckém vkladu. Gerhardt vše zvládl výborně, jeho přístup byl poctivý, jeho Bach měl svůj styl i řád, ale nepůsobil nezáživně, ani na chvíli nenudil. I jeden nástroj na pódiu může utáhnout dlouhý večer.

Alban Gerhardt © Petra Hajská

31/5

Út 20.00

Rudolfinum, Dvořákova síň

Les Siècles

François-Xavier Roth – dirigent

Bertrand Chamayou – klavír

César Franck: *Prokletý lovec*

César Franck: *Symfonické variace pro klavír a orchestr*

Claude Debussy: *Moře*

César Franck: *Symfonie d moll*

Jedinečná a neodolatelná estetika orchestru Les Siècles

1. 6. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

Francouzský orchestr Les Siècles, užívající dobové nástroje, byl v úterý na festivalu Pražské jaro skutečným zjevením. *Prokletý lovec* Césara Francka zněl pod taktovkou François-Xaviera Rotha neslýchaně démonicky, Debussyho *Moře* v naprosto nových barvách... a Franckovu *Symfonii d moll* člověk po jejich koncertě nechce už nikdy slyšet od nikoho jiného. [...] Způsob, jakým pod nesmlouvavě náročným, nervním a vynalézavě muzikálním vedením François-Xaviera Rotha zahrál na Pražském jaro hudbu Césara Francka a Clauda Debussyho, budil úžas. Dobové nástroje dávaly zvuk odlišný od běžných standardů, zvuk jako předpoklad, který dirigenta vedl v agogice a ve výrazu odvážně do sfér, kam jiní nevidí, nedosáhnou a nemohou. Po celý večer neustále o něco šlo, hudba se vlnila, dýchala a nevidaně se odkrývala, překvapovala a fascinovala.

Báseň *Prokletý lovec*, baladické dílo Césara Francka z osmdesátých let, měla od prvních signálů lesních rohů zlověstně temný a syrový náboj. Obsáhla zběsilé i magicky ztišené okamžiky. Dirigent skladbu oživoval a ozvláštňoval dynamickými vlnami, vášnivým tahem, akcenty a nárazy. To nebyla jemná francouzská hudba, ale divoký a drsný vrcholný romantismus, vzpínající se ostrými šlehy ke klíčovým uzlům, nesený mimořádně širokým dynamickým spektrem, detailními vzruchy, náhlými zvraty a zřetelně zvýrazněnými poukazy na barvitou instrumentaci.

[...] Debussyho *Moře* pokračovalo v nastoupeném trendu večera, totiž v čím dál jasnějším posluchačském dojmu, že François-Xavier Roth posunuje hranice obvyklého podílu interpretace na celkovém dojmu z hudebního díla, a to nevratně směrem od autora ke zprostředkovateli a realizátorovi. Aniž by přitom vzbuzoval dojem svévolnosti nebo sebestřednosti. Má v sobě natolik velkou přirozenou sílu, že dokáže inspirovat hudebníky i posluchače k novému nahlížení i v případě jim důvěrně známých věcí. V Debussyho *Moři* nemohl kouzlit se zvukem tak, jak to dělají ty nejlepší moderní orchestry. Ale přesto kouzlil. S dynamikou, když nechával téměř neslyšně hrát tympány nebo anglický roh se smyčci či lesní rohy s harfou a flétnami; s tempy, když zpomaloval a vyčkával, nebo naopak popoháněl ke vzrušeným uzlům; i s agogikou, když podněcoval rázné, ale nadále zároveň jemné důrazy ve frázování. Mořské masy a vlny se přelévaly a opalizovaly, jak to k hudebnímu impresionismu patří, i když je zvuk dobových nástrojů věcnější a sušší. Orchester, hrající jako jeden, hýřil prociťenými, přesně vystupujícími sóly a na konci první i třetí věty impozantně vygradoval hymnické okamžiky. Ve srovnání s Rothovou interpretací Debussyho přelomové, ve své době avantgardní partitury z roku 1905, všechny jiné interpretace blednou. I když je zvukový materiál vycházející z dobových nástrojů omezený. Mnohonásobně ho však vyvažuje dirigentova muzikalita a elektrizující cílevědomé sledování vytčeného cíle. Při poslechu *Moře* mohl mít člověk tentokrát pocit jako

při sledování kolorovaného černobílého filmu, ale nedostatečně „moderní“ zvuk či vzhled vyvážilo potěšení z detailů a – obrazně řečeno – pohled na neporušenou přírodu, jakou dnes už nenajdeme. Také potěšení z obnažených struktur instrumentačního mistrovství. I potěšení z nádherných, málokdy slychaných pianissim.

Franckova *Symfonie d moll* po přestávce k tomu všemu nabídla úžasné nápadité modelování motivů a témat, prostupujících celým dílem; nabídla chvějivé smyčcové plochy a jako protipól opětovné úder a nárazy žesťů, poryvy i náhlá ztišení... Neuvěřitelně zřetelnou slyšitelnost harfy či klarinetového sóla... V první větě plná forte i pocit, že je smyčců jakoby málo, ale že to nevadí... Ve druhé větě s jemnými variacemi kouzelný vstup s harfou a pizzicaty smyčců, echa prvních a druhých houslí, krátká vyoření středních hlasů, sólo anglického rohu... A ve finále dialogy skupin, úsečné vstupy žesťů proti legatu smyčců, výkyvy až k úplným pozastavením, detailně propracované fráze... Dirigent sledoval logiku hudebního toku do nejzazších důsledků, pohrával si s tempy a neustále se vracel k výchozí základní tichoučké dynamice. Přišel v notoricky známé kompozici s jedinečnou a neodolatelou estetikou.

[...] Na podzim se bude připomínat dvousté výročí narození Césara Francka. Les Siècles mu k jeho jubileu posloužili skvěle. Obohatili jeho profil, který je zejména v případě oblíbené *Symfonie d moll* trochu zploštělý, o překvapivě nové momenty; našli v jeho hudbě prvky, které ji mimořádně silně oživily a probarvily.

Kdyby se orchestr Les Siècles někdy pustil do operního Wagnera, muselo by to být famózní – báseň *Prokletý lovec* k wagnerovské hudební náruživosti jasně směřovala. A do mysli se neméně silně dere přesvědčení, že pokud by snad někdy někde toto těleso se svým zakladatelem hrálo Smetanovu *Mou vlast*, bylo by štěstím být u toho.

Francouzská cesta na dřeň. I jediný hráč na pódiu dokázal pozvat do velkého hudebního vesmíru

2. 6. 2022, lidovky.cz, Jindřich Bálek

Hranice autentičnosti se zajímavě posouvá, ale zároveň stále platí, že nemůže jít jenom o to hrát podle historických pouček. Žádaný dirigent Francois-Xavier Roth je především mimořádně entuziastický hudebník se zálibou hledat nový zvuk. To se

mu dařilo hned v úvodní Franckově symfonické básni *Prokletý lovec* i jeho pozoruhodné *Symfonii d moll* na závěr.

Zajímavé je, že zvuk nástrojů 19. století je na jednu stranu měkčí, na druhou výrazově konkrétnější. Žádná romantická neurčitost ani impresionistická mlha. Obě Franckova symfonická díla měla jasné kontury a Debussyho *Moře* dokonce překvapovalo určitou syrovostí a moderním zvukem blízkým hudbě soudobé. Hledání nového zvuku poutá velkou pozornost, i když je zřejmé, že nemůže být jediným kritériem. Z orchestru je patrná sehnatost a nadšení, virtuozita a preciznost. A je to možná právě hudební entuziasmus, který posluchače tolik strhuje.

Pražský debut Les Siècles a jeho vítězný pochod Rudolfinem
2. 6. 2022, casopisharmonie.cz, Martin Jemelka

Idée fixe letošního ročníku mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro je francouzská hudba, zvláště Césara Francka, a to často v nastudování hostujících francouzských umělců. Kdo se nechal unášet touto francouzskou dramaturgickou vlnou, nemohl minout koncert ve Dvořákově síni Rudolfinu v úterý 31. 5. 2021. Na programu byly totiž kompozice letošního jubilanta Césara Francka (1822–1890) a Clauda Debussyho. A kdo se tohoto koncertu zúčastnil, odcházel jako ve vytržení.

[...] Až na *Moře* Clauda Debussyho a závěrečný burcující přídavek z Bizetovy dílny náležel celý večer tvorbě Césara Francka. Franckova symfonická báseň *Prokletý lovec* FWV 44 je i u nás dobře známým dílem. Před pětadesáti lety jej na Pražském jaru nastudoval s Českou filharmonií Jean Fournet a snímek znají snad všichni příznivci České filharmonie a posluchači hudebních kanálů veřejnoprávního rozhlasu. Za těch šedesát let se leccos změnilo a kontrast mezi legendární kreací a Rothovým nastudováním snad nemohl být razantnější. Rovný zvuk smyčcových nástrojů potažených střevovými strunami, cudně znějící dřevěné dechové nástroje a razantní žestě učinily z *Prokletého lovece* zvukově napínavý a okouzlující zážitek, předjímající sordinovanými pasážemi tvorbu francouzského hudebního impresionismu. Pozornému posluchači neunikla ani dynamicky delikátní místa, ani orchestrální pléna v plném, ovšem transparentním zvuku. Domácí umělci, odborníci a posluchači občas žejrají na akustické dispozice Dvořákovy síně. Onoho večera ovšem předvedla své největší přednosti. Pro tento typ repertoáru, pro takto početně obsazený orchestr a pro dobový instrumentář byla totiž stavěna.

Sólistou večera byl francouzský klavírista Bertrand Chama-you, který se blýskl nastudováním Franckových *Symfonických variací pro klavír a orchestr* FWV 46. Mladý sólista především akcentoval fantazijní stránku Franckova strukturálně přehled-

ného díla. Nekonečná arpeggia střední části opět evokovala zvukový svět Clauda Debussyho. [...] Poučné bylo ovšem srovnávat zvuk dobového klavíru s jeho zvonivým tónem a krátkým echem s kovově znějícím tónem soudobých klavírů se zdánlivě nekonečným dozvukem, v němž Debussyho klavírní tvorbu nejčastěji slyšíme. Sluší se připomenout, že nástroj na podiu pocházel z dílny Paula McNultyho. Jsem pyšný na to, že svou domovinu našel Američan právě v českých luzích a hájích. Nejlepší kopie dobových klávesových nástrojů tak vznikají právě u nás.

Debussyho *Moře* bylo zvukovým zážitkem a posluchačskou lekcí současně. Krátký dozvuk dobového instrumentáře volá po živějších tempech. A strukturalistický přístup velkých dirigentských osobností minulosti a současnosti byl v Rothově koncepci vystředán důraz na fantazijní plynutí frází a sólových vstupů jednotlivých nástrojů. Nemohu se zbavit dojmu, že impresionistickému repertoáru sluší dobový instrumentář ještě více než pozdněromantické tvorbě. Transparentní zvuk a průzračná harmonická struktura jsou předností, které posluchač rád obětuje sterilitě akurátnosti rovnoměrného ladění moder-

ních symfonických těles. Jediné, čeho jsem tentokrát zalitoval, byla stručnost Debussyho *Moře*. Nikdy mně nepřípadlo tak krátké jako tentokrát. Byla to prchavá vidina, na niž se jen tak nezapomíná.

[...] Aby toho opojení a extáze nebylo málo, obrátil se závěrem koncertu dirigent Roth k festivalovému

publiku několika českými větami, čtenými z listu s delikátním francouzským akcentem. Složil jimi poklonu Praze, Pražskému jaru a festivalovému publiku. A nezapomněl na ty, kdo tráví nekonečné dny a noci v místech, kde múzy mlčí. Právě jim a všem přítomným byl určen rozhodný (*Allegro deciso*) *Pochod králů* z Bizetovy scénické hudby k činohře *Arlésianka*. Nebýt těch nádherných dvou hodin Franckovy a Debussyho hudby, zvedl by publikum ze sedadel právě tento rychlý agitační francouzský pochod. Za hudbu – starou či novou, francouzskou či ruskou – se stojí za to bít na barikádách všech možných ideologií. Umění a hudba vždy zvítězí! O tom snad není pochyb.

Syrové Moře a vídeňský Dvořák.
Konečně „normální“ Pražské jaro
4. 6. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Slyšet skladbu *Moře* od Clauda Debussyho na historické nástroje se nepoštěstí tak často. Onen rozplývající se mlžný opar, vzdouvající se vlny, poryvy větru, prostě celá přírodní scénérie působila v Rudolfinu mnohem skutečněji a syrověji, než u moderních nástrojů, spíš jako věcný, realistický příběh.

1/6

St 20.00
Obecní dům

Gürzenich-Orchester Köln

François-Xavier Roth – dirigent
Tabea Zimmermann – viola

Leoš Janáček: *Šumařovo dítě*
Paul Hindemith: *Der Schwanendreher*
Richard Strauss: *Život hrdinův op. 40*

François-Xavier Roth podruhé. Jinak i stejně

3. 6. 2022, klasikaplus.cz, Petr Veber

Na letošním Pražském jaru měly debut dva orchestry – Les Siècles, francouzský s dobovými nástroji, a Gürzenich-Orchester, německý s moderními nástroji. První z Tourcoing, druhý z Kolína nad Rýnem. Zastřešilo je jméno šéfdirigenta obou těles François-Xaviera Rotha. Středeční večer druhého z orchestrů byl zvukově jiný než ten úterní, ale dirigentův přístup byl podobný: detailní, nápaditý, nesmlouvavě inspirativní.

Sólistkou byla Tabea Zimmermann. Legenda – a právem. Způsob, jakým pojala sólový part, byl dechberoucí, ať už co do intenzity zvuku a znělosti, nebo z hlediska hráčské virtuozity. Na violu se nehraje tak snadno jako na housle, ale pro ni jako kdyby takové rozdělení smyčcových nástrojů neexistovalo. Z pódia směřoval do publika gejzír vícehlasé hry, složitých smyků, rytmů a tempových proměn i pasáží kroužících okolo písňových témat a motivů. Koncert obsahuje řadu krásných míst, ke kterým patří nezávislé kontrapunkty a dialogy s celým orchestrem, nebo například houpavé sólo violy s harfou, ale i čistě sólové plochy. [...] Komorně obsazený orchestr byl v působivé skladbě rovnocenným partnerem, ale pozornost se přece jen soustředila hlavně na sólistku. Definitivně poté, co famózním způsobem přidala strhující dravou rychlou větu z Hindemithovy sólové *Sonáty op. 25*.

[...] Straussova symfonická báseň *Život hrdiny* je mimořádně efektní, barvitá, epická. Je, jako ostatně Straussova hudba vůbec, učebnicí instrumentace. Dirigent se vrhl do hudby už při vkročení na stupínek, hned a naplno. A v stejném duchu se neslo celé spektakulární provedení – letělo virtuózně kupředu, ohromovalo, dojímalo a dýchalo; v plném zvuku a ve známých tématech i ve ztišených místech bylo velkolepé, plně ovládnuté, promyšlené i emotivní. Dirigent nevynechal jediný okamžik, ve kterém mohl průběh ovlivňovat, posunovat, inspirovat. Strhával pozornost hráčů na svou stranu, ozřejmoval a s nadhledem řídil prolínání ploch a pásem, pohrával si i s opakovanými zámlkami a generálními pauzami. Orchester, který není počítán do světové extraligy, příjemně překvapil. Ukázal se v nejlepším možném světle, Straussovu ikonickou skladbu vymodeloval ve všech skupinách, od pikoly po tři tuby, se zřídka slýchanou interpretační silou.

Lekce Strauss

5. 6. 2022, casopisharmonie.cz, Martin Jemelka

Hindemithovo posluchačsky atraktivní dílo zahrála s přehledem, chutí a schopností upoutat publikum. S Hindemithovým dílem se v Praze v posledních letech setkáváme konečně častěji, zdaleka však není jeho tvorba uváděna s pravidelností prvních festivalových ročníků Pražského jara. [...] Straussův maloměstský život byl v příkrém rozporu s jeho uměleckými ambicemi a náměty, které si volil pro svá díla, ať již jevištní,

Katalog koncertů

nebo koncertní. Provokatér Strauss snad v každém orchestrálním díle drze vyplazuje jazyk a ovládá instrumentaci jako snad již nikdo po něm. Tak je nutno číst i *Život bohatýrův* – jako provokativní pózu, ironii a sebeironii, měření naolejovaných svalů mezi notovými linkami, elitářskou drzost nietzscheovského střihu. Rothův přístup skvěle vystihl hravou stránku této kompozice, při níž si ovšem publikum nejednou zívnuło. Hlavní zásluhu na skvěle provedeném Straussově díle ovšem měli kolínští symfonikové. Strausse hrával tento orchestr již před desetiletími objektivněji a s velkým nadhledem, nesrovnatelným se zatěžkanou interpretací Mnichovských či Berlínských filharmoniků nebo virtuozytů Saského státního orchestru. Přál bych si slychat na festivalových podiích Strausse častěji. Třeba zase s kolínským orchestrem Gürzenich a jeho francouzských šéfem. Jejich umělecká symbióza ve Straussově díle byla ideální.

Gürzenich-Orchester Köln © Ivan Malý

Kyjevští sólisté © Petra Hajsá

2/6

Čt 20.00

Kostel sv. Šimona a Judy

Kyjevští sólisté

Anatolij Vasylykivskyj – umělecký vedoucí
Natalija Koljada – sólové housle

Maksym Berezovskyj: *Symfonie C dur*
Oleksandr Šymko: *Sny starého lesa*
Felix Mendelssohn Bartholdy: *Symfonie č. 10 h moll*
Myroslav Skoryk: *Melodie a moll*
Jurij Ševčenko: *Jsme!*
Nino Rota: *Koncert pro smyčce*
Ukrajinská lidová píseň *Plyne kača*
Valentyn Sylvestrov: *Tichá hudba*

© Petra Hajsá

3/6

Pá 20.00

Obecní dům

Závěrečný koncert

Wiener Philharmoniker
Andris Nelsons – dirigent

Sofia Gubajdulina: *Märchen-Poem*
Dmitrij Šostakovič: *Symfonie č. 9 Es dur op. 70*
Antonín Dvořák: *Symfonie č. 6 D dur op. 60*

Syrové Moře a vídeňský Dvořák.

Konečně „normální“ Pražské jaro

4. 6. 2022, iDNES.cz, Věra Drápelová

Závěrečný koncert, který v Obecním domě patřil tomuto proslulému tělesu, nabídl pod taktovkou jednoho z nejvýznamnějších dirigentů současnosti, Lotyšse Andrise Nelsonse, napřed kratší skladbu *Märchen-Poem* od legendy nové hudby Sofie Gubajduliny. Pochází ze začátku 70. let minulého století a vychází z hudby k rozhlasové pohádce Křída od Miloše Macourka. Zvuková paleta se půvabně třeptala a potvrzovala autorčino instrumentační umění i na takovéto maličkosti.

[...] Letošní Pražské jaro se konalo po dvou ročnících, jež kvůli covidu byly hodně omezené a improvizované. Člověka potěšilo, že ke změně programu téměř nedocházelo, že vyslechnuté koncerty neklesly pod úroveň očekávanou od našeho největšího festivalu, a hlavně, že na většině navštívených akcí bylo plno nebo téměř plno. Koneckonců, lze donekonečna debatovat, zda zvuk má být sršatý nebo uhlazený, ale hlavně že je živý a že pochází od špičkových orchestrů. Lidé prostě chtějí chodit za hudbou do koncertních sálů, ne ji poslouchat ze streamů, a to je dobře.

Lidé prostě chtějí chodit za hudbou do koncertních sálů.

**Koncert Vídeňských filharmoniků
se stal svátkem hudby**

5. 6. 2022, operaplus.cz, Daniel Pinc

Ať zaznělo jakékoli sólo, pokaždé člověk slyšel vytříbenost a kulturu hráče, který by si stejně tak mohl stoupnout na kraj pódia a provést koncert pro svůj nástroj. Nebylo pochyb, že orchestr naplní všechny základní požadavky (například křídlově čistou intonací), a tak se posluchač mohl přirozeně zaměřit na nuance a drobnější odstíny provedení. [...] Dílo Sofie Gubajduliny, *Märchen-Poem*, je svým charakterem komorního rázu. [...] Kompozici však velmi slušelo úsporné dirigentovo gesto a kultivovanost zvuku orchestru rovněž. Instrumentační lahůdky autorky si divák mohl vychutnat v čisté formě. V této ani žádné jiné fázi večera jsme neslyšeli samoúčelné forte. Když už silnější dynamika přišla, měla kýžený efekt právě díky svému střídmemu výskytu. [...] Nonšalance, kterou hráči předvedli, dala přesvědčivý důkaz jejich mistrovství: Když se to umí, působí to jednoduše.

Dirigent Andris Nelsons a koncertní mistr Vídeňských filharmoniků Rainer Honeck © Ivan Malý

Pražské jaro letos naposledy

5. 6. 2022, casopisharmonie.cz, Martin Jemelka

Dvořák dílo napsal právě pro Vídeňské filharmoniky a vídeňské publikum – zatímco krajní věty jsou rozpravou s Brahmem, Adagio začíná takřka citací vstupních taktů pomalé věty Beethovenovy *Deváté* a ve finále Dvořák smekl před Haydnem i Brahmem současně. Scherzový *Furiant* je snad tím nejvydařenějším ze všech skladatelových klavírních a orchestrálních *furiantů*, na čemž si filharmonikové dali patřičně záležet. Velmi jsem ocenil Nelsonsovu náklonnost k volnějším tempům, vzácnou u dirigentů jeho uspěchané generace. Volnější tempa byla markantní již v první větě bez repetice, jak si sám autor přál, ale zvláště v *Adagiu*, které pro mě bylo vrcholem večera. Nemalou měrou se o to zasloužil první flétnista Karl-Heinz Schütz, jehož *ritardando* ve flétnovém sólu bylo až k nesnese- ní krásné. S odstíněnými tempy korespondovala i sofistikovaná dynamická práce, například z nejtišších tónů počínající fi- nále. Jako by Dvořák nepsal *Šestou* na tělo jen filharmonikům, ale i Nelsonsovi, který v díle střídal jímavé pasáže s robustním humorem a tanečními rytmy.

Dvořákova Šestá symfonie v provedení

Vídeňských filharmoniků uzavřela Pražské jaro

6. 6. 2022, lidovky.cz, Jindřich Bálek

Program závěrečného koncertu byl originální a pro tento orchestr rozhodně ne typicky zájezdový. Žádní vídeňští klasi- kové, ale Šostakovič a Dvořák. Hlavním dílem byla jeho *Šestá symfonie*, kterou přednesli s charakteristickou lyrickou zpěv- ností a v odvážně pomalých tempech. Andris Nelsons, čty- řiačtyřicetiletý lotyšský dirigent, má cit pro dlouhé melodické plochy a střídání barev – a ne náhodou se věnuje symfoniím Antona Brucknera. Má rád lyriku, ale také jakousi epickou šíří těchto novoromantických skladeb. Zjevem připomíná lesního muže, který si užívá každou melodickou linku. [...] Jinak se dá říct, že první plnohodnotný ročník po dvouleté covidové pře- stávce se velmi vydařil a nabídl řadu dramaturgicky výrazných projektů. Při celkovém pohledu je znát, že Pražské jaro opět upřednostňuje promyšlenou dramaturgii před sbírkou jmen slavných interpretů, kteří hrají pořád totéž. A to je možná vůbec nejlepší signál i do budoucna.

Partneři Pražského jara

Partneři Pražského jara 2022

Velmi si vážíme podpory našich partnerů. I díky nim se podařilo festival realizovat na nejvyšší možné úrovni. Za tuto velkorysost jim patří velký dík!

Ministerstvo kultury ČR a hlavní město Praha

Klíčovými partnery z veřejného sektoru jsou již tradičně Ministerstvo kultury České republiky a hlavní město Praha. Po dvou pandemických ročnících stále výrazně podporují Pražské jaro a festival si jejich podpory velice váží. Představitelé obou těchto institucí se zúčastnili několika festivalových koncertů, které se i díky tomu staly významnou společenskou událostí. Prezence Ministerstva kultury i hl. m. Prahy provázela veškerou kampaň po celou dobu festivalu v České republice i zahraničí.

innogy Česká republika a. s.

Partner festivalu

Společnost innogy je tradičním nejsilnějším podporovatelem festivalu mezi korporátními partnery, který festival podporuje již 28 let. Jméno společnosti je spojeno především se závěrečným koncertem, který využívá i ke společenské akci a další prezentaci společnosti. Vizibilita byla zajištěna v kompletní outdoorové, televizní, printové a ve významné části online kampaně v České republice a v zahraničí.

Subterra, a. s.

Partner koncertu

Stavební společnost Subterra je věrným partnerem Pražského jara, které podporuje již více než 30 let. V roce 2022 se stala partnerem koncertu Debut Pražského jara, na kterém vystoupil mladý český dirigent Marek Prášil spolu s loňským vítězem soutěže Pražské jaro v oboru klavír, Korejcem Donghou Lee a orchestrem PKF – Prague Philharmonia. Logo společnosti Subterra bylo uvedeno u všech zmínek o koncertu a provázelo většinu outdoorové a tištěné kampaně.

CETIN

Technologický partner

Díky společnosti CETIN nabízíme sledování Zahajovacího koncertu Pražského jara na velkoplošné obrazovce v parku Kampa na břehu Vltavy širokému okruhu Pražanů a návštěvníků hlavního města. Ostrý obraz a špičkový zvuk přenášíme ze Smetanovy síně Obecního domu. Odpolední program přinesl vystoupení pěti souborů ze základních uměleckých škol z Pardubic, Olomouce, Králík, České Lípy a Prahy. V CETINu máme profesionály a přátele, díky nimž můžeme růst. Děkujeme za fantastickou spolupráci Michalu Franklovi, Evě Šikl Burešové, Ondřeji Kusákovi a Veronice Kubíkové.

Ad-ventures

Partner koncertu

Společnost Ad-ventures v roce 2022 podpořila komorní koncert tria Tjeknavorian & Müller-Schott & Vinnickaja, který se uskutečnil v Rudolfinu v neděli 22. května 2022. Během koncertu se uskutečnila drobná společenská akce. Logo společnosti bylo uvedeno u všech zmínek o koncertu.

Primátor hl. města Prahy Zdeněk Hřib s choť © Petra Hajská

Ministr kultury Martin Baxa a architekt a pražský zastupitel Petr Hlaváček s manželkami na koncertu z cyklu Vize a sny © Petra Hajská

Česká televize

Generální mediální partner

Spolupráce České televize a festivalu má mnoho rovin a podob. Jednou z nejviditelnějších je podpora formou vysílání informačních spotů. V roce 2022 to bylo celkem 92 spotů ve vysílání ČT1, ČT2, ČT3, ČT24, ČT art a ČT sport. Spot opatřen poděkováním společnosti innogy zasáhl od 4. dubna do 8. května 2,1 mil. diváků, spot s mediálními partnery pak 810 tisíc diváků. Objem televizní kampaně dosáhl bezmála 60 gross rating point. Česká televize prezentovala dvacetivteřinový spot autorů Jany Vinklerové, Jana Kokolji, Martina Šafuse a Davida Pokorného i ve svém portálu iVysílání a to formou prerollů v objemu 6300 impresí. Česká televize navíc živě přenášela Zahajovací koncert 12. května, na měsíc jej nabízela také ve svém archivu a v koprodukcí s partnerem francouzské stanice Mezzo pořídila záznam z koncertu **Les Siècles**. Třiminutové zpravodajství Echo Pražského jara v režii Martina Kubaly se objevilo ve večerním vysílání ČT art od 11. května do 4. června. Lehátka České televize zpříjemnila sledování zahajovacího koncertu na louce na Kampě první den festivalu.

Český rozhlas

Hlavní mediální partner

Tradiční partner nabídl Pražskému jaru podporu formou vysílání informačního spotu o délce 30 vteřin, a to na svých stanicích Radiožurnál, Dvojka a Vltava v poměru 28:31:41. Kampaň začala 25. dubna a skončila 29. května. Český rozhlas pořídil sedm přenosů a záznamů z letošního festivalu, mj. koncertů **Klangforum Wien**, **West-Eastern Divan Orchestra**, **Les Siècles** nebo **Arete String Quartet**.

Economia

Mediální partner

Spolupráce s významným mediálním domem se letos vedle velké inzertní podpory rozšířila o společný koncert v samotných prostorách Economie v pražském Karlíně. Budova vydavatele Hospodářských novin, Respektu, Ekonomu nebo provozovatele zpravodajského webu Aktuálně.cz, je bývalou průmyslnou halou tzv. Kotlárný. Autorem konverze je slavný španělský architektonický atelier Ricardo Bofill Taller de Arquitectura společně s českým studiem AED Project. Koncert formace **Trio Bohémo** se uskutečnil v části budovy zvané Backstage, který slouží redaktorům, editorům a dalším pracovníkům vydavatelství ke schůzkám i malému odpočinku a přímo sousedí s vysílacím studiem DVTv.

Poděkování dalším médiím

Dalšími spolupracujícími médii při propagaci i reflexi festivalu byly v roce 2022 specializované servery casopisharmonie.cz, klasikaplus.cz, operaplus.cz a hisvoice.cz, dále Rádio Classic (spotová kampaň), Týdeník Rozhlas (specializovaná příloha), Rádio Proglas, měsíčník Xantypa (specializovaná příloha) a Lidové noviny (specializovaná příloha). Za tuto spolupráci všem uvedeným děkujeme.

Mercedes-Benz Česká republika s.r.o.

Oficiální automobil

Společnost Mercedes-Benz pro letošní ročník Pražského jara poskytla flotilu jedenácti vozů. Luxusní limuzíny Mercedes přispěly ke komfortu vystupujících umělců, ulehčily složitou logistiku a pomohly hladkému průběhu festivalu. Zároveň i díky polepům, které navazovaly na letošní vizuál festivalu, v ulicích Prahy upozorňovaly na právě probíhající Pražské jaro.

Nejúspěšnější Česká letošní soutěž Pražské jaro, klarinetistka Anna Syrová, bude jezdit vozem Mercedes. © Michal Vencel

Udělené záštity

Již v roce 1946 započal prezident Edvard Beneš tradici trvající desítky let – udělování prezidentské záštity Mezinárodnímu hudebnímu festivalu Pražské jaro. Navázal na ni i současný prezident Miloš Zeman, který festivalu uděluje záštitu po celou dobu trvání svého mandátu. Tento ročník festivalu se rovněž uskutečnil pod záštitou ministra kultury Martina Baxy a primátora hl. města Prahy Zdeňka Hřiba, který záštitu udělil i Mezinárodní hudební soutěži Pražské jaro 2022.

Další významná podpora

Festival Pražské jaro se v roce 2022 konal také za významné podpory dalších subjektů. Nejvýznamnější z nich byla Ernst von Siemens Musikstiftung, která podpořila nový projekt zaměřený na soudobou hudbu Prague Offspring. Tento projekt podpořilo také Rakouské kulturní fórum a Slovenský institut, který přispěl taktéž na koncert s Petrem Altrichterem a slovenskou sopranistkou Evou Hornyákovou. Mladé umělce a zároveň laureáty soutěže Pražské jaro z Jižní Koreji podpořila Korejská ambasáda. Německá ambasáda podpořila koncert Gürzenich-Orchester z Kolína nad Rýnem a Česko-německý fond budoucnosti pak koncert Freiburger Barockorchester.

© Petra Hájská

Přátelé Pražského jara

Mecenášský klub Přátelé Pražského jara, který funguje již bezmála 30 let, se tento rok po dvouleté odlmce vrátil zpět ke své původní podobě. Opět jsme se s našimi mecenáši mohli setkávat na besedách se zajímavými osobnostmi – jmenujme například právníka, skladatele a hudebníka Petra Ostrouchova nebo zpěvačky Hanu Blažíkovou a Markétu Cukrovou, zavítali jsme do krásných prostor kostela Mistra Jana Husa na Zbraslavi, kde jsme společně s varhaníkem Přemyslem Kšicou a varhanářem Rudolfem Valentou mohli obdivovat unikátní pozdně renesanční varhany, jediné svého druhu v Evropě, a také jsme si prohlédli Obecní dům, včetně jeho zákulisí a produkčního zázemí.

Přátelé Pražského jara mohli i letos využít možnosti přednostních rezervací vstupenek na Pražské jaro 2022 a nadstandardního zákaznického servisu, který jim jako poděkování za jejich přízeň a dary nabízíme.

Velice si vážíme podpory, kterou nám naši Přátelé každoročně nejen svými dary vyjadřují. Pro celý festivalový tým je velice důležité vědět, že jsou mezi diváky lidé, kteří Pražské jaro vnímají jako nedílnou součást svého života a chtějí být v kontaktu s festivalem po celý rok.

Děkujeme a těšíme se, že v příštím roce zažijeme přinejmenším stejně krásné momenty, jako v tom letošním!

© Petra Hajská

furioso

Festivalové momenty

Festivalové momenty

© Petra Hájská

Generální ředitel Subterry Ondřej Fuchs přeje festivalu vše nejlepší po partnerském koncertě Debut Pražského jara. Na fotografii s ředitelem Romanem Bělorem.

© Petra Hájská

Projevy vděku a obdivu dirigenta Petra Altrichtera sopranistce a umělecké partnerce Evě Hornýákové. Vpravo ředitel festivalu Roman Bělor.

Svou uměleckou rezidenci začal Gautier Capuçon tiskovou konferencí v hotelu Mozart.

© Petra Hájská

© Petra Hajsá

Hosté společenského setkání společnosti Subterra po koncertě Debut Pražského jara.

© Ivan Malý

Generační spříznění dirigenta Marka Prášila a klavíristy Donghy Lee na tiskovém brífingu před společným koncertem.

© Ivan Malý

Pražské jaro netají radost z účasti premiéra Petra Fialy s manželkou a ministra kultury Martina Baxy s manželkou na Zahajovacím koncertě v Obecním domě.

Festivalové momenty

© Michal Venc

Moderátor přenosů finálových večerů soutěže Marek Šulc s manažerkou soutěže Veronikou Koubovou.

Daniel Müller-Schott a Emmanuel Tjeknavorian.

© Petra Hajská

© Ivan Malý

Pražský primátor Zdeněk Hřib při tradičním zahájení festivalu v Obecním domě.

Harfistka Kateřina Englichová a sopranistka Kateřina Kněžíková se svými manželi – diplomatem a vládním zmocněncem pro energetickou bezpečnost Václavem Bartuškou a operním pěvcem Adamem Plachetkou po Závěrečném koncertě 3. června.

Skladatelka Olga Neuwirth na diskusi v pražském DOX.

Alma Naidu podepisuje v Mercedes Foru Praha své debutové LP.

Festivalové momenty

© Ivan Malý

Splněný sen dramaturga Josefa Třeštíka – přítomnost dirigenta Françoise-Xaviera Rotha na festivalu s oběma svými orchestry.

© Ivan Malý

Sklenička o přestávce koncertu v Obecním domě. Ministr dopravy Martin Kupka, ministr kultury Martin Baxa, předseda vlády Petr Fiala, místopředsedkyně Poslanecké sněmovny PČR Věra Kovářová a ředitel festivalu Roman Bělor.

Člen správní rady barytonista Ivan Kusnjer s manželkou Martou před Zahajovacím koncertem.

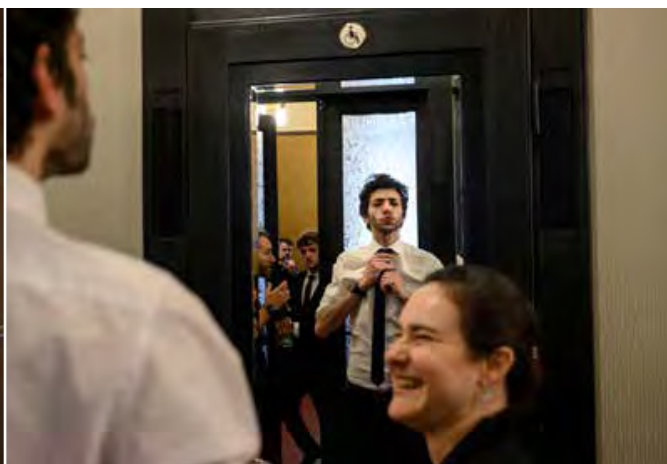
© Ivan Malý

© Ivan Malý

Moment zasnění v kuloárech Obecního domu před koncertem Gürzenich-Orchester Köln.

© Petra Hájská

Zrcadla Obecního domu oceňují návštěvníci i účinkující.

© Ivan Malý

Architektonická třešnička – Vzducholod' Gulliver na střeše DOX byla dějištěm diskuse se skladateli Olgou Neuwirth a Martinem Smolkou.

Festivalové momenty

© Ivan Malý

Finalisté soutěže v kategorii fagot.

Skladatel Martin Smolka na diskuzi před premiérou své skladby *Andělské schody*.

© Ivan Malý

Podnikatel Richard Kraus a galeristka Renata Skronská, zakladatelé rádia Classic a ministr dopravy Martin Kupka se synem.

© Petra Hajsá

Optimismus dirigenta Marka Prášila přešla i na členy orchestru PKF – Prague Philharmonia.

© Ivan Malý

Festival neznamená pouze přesuny velkého počtu umělců, ale také hudebních nástrojů. Bezpečnému transportu věnují orchestry i festival velkou péči.

© Juraj Gerbery

Zástupce ředitele Pražského jara Pavel Trojan, ředitel Roman Bělou a člen umělecké rady a skladatel Miroslav Srnka na Prague Offspring.

Festivalové momenty

© Ivan Malý

Přítomnost diváků v sále byla po dvou letech velkou odměnou pro nás, pořadatele, i hostující umělce.

© Ivan Malý

Lesní rohy Gürzenich-Orchester Köln.

Rudolfinum je vedle Obecního domu hlavním dějištěm festivalu.

© Ivan Malý

© Petra Hajsá

Nadšením z úspěchu a talentu svých frekventantů nešetřili tutoři Jan Fišer a Kateřina Kněžílková. Mezi nimi tleská tiskový mluvčí festivalu a moderátor Salonu ZUŠ Pavel Trojan.

© Ivan Malý

Hlava historického hudebního nástroje viola da gamba.

© Ivan Malý

Radost z úspěchu zahajovacího koncertu: ministr kultury Martin Baxa, dirigent Thomas Guggeis, ředitel festivalu Roman Bělor, ředitel West-Eastern Divan Orchestra Tabaré Perlas a vedoucí produkce festivalu Ondřej Zelenka.

Festivalové momenty

© Ivan Malý

Tajemník soutěže Pražské jaro Michal Vencel před losováním pořadových čísel soutěžících v Národním domě na Vinohradech.

Vedoucí kanceláře generálního ředitele Subttery Vladislav Beneš s kolegyní Ivou Kebrtovou, generální ředitel Subttery Ondřej Fuchs a bývalý pracovník firmy František Berka.

© Petra Hajská

Moment soustředění před Zahajovacím koncertem – dirigent Thomas Guggeis.

© Petra Hajsá

Sopranistka Eva Hornýáková po koncertě v Rudolfinu hovoří s někdejší sólistkou Opery Národního divadla Miroslavou Vlašánkovou.

© Ivan Malý

Tradiční fanfára na balkoně Obecního domu v den zahájení festivalu.

© Ivan Malý

Generální ředitel Národního muzea Michal Lukeš s manželkou Annou, generální ředitel Národního divadla Jan Burian s manželkou Blankou a bývalá náměstkyně ministryně financí Marie Bílková s manželem Stanislavem, hornistou Orchestru Státní opery.

Vizuální styl Pražského jara v roce 2022

V roce 2022 uzavíráme naši úspěšnou tříletou spolupráci s Pražským jarem. Základem vizuálního stylu zůstávají pojmy z hudebního názvosloví, které v letošní sezoně graficky rozehráváme pomocí symbolu z neklasičtějších – houslového smyčce.

Na svět surreálných postaviček z předchozích dvou ročníků navazujeme typografií i uvolněnou barevností, kterou se snažíme diváky uvést do pestrobarevného světa Pražského jara.

Na vizuálech se nám smyčec trochu odvázal. Nezakrýváme, že to staccato s důrazem na oddělení tónů přehnal. Zběsile zuřivé furioso skončilo až ve chvíli, kdy divoce roztřepěné žíně připomínaly koňský ohon. Při pokusu o modulaci hlasitosti se tremolo zkroutilo jako had. Precizní ostinato se na každou figuru raději celé naklonovalo. A pak se divte vibratu, že z toho bylo úplně rozechvělé.

Příběh Pražského jara pokračuje a my předáváme štafetu dál. Da capo al fine.

Petr Huml, grafické studio Formata

Festivalové momenty

vibrato

77. mezinárodní hudební festival
77th International Music Festival

12/5—3/6/2022

Pražské jaro
Prague Spring

Vstupenky / Tickets: festival.cz

Za finanční podpory / Financial Support: MINISTERSTVO KULTURY, MČ Praha 1
 Partner festivalu / Festival Partner: innogy
 Partner koncertu / Concert Partner: SILENA
 Technologický partner / Technology Partner: CETIN
 Generální mediální partner / General Media Partner: Česká televize
 Hlavní mediální partner / Main Media Partner: Český rozhlas
 Mediální partner / Media Partner: International News
 Oficiální automobil / Official Car: Mercedes-Benz

**Pražské jaro
Prague Spring**

77. mezinárodní hudební festival / 77th International Music Festival

**12/5—
3/6/2022**

Vstupenky v prodeji od 11. listopadu 2021
Tickets go on sale on November 11, 2021
+420 461 049 232
festival.cz

furioso

77. mezinárodní hudební festival
77th International Music Festival

12/5—3/6/2022

Pražské jaro
Prague Spring

magico

Pražské jaro
Prague Spring

Festivalové momenty

12/5/2022
13/5/2022

Čt, Pá 20.00 / Thu, Fri 8 pm
Obecní dům / Municipal House

Bedřich Smetana:
Má vlast / My Country

**West-Eastern
Divan Orchestra
& Thomas
Guggeis**

Pražské jaro
Prague Spring

Technologický partner /
Technology Partner

CETIN
ČLÉN SKUPINY PPF

festival.cz

14/5/2022
So / Sa
Anežský klášter / St Agnes' Convent

**Vize a sny
Vision
and Dreams**

Pražské jaro
Prague Spring

3/6/2022
Pá 20.00 / Fri 8 pm
Smetanova síň / Smetana Hall

**Závěrečný
koncert
Closing
Concert**

Pražské jaro
Prague Spring

Za finanční podpory /
Financial Support

Partner festivalu /
Festival Partner

Partner koncertu /
Concert Partner

Technologický partner /
Technology Partner

Generální mediální partner /
General Media Partner

Hlavní mediální partner /
Main Media Partner

Mediální partner /
Media Partner

Oficiální automobil /
Official Car

MINISTERSTVO
KULTURY

Powered
by MVM

SUTERA

CETIN
ČLÉN SKUPINY PPF

Česká televize

Český rozhlas

HOPOKOLAND ROYAL

Mercedes

20/5/2022

Obecní dům, 20.00

25/5/2022

Rudolfinum, 20.00

21/5/2022
So / Sa

f

**Víkend
komorní
hudby
Chamber
Music
Weekend**

Pražské jaro
Prague Spring

19/5/2022
Čt 20.00 / Thu 8 pm
Anežský klášter / St Agnes' Convent

f

Markéta Cukrová - mezzosoprán /
mezzo-soprano
Gottlieb Wallisch - pianoforte

Antonín Dvořák:
Písně op. 2 / Songs Op. 2
Václav Jan Tomášek:
Eklogy op. 35, č. 1, 2, 6 /
Eclogues Op. 35, No. 1, 2, 6
César Franck:
Aimer, L'émir de Bengador,
Passez, passez toujours, Lied,
Ninon, Le mariage des roses,
Nocturne
César Franck:
Preludium, fuga a variace
op. 18 (úprava H. Bauer) /
Prélude, Fugue et Variation
Op. 18 (arr. H. Bauer)
Hector Berlioz:
Letní noci op. 7 /
Les nuits d'été Op. 7

**Markéta Cukrová,
Gottlieb Wallisch**

Pražské jaro
Prague Spring

festival.cz

27-28/5/2022
Pá-So / Fri-Sat

f

**Prague
Offspring**

Pražské jaro
Prague Spring

Za finanční podpory / Financial Support: MINISTERSTVO KULTURY

Partner festivalu / Festival Partner: innogy

Partner koncertu / Concert Partner: SLOVENIA 90

Technologický partner / Technology Partner: CETIN

Generální mediální partner / General Media Partner: Česká televize

Hlavní mediální partner / Main Media Partner: Český rozhlas

Mediální partner / Media Partner: Heslo.cz

Oficiální automobil / Official Car: Audi

26/5/2022
Rudolfinum, 20.00

18/5/2022
Obecní dům, 20.00

A violin bow is shown broken into five distinct pieces, arranged in a descending diagonal line from the upper left to the lower right. The pieces include the upper half of the bow, three sections of the shaft, and the lower half with the frog and grip. The wood of the bow is a dark reddish-brown, and the white hair is visible on the sections. The background is a solid, deep blue.

staccato

Webové statistiky a monitoring médií

Webové statistiky

Návštěvnost webu

Zdroj: Google Analytics 1. 11. 2021 – 16. 6. 2022

Uživatelé

87 920

Návštěvy

145 467

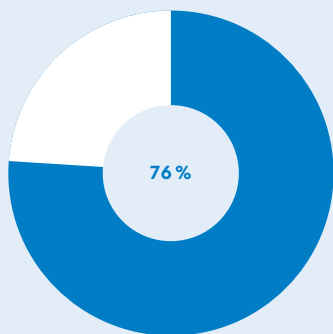
Průměrná doba trvání relace

2:49

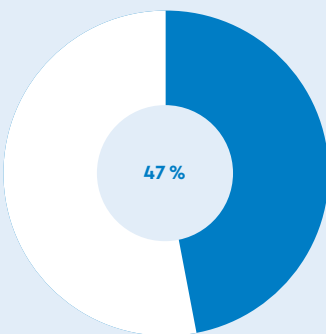
Návštěvnost webu dle regionu

Zdroj: Google Analytics 1. 11. 2021 – 16. 6. 2022

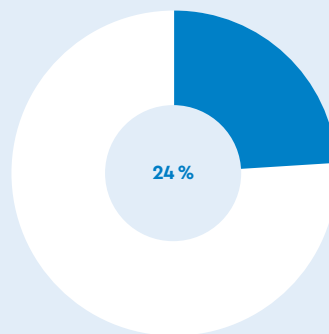
Česká republika

Praha

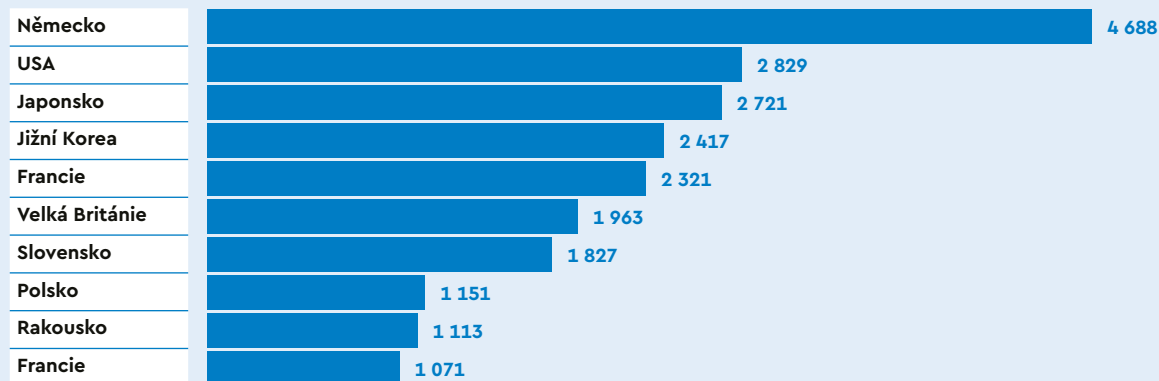

Zahraničí

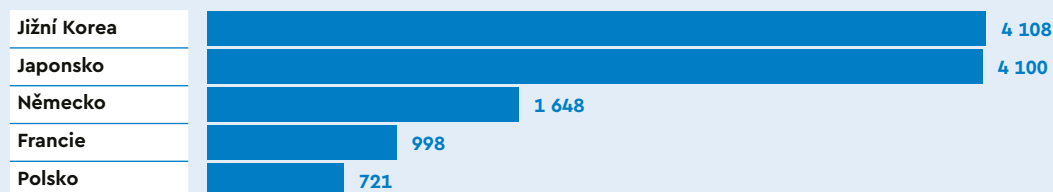
Návštěvnost webu ze zahraničí dle zemí

Zdroj: Google Analytics 1. 11. 2021 – 16. 6. 2022

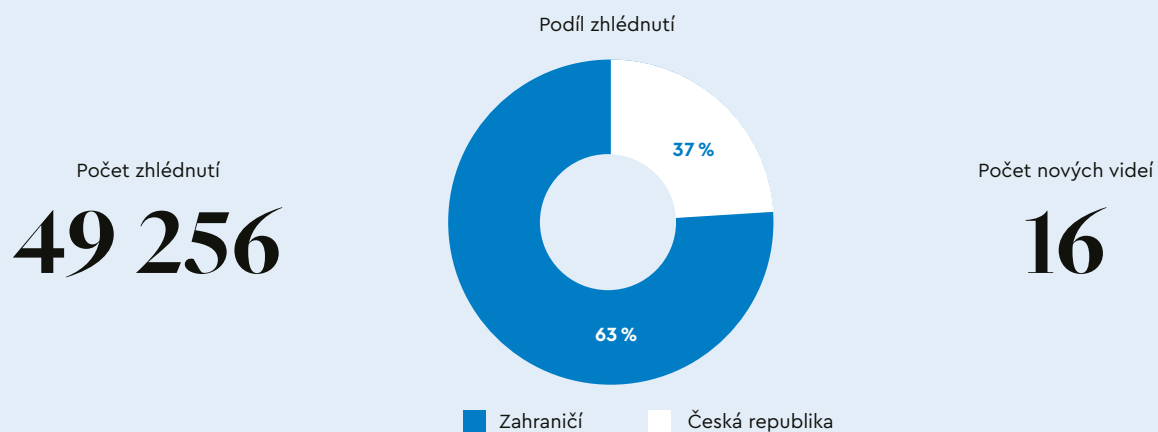
YouTube kanál Pražského jara – návštěvnost ze zahraničí dle zemí

Zdroj: Google Analytics 1. 11. 2021 – 16. 6. 2022

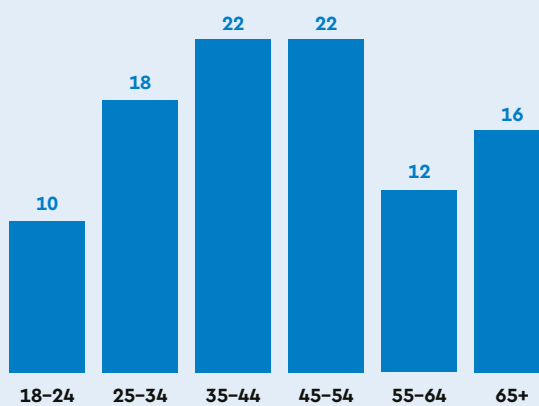
YouTube kanál Pražského jara

Zdroj: YouTube, 1. 11. 2021 – 16. 6. 2022

Věk návštěvníků webu festival.cz (v %)

Zdroj: YouTube, 1. 11. 2021 – 16. 6. 2022

Monitoring médií

datum	název článku	zdroj
09/11/2021	Denní zprávy	Radio Prague International
09/11/2021	Události v kultuře	ČT art
09/11/2021	Mou vlast na Pražském jaru zahraje orchestr složený z Židů a Arabů	kultura.idnes.cz
09/11/2021	Pražské jaro zahájí proslulý argentinsko-izraelský pianista a dirigent Daniel Barenboim	radio.cz
09/11/2021	Pražské jaro představuje program 77. ročníku	operaplus.cz
09/11/2021	Vzácní hosté i znovuobjevené skvosty	classicpraha.cz
09/11/2021	Pražské jaro zahájí dirigent Barenboim s West-Eastern Divan Orchestra	aktualne.cz
09/11/2021	Příští rok zahájí Pražské jaro Daniel Barenboim s West-Eastern Divan Orchestra	operaplus.cz
10/11/2021	Petr Popelka: Kontrabasu se úplně nevzdám	klasikaplus.cz
10/11/2021	Když to nejde v politice, Židé a Arabové se dohodli v orchestru. Zahájí Pražské jaro	aktualne.cz
10/11/2021	Jedna myšlenka nestačí. Pražské jaro nemůže mít jen jeden typ posluchače, říká dramaturg Třeštíř	ihned.cz
10/11/2021	Od všeho trochu. Gautier Capuçon na Pražském jaru zahraje klasiky Francka i Elgara	ihned.cz
10/11/2021	Jít správným směrem. Mirga Gražinytė-Tyla bude na Pražském jaru dirigovat birminghamské symfoniky	ihned.cz
10/11/2021	Mirga	Hospodářské noviny
10/11/2021	Freiburští uctí svátek Krista	Hospodářské noviny
10/11/2021	Andělské schody vedou domů	Hospodářské noviny
10/11/2021	Má vlast v rukou poslů míru	Hospodářské noviny
10/11/2021	Pražské jaro hlásí mírný optimismus	Lidové noviny
10/11/2021	77. Pražské jaro zahájí mezikulturní dialog Daniela Barenboima. Vystoupí také Andris Nelsons či Mirga Gražinytė-Tyla, rezidentem bude Gautier Capuçon	casopisharmonie.cz
11/11/2021	Byl zahájen prodej vstupenek na Pražské jaro 2022	operaplus.cz
11/11/2021	Nejstarší český hudební festival Pražské jaro dnes zahájil předprodej vstupenek pro příští ročník	ČRo Region
14/11/2021	Freiburští uctí svátek Krista. Na Pražské jaro přijede orchestr s prvotřídní pověstí	aktualne.cz
14/11/2021	Hudební oslava svobody 1989	ČRo D dur
16/11/2021	Pražské jaro nám vylepšuje zimu	Lidové noviny
20/11/2021	77. ročník Pražského jara odhaluje program	protisedi.cz
20/11/2021	Britové jí říkají prostě Mirga. Na Pražském jaru vystoupí hvězdná litevská dirigentka	aktualne.cz
22/11/2021	Pěvci Martin Jiráček a Filip Strejček hlásí další mezinárodní úspěchy	berousky.denik.cz
26/11/2021	Žačka Základní umělecké školy ze Studénky byla vybrána do programu MenART	polar.cz
30/11/2021	Život nejen s taktovkou	Jižní listy
30/11/2021	Andělské schody vedou domů. Skladatel Smolka chystá premiéru pro Pražské jaro	aktualne.cz
30/11/2021	Praha: Stověžatá matka měst	Premium Guide
02/12/2021	Komentáře	Hudební rozhledy
02/12/2021	7 indicií Markéty Cukrové	Marie Claire
06/12/2021	Grawemeyarovu cenu za skladbu získala Olga Neuwirth, přijede na Pražské jaro	aktualne.cz
07/12/2021	Pod stromeček patří listky	Lidové noviny
26/12/2021	Od všeho trochu. Gautier Capuçon na Pražském jaru zahraje klasiky Francka i Elgara	aktualne.cz
31/12/2021	Klasická hudba slibuje turné i hvězdné hosty	Lidové noviny
04/01/2022	Rozumná vláda na kultuře nešetří. Mladí jsou naší prioritou, říká ředitel festivalu Pražské jaro Roman Bělor	lidovky.cz
08/01/2022	Izraelsko-palestinská Má vlast, událost roku	Mladá fronta DNES
09/01/2022	Pearl Jam, Cure, Aerosmith i Green Day. Čeká nás slibná koncertní sezona	kultura.IDNES.cz
26/01/2022	Akademie MenART otevírá přihlášky pro nadcházející školní rok pro mladé talenty a jejich učitele	mistikultura.cz
04/02/2022	Pražské jaro na Kampě 2022	vstupzdarma.cz

datum	název článku	zdroj
22/02/2022	Marek Prášil řídil litevskou premiéru Janáčkovy Sinfonietty	casopisharmonie.cz
05/03/2022	Violoncellista Alban Gerhardt zastoupí na Pražském jaru Alisu Weilerstein, jazzová zpěvačka Alma Naidu vystoupí místo Kandace Springs	casopisharmonie.cz
09/03/2022	Petr Popelka	Marie Claire
14/03/2022	Komentáře	casopisharmonie.cz
15/03/2022	Oktáva	Katolický týdeník
22/03/2022	Jaký bude 77. ročník festivalu Pražské jaro?	ČRo Radiožurnál
22/03/2022	Letošní Pražské jaro se zaměří na soudobou hudbu. Nabídne vídeňské Klangforum a inspiraci elektronickým ambientem	ct24.cz
22/03/2022	Letošní Pražské jaro nabídne nový projekt věnovaný soudobé hudbě	operaplus.cz
22/03/2022	Pražské jaro nabídne nový projekt Prague Offspring věnovaný soudobé hudbě	radio.cz
22/03/2022	Plnohodnotné Pražské jaro	ČT 24
22/03/2022	Víkend soudobé hudby Prague Offspring jako součást festivalu Pražské jaro	klasikaplus.cz
22/03/2022	Události v kultuře	ČT art
22/03/2022	Radio Prague International – 22. 3. 2022	Radio Prague International
22/03/2022	Festival Pražské jaro představil program	ČT 1
23/03/2022	Zazní nové melodie	Metro
23/03/2022	Dialog starého s novým	Lidové noviny
24/03/2022	Prague Offspring	Metro
24/03/2022	Pražské jaro 2022	proglas.cz
24/03/2022	Soutěže o vstupenky na Pražské jaro 2022	proglas.cz
24/03/2022	Nové projekty Pražského jara přinesou světové premiéry i historicky poučenou interpretaci	casopisharmonie.cz
24/03/2022	Bohuslav Martinů v podání Ivo Kahánka a JFO	ČT 1
25/03/2022	Oktáva	proglas.cz
26/03/2022	Na Pražském jaru byla současná hudba vždy silně zastoupena	ČT 1
29/03/2022	Světové premiéry na festivalu Pražské jaro	scena.cz
08/04/2022	Na skleničce s... Hana Blažíková	Marie Claire
08/04/2022	Soutěž o tašky festivalu Pražské jaro	soutezmania.cz
10/04/2022	Kandace Springs: Když se sny plní	ČRo Jazz
12/04/2022	Cembalista Esfahani pro Český spolek pro komorní hudbu	klasikaplus.cz
13/04/2022	Pražské jaro	Žena a život
16/04/2022	Festival ZUŠ Open v květnu představí kromě žáků ZUŠ i děti či mladé umělce z Ukrajiny	klasikaplus.cz
17/04/2022	Nemocný Daniel Barenboim: Zůstanu, dokud budu mít sílu	operaplus.cz
19/04/2022	Oktáva	Katolický týdeník
20/04/2022	Šestý ročník ZUŠ Open nabídne v květnu bohatý program	ceskesbory.cz
21/04/2022	Rezidenčním umělcem Pražského jara je Gautier Capuçon	classicpraha.cz
21/04/2022	Celostátní festival ZUŠ Open letos představí kromě nadaných žáků ZUŠ i mladé umělce z Ukrajiny	celebrityhouse.cz
25/04/2022	Marek Prášil	proglas.cz
27/04/2022	Andělské schody Martina Smolky na festivalu Pražské jaro 2022	ČRo Informace
28/04/2022	ZUŠ Open představí i mladé umělce z Ukrajiny	Mladý svět
28/04/2022	Ministerstvo kultury rozdělilo granty festivalům. Dvě komise kritizují výsledky	aktualne.cz
29/04/2022	Klasika opět rozezní koncertní síně	Speciál DNES
29/04/2022	Tři soutěže o vstupenky na Pražské jaro	proglas.cz
29/04/2022	Oktáva	proglas.cz
29/04/2022	Pražské jaro	Xantypa
29/04/2022	Zářit jako Mirga	Xantypa
29/04/2022	Právo na štěstí	Xantypa
29/04/2022	Rozčepýřený Augustin	Xantypa

Webové statistiky a monitoring médií

datum	název článku	zdroj
29/04/2022	Když poprvé potkáte krásnou dívku	Xantypa
29/04/2022	„Hudba není jen naše profese, ale náš život,“ říká Anna Vinnickaja	Xantypa
29/04/2022	Svět za novinovými titulky	Xantypa
29/04/2022	Miramondo multiplo aneb „Mnohosvětí“ Olgy Neuwirth	Xantypa
30/04/2022	Novinky z Českého rozhlasu	ČRo Dvojka
30/04/2022	6 tipů, kam vyrazit v Praze během května	dailystyle.cz
01/05/2022	Co uslyšíte na Pražském jaru?	ČRo České Budějovice
02/05/2022	Zahajovací koncert Pražského jara 2022	scena.cz
03/05/2022	Pražské jaro s nejnovější hudbou	Lidové noviny
03/05/2022	Vše, co byste měli slyšet na Pražském jaru – a báli jste se na to obléknout	forbes.cz
03/05/2022	Mou vlast má místo nemocného Barenboima dirigovat i v Praze Thomas Gugges	klasikaplus.cz
03/05/2022	Dirigent Barenboim kvůli zdraví zrušil turné, Pražské jaro nezahájí	aktualne.cz
04/05/2022	Daniel Barenboim má zdravotní problémy, ruší evropské turné	operaplus.cz
04/05/2022	Koncert pro Ukrajinu a zahájení na Pražském jaru	ČRo Radiožurnál
04/05/2022	Pražské jaro představí vítězný návrh Vltavské filharmonie	operaplus.cz
04/05/2022	Pražské jaro koncertuje pro Ukrajinu a ukáže, jak bude vypadat nová koncertní síň	ct24.cz
04/05/2022	Zahájení Pražského jara	ČT 24
04/05/2022	Události v kultuře	ČT art
04/05/2022	Zahajovací koncert Pražského jara	ČRo Radiožurnál
05/05/2022	Má vlast	Forbes Česko
05/05/2022	Krátce	Metro
05/05/2022	Barenboim Pražské jaro nezahájí	Lidové noviny
05/05/2022	Vltavská filharmonie a koncert pro Ukrajinu na Pražském jaru	Právo
05/05/2022	Příští týden začne Pražské jaro	ČT 24
05/05/2022	Výsledek soutěže o podobu Vltavské filharmonie bude ohlášeno na Pražském jaru	klasikaplus.cz
05/05/2022	Hana Blažíková	proglas.cz
05/05/2022	Daniel Barenboim Mou vlast dirigovat nebude	kultura.iDNES.cz
05/05/2022	Novinky a média	mkcr.cz
05/05/2022	Začíná 77. ročník festivalu Pražské jaro. Daniela Barenboima zastoupí Thomas Gugges, představena bude Vltavská filharmonie	casopisharmonie.cz
06/05/2022	Les Siècles jsou mé děti	Hospodářské noviny
06/05/2022	Z kontrabasisty dirigentem. Popelka je v zahraničí slavný, na Pražském jaru debutuje	Hospodářské noviny
06/05/2022	Staňte se i Vy naším Přítelem!	Hospodářské noviny
06/05/2022	Pražské jaro bude trochu punk. Se soudobou hudbou letos nastartovalo, říká Rataj	Hospodářské noviny
06/05/2022	Program Pražského jara	Hospodářské noviny
06/05/2022	Německý vítěz Čajkovského soutěže: Rušením ruské kultury bychom nahrávali Kremlu	iHNed.cz
06/05/2022	Pražské jaro letos nastartovalo, říká Rataj	iHNed.cz
06/05/2022	Houslistů je moc, řekli mu na gymnáziu. Daněk si vybral hoboje a vyhrál	iHNed.cz
06/05/2022	Když se cítí dobře, vydají ze sebe ještě víc, říká Nelsons o Vídeňských filharmoních	iHNed.cz
06/05/2022	Z kontrabasisty dirigentem. Popelka je v zahraničí slavný, na Pražském jaru debutuje	iHNed.cz
06/05/2022	Tati, musíš dirigovat Janáčka. François-Xavier Roth prosbu vyslyší	iHNed.cz
06/05/2022	Pozvánkou je kvalita, ne národnost	Lidové noviny
06/05/2022	Nové horizonty Pražského jara	Lidové noviny
06/05/2022	Úvodní slovo	Lidové noviny
06/05/2022	V Divanu bojujeme jen hudbou	Lidové noviny
06/05/2022	Zvukové krajiny v beatovém rytmu	Lidové noviny
06/05/2022	Zvláštní efekt FX	Lidové noviny
06/05/2022	Cesta na vrchol hory	Lidové noviny

datum	název článku	zdroj
06/05/2022	Až naivně otevřený hudbě	Lidové noviny
06/05/2022	V umění mám rád výzvy a rizika	Lidové noviny
06/05/2022	Roman Bělor: Po dvou letech je Pražské jaro zpět v plné síle	iHNed.cz
06/05/2022	Další tři soutěže o vstupenky na Pražské jaro 2022	proglas.cz
06/05/2022	77. ročník Pražského jara zahájí West-Eastern Divan Orchestra	operaplus.cz
06/05/2022	Ředitel Roman Bělor: Povinností Pražského jara je přesvědčovat publikum, ať se nebojí experimentů	talk.yourradio.cz
06/05/2022	Oktáva	proglas.cz
06/05/2022	Začíná 77. ročník festivalu Pražské jaro	scena.cz
06/05/2022	Kulturní newsletter live! startuje: konzumaci kultury zdar	denikn.cz
07/05/2022	Čekárna	Mladá fronta DNES
07/05/2022	Pražské jaro 2022	kudyznudy.cz
07/05/2022	Židovka a Arab: Spor na Blízkém východě nevyřešíme. Ukazujeme ale funkční model	aktualne.cz
08/05/2022	SOČR v pondělí uvede Faustovskou symfonii s pány Českého filharmonického sboru Brno	klasikaplus.cz
08/05/2022	Tipy k poslechu rádia – Joseph Conrad: Lord Jim	nekultura.cz
08/05/2022	Týden s hudbou. Koncerty u nás i v zahraničí, TV přenosy a online streamy	operaplus.cz
09/05/2022	"Zpožděný" přímý přenos	Týdeník Rozhlas
09/05/2022	ZUŠ Open letos představí i děti ze speciálních škol	scena.cz
10/05/2022	Fagotová soutěž Pražského jara pokračuje dnes druhým kolem	klasikaplus.cz
10/05/2022	V druhém kole klarinetové soutěže Pražského jara i dvě Češky	klasikaplus.cz
10/05/2022	Ve čtvrtek začíná MHF Pražské jaro. Koncert bude i na ČT art, na ČRo Vltava a na Kampě	klasikaplus.cz
10/05/2022	Bachem se nejde „uřvat“. Zazpívat píseň, to je vrchol, říká mezzosopranistka Cukrová	aktualne.cz
10/05/2022	„Západovýchodní orchestr“ provede Mou vlast. Zkouškový proces a nahrávky jednoho z nejpozoruhodnějších mládežnických orchestrů	ČRo Vltava
11/05/2022	Přední festivaly dávají prostor nejmladším talentům	life4you.cz
11/05/2022	Pražskojarní debut dirigenta Marka Prášila	classicpraha.cz
11/05/2022	Celostátní festival základních uměleckých škol ZUŠ Open letos představí kromě nadaných žáků ZUŠ i děti ze speciálních škol či mladé umělce z Ukrajiny	mistikultura.cz
11/05/2022	Sama doma	ČT 1
11/05/2022	Pražské jaro přiváží zahraniční hvězdy a vzpomene i na Ukrajinu	classicpraha.cz
11/05/2022	MHS Pražské jaro zná své finalisty v kategorii fagot	operaplus.cz
11/05/2022	Události v kultuře	ČT art
12/05/2022	Výběr toho nejlepšího	Marie Claire
12/05/2022	Arabové a Židé zahájí společně Pražské jaro	Mladá fronta DNES
12/05/2022	Pražské jaro zahájí West-Eastern Divan Orchestra	Právo
12/05/2022	Umělecké školy zahrají na Kampě	Právo
12/05/2022	Očekávané události 12. května 2022	proglas.cz
12/05/2022	Tipy z Pražského jara 2022: výběr hudebních lahůdek, které překračují hranice Česka	denikn.cz
12/05/2022	Pražské jaro začíná. Mou vlast zahraje orchestr složený z Židů a Arabů	zpravy.iDNES.cz
12/05/2022	Začíná 77. ročník festivalu Pražské jaro	radio.cz
12/05/2022	Dnes začíná Pražské jaro 2022	otevrenenoviny.cz
12/05/2022	Pražské jaro 2022 začíná dnes	ČT 24
12/05/2022	Ve finále soutěže Pražského jara se utkají fagotisté z Koreje a Japonska	klasikaplus.cz
12/05/2022	Začíná Pražské jaro. Speciál Mozaiky nabídí kompletní informace o festivalu i koncert Dua Bohémo	ČRo Vltava
12/05/2022	Zahajovací koncert Pražského jara 2022	ČT 24
12/05/2022	Začíná festival Pražské jaro	ČT 24
12/05/2022	Začíná 77. ročník festivalu Pražské jaro	nasregion.cz
12/05/2022	Český rozhlas Vltava letos nabízí 10 přímých přenosů a záznamů z Pražského jara	rozhlas.cz
12/05/2022	ZUŠ Open dnes nabídne první ochutnávku v rámci Pražského jara	operaplus.cz

Webové statistiky a monitoring médií

datum	název článku	zdroj
12/05/2022	Začíná festival Pražské jaro. Jděte na kulturu, pomůžete tím jí i sobě, radí ředitel Bělor	ct24.cz
12/05/2022	Začíná 77. Pražské jaro. Nabídne izraelsko-palestinský orchestr nebo koncert na podporu Ukrajiny	ČRo Radiožurnál
12/05/2022	Mladý debutant Pražského jara, dirigent Marek Prášil: V Ostravě mám hluboce zapuštěné kořeny	klasikaplus.cz
12/05/2022	Pražské jaro začalo: Milovníci hudby uctili Bedřicha Smetanu u jeho hrobu na Slavíně	blesk.cz
12/05/2022	Dnes večer začíná Pražské jaro	ČT 24
12/05/2022	Obecní dům rozezná Má vlast	ČRo Radiožurnál
12/05/2022	Festival Pražské jaro začíná dnes večer	ČT 24
12/05/2022	Akcent: Pražské jaro začíná. Jak na tom jsou i další velké tradiční hudební festivaly v tuzemsku?	ČRo Vltava
12/05/2022	Na úvod Pražského jara zahraje orchestr hudebníků ze zemí s napjatými vztahy	seznamzpravy.cz
12/05/2022	Thomas Guggeis: Před provedením Mé vlasti se cítím rozechvělý	klasikaplus.cz
12/05/2022	77. ročník festivalu Pražské jaro	Kiss Morava – Ostrava
12/05/2022	Vítězný pochod blanických rytířů... Dnes večer opět zazní Má vlast	prahain.cz
12/05/2022	Za hodinu začíná Pražské jaro	ČRo Pardubice
12/05/2022	V Praze začíná 77. ročník mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro	ČT 1
12/05/2022	Pražské jaro začalo	ČRo Radiožurnál
12/05/2022	Prezident podepsal povolení pro boj na Ukrajině	Seznam TV
12/05/2022	Festival Pražské jaro je připraven s rozvahou, slušelo by mu ale více exkluzivity, zní v Akcentu	ceskepodcasty.cz
12/05/2022	Zahajovací koncert Pražského jara	ČT 1
13/05/2022	Pražské jaro otevře Daniel Barenboim	Listy Prahy 1
13/05/2022	Ve finále soutěže Pražské jaro se utkají klarinetisté z Francie, Tchaj-wanu a Česka	klasikaplus.cz
13/05/2022	Začalo Pražské jaro	ČT 24
13/05/2022	Včera zahájilo Pražské jaro svůj 77. ročník	Rádio ZET
13/05/2022	Pražské jaro opakuje zahajovací koncert a vyhlásí vítěze soutěže v oboru fagot	seznamzpravy.cz
13/05/2022	Koncerty Pražského jara od soboty do příštího pátku	klasikaplus.cz
13/05/2022	Pražské jaro zná finalisty soutěže v oboru klarinet	operaplus.cz
13/05/2022	Jak to vidí... Jiří Hlaváč: Má vlast na Pražském jaru byl silný zážitek. Něco takového jsem viděl poprvé v životě	ceskepodcasty.cz
13/05/2022	Má vlast na Pražském jaru	Rádio ZET
13/05/2022	Výběr z pořadu Akcent v tomto týdnu	ČRo Vltava
13/05/2022	Kulturní newsletter live! – generační a jiné války	denikn.cz
13/05/2022	Učebnice v ukrajinštině hitem, Benátské bienále, bizarní devadesátky, Pražské jaro	ceskepodcasty.cz
13/05/2022	Má vlast odstartovala Pražské jaro. V čele ansámblu West-Eastern Divan Orchestra stanul osmadvacetiletý Thomas Guggeis	ČRo Vltava
13/05/2022	Dnešní zprávy	Radio Prague International
13/05/2022	Pražské jaro zahájil izraelsko-palestinský orchestr	Mladá fronta DNES
13/05/2022	Dirigent v jámě lvové anebo Pojem vlast jako inspirace pro Mou vlast	klasikaplus.cz
13/05/2022	Má vlast na létajícím koberci. Židé a Arabové zahájili Pražské jaro	aktualne.cz
13/05/2022	Jestliže Židé a Arabové debatují nad Smetanou, je to čest	zpravy.iDNES.cz
13/05/2022	Má vlast v sytých barvách	casopisharmonie.cz
13/05/2022	Izraelsko-palestinská Smetanova Má vlast a Jurečkův povinný home office	parlamentnilisty.cz
14/05/2022	Čekárna	Mladá fronta DNES
14/05/2022	Víkendové siesty se soutěží	proglas.cz
14/05/2022	Živě o Mezinárodní hudební soutěži Pražské jaro	ČT 24
14/05/2022	Nejmladší talenty Akademie MenART na předních českých festivalech	klasikaplus.cz
14/05/2022	Ve fagotové soutěži Pražské jaro zvítězila Minju Kim	klasikaplus.cz
14/05/2022	Fagotovou soutěž Pražského jara ovládli účastníci z Asie	classicpraha.cz
14/05/2022	Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro zná vítěze v oboru fagot	operaplus.cz
14/05/2022	Festival Pražské jaro má dnes na programu historicky poučenou interpretaci staré hudby	operaplus.cz

datum	název článku	zdroj
14/05/2022	Pražské jaro bude trochu punk. Se soudobou hudbou letos nastartovalo, říká Rataj	aktualne.cz
14/05/2022	Přímé přenosy a záznamy z Pražského jara	parlamentnilisty.cz
14/05/2022	Týden v kultuře	ČT 24
14/05/2022	Má vlast na křižovatkách kultur	Lidové noviny
14/05/2022	Má vlast spojila v Praze Blízký východ	operaplus.cz
14/05/2022	Putování staletími	casopisharmonie.cz
15/05/2022	Klarinetovou soutěž Pražské jaro vyhrál Lefebvre, Sysová je druhá	klasikaplus.cz
15/05/2022	Tipy k poslechu rádia – Šarlatové písmeno	nekultura.cz
15/05/2022	Kulturní mix	respekt.cz
15/05/2022	Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro zná vítěze v oboru klarinet	operaplus.cz
15/05/2022	73. ročník soutěže Pražské jaro zná vítěze fagotové soutěže	casopisharmonie.cz
15/05/2022	V rámci festivalu Pražské jaro dnes proběhne koncert mladých talentů	operaplus.cz
15/05/2022	I klarinet zná své vítěze!	classicpraha.cz
15/05/2022	Události v kultuře	ČT art
15/05/2022	Pražské jaro třikrát v Anežském klášteře: Muži jako tvůrci, ženy v roli interpretek	aktualne.cz
15/05/2022	Hana Blažíková a Bruce Dickey v dechberoucím souznění na Pražském jaru	operaplus.cz
16/05/2022	Ticho před bouří. Raketový vzestup litevské dirigentky jménem Mirga Gražinytė-Tyla	classicpraha.cz
16/05/2022	Na festivalu Pražské jaro dnes zazpívá Alma Naidu a zahraje Gautier Capuçon	seznamzpravy.cz
16/05/2022	Týden s hudbou. Hudební festivaly, koncerty, kino, TV a online přenosy	operaplus.cz
16/05/2022	První hvězdou Hudby z ráje bude Ivo Kahánek	classicpraha.cz
16/05/2022	Posluchače Pražského jara čeká nebeský výstup s Vox Luminis	classicpraha.cz
16/05/2022	Fantastický úspěch studentky Fakulty umění na mezinárodní soutěži Pražské jaro	alive.osu.cz
16/05/2022	Beethoven, Franck a Lutosławski pod taktovkou Alexandra Liebreicha. SOČR hraje na Pražském jaru hudbu tří století	ČRo Vltava
16/05/2022	Očekávané události 16. května 2022	proglas.cz
16/05/2022	Pražskojarní soutěž v oboru klarinet zná své vítěze	casopisharmonie.cz
16/05/2022	Houslistů je moc, řekli mu na gymnáziu. Daněk si vybral hoboje a vyhrál	aktualne.cz
16/05/2022	Tři koncerty jednou ranou. Soubor Collegium Marianum předvedl v Anežském klášteře nadšený výkon	lidovky.cz
16/05/2022	Salon ZUŠ – stále se zvyšující laťka	klasikaplus.cz
17/05/2022	Radioservis a Pražské jaro	Lidové noviny
17/05/2022	Laureátem Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro 2022 je...	klasikaplus.cz
17/05/2022	City of Birmingham Symphony Orchestra se na festival Pražské jaro vrací po téměř třiceti letech	operaplus.cz
17/05/2022	Collegium Marianum na Pražském jaru: Večer v barokním duchu a dvě světové premiéry	operaplus.cz
17/05/2022	Proslulý violoncellista Gautier Capuçon zahájil úžasné svou rezidenci na Pražském jaru	klasikaplus.cz
17/05/2022	Elegantní rezident	casopisharmonie.cz
17/05/2022	Pražské jaro oživilo poezii trubadúrek	operaplus.cz
18/05/2022	Kultura	Nový prostor
18/05/2022	Dnes v rámci Pražského jara zahraje Birminghamský symfonický orchestr	ČRo Radiožurnál
18/05/2022	Laureáti letošního Pražského jara	proglas.cz
18/05/2022	Program Pražského jara dnes nabídne Městský orchestr z Birminghamu	seznamzpravy.cz
18/05/2022	Dnešní zprávy	ČRo Region
18/05/2022	Myslíme si, že jsme v regionu, který je poměrně bohatý, poměrně úspěšný	ČRo Region
18/05/2022	Jestli se mi líbí Janáček? Miluju ho, je absolutně boží	talk.yourradio.cz
18/05/2022	Události v kultuře	ČT art
18/05/2022	Pražské jaro pokračuje	ČT 24
18/05/2022	Michal Nejtek: Trobairitz	hisvoice.cz
18/05/2022	A generous residency by Gautier Capuçon at Prague Spring	Bachtrack.com
19/05/2022	City of Birmingham Symphony Orchestra na Pražském jaru	ČT 24

Webové statistiky a monitoring médií

datum	název článku	zdroj
19/05/2022	Na Pražském jaru se představil City of Birmingham Symphony Orchestra	ČT 24
19/05/2022	Klavírista Kahánek zahraje na Pražském jaru spolu s Českou filharmonií	seznamzpravy.cz
19/05/2022	Události v kultuře	ČT art
19/05/2022	Kahánek a Rataj na Pražském jaru	ČT 24
19/05/2022	Krásný tón není jen věcí nástroje	Lidové noviny
19/05/2022	Pražské jaro: Augustin Hadelich podal skvělý výkon	operaplus.cz
19/05/2022	Elgar i Bruckner v dobrých rukou – Birmingham a Gražinytė-Tyla	casopisharmonie.cz
19/05/2022	Žádný monument. Dirigentka našla v Brucknerovi nevšední lyrickou svěžest	aktualne.cz
20/05/2022	Česká filharmonie zahraje Ivese a Rataje	ČT 24
20/05/2022	Očekávané události 20. května 2022	proglas.cz
20/05/2022	Koncert čisté krásy. Pražské jaro nabídne hudbu Charlese Ivese a Michala Rataje	classicpraha.cz
20/05/2022	Pražské jaro láká na koncert čisté krásy	operaplus.cz
20/05/2022	Pražské jaro v neděli s Annou Paulovou, ve středu s Freiburger Barockorchester a Vox Luminis	klasikaplus.cz
20/05/2022	Vítězové soutěže Pražského jara i mladí čeští sólisté. Festival zve na víkendové koncerty	classicpraha.cz
20/05/2022	Pražské jaro představí Michala Rataje	ČT 24
20/05/2022	Německý vítěz Čajkovského soutěže: Rušením ruské kultury bychom nahrávali Kremlu	aktualne.cz
20/05/2022	Události v kultuře	ČT art
20/05/2022	Festival Pražské jaro pokračuje	ČRo Radiožurnál
20/05/2022	Dirigentská kometa	Lidové noviny
20/05/2022	Francouzská elegance v režii Pražského jara	operaplus.cz
20/05/2022	Maestra di pianissimo aneb Elgar, Bruckner a Mírga Gražinytė-Tyla	klasikaplus.cz
21/05/2022	Týden v kultuře	ČT 24
21/05/2022	Originalita a punc výjimečnosti kralovaly slavnostnímu koncertu ve Smetanově síni	operaplus.cz
21/05/2022	Ivo Kahánek, Michal Rataj a Charles Ives v zajetí zvuku	klasikaplus.cz
21/05/2022	Pocta trubadúrkám i americkém klasikovi. A dáma s taktovkou	kultura.iDNES.cz
22/05/2022	A compelling voice from the New World: David Robertson at Prague Spring	Bachtrack.com
22/05/2022	Poslední soutěž o vstupenky na Pražské jaro 2022	proglas.cz
23/05/2022	Telegraficky	Týdeník Rozhlas
23/05/2022	Týden s hudbou. Festivalové koncerty, vystoupení českých i zahraničních umělců	operaplus.cz
23/05/2022	Pražské jaro se dnes z koncertních sálů přesune do Národního technického muzea	seznamzpravy.cz
23/05/2022	Události, komentáře: Ivo Kahánek	ČT 24
23/05/2022	77. ročník Pražského jara	ČT 24
23/05/2022	Den vítězů	casopisharmonie.cz
23/05/2022	Martin Daněk – Maestro hoboje	klasikaplus.cz
23/05/2022	A rocky chamber music reunion at the Prague Spring Festival	Bachtrack.com
24/05/2022	Z kontrabasisty dirigentem. Popelka je v zahraničí slavný, na Pražském jaru debutuje	aktualne.cz
24/05/2022	Jihokorejský Arete String Quartet zahrál na Pražském jaru Kalabise, Janáčka a Francka	ČRo Vltava
24/05/2022	Arete String Quartet hraje Kalabise, Janáčka a Francka	ČRo Vltava
24/05/2022	Komorní slavnosti Pražského jara	Lidové noviny
24/05/2022	Tři sólisté jako jeden celek	klasikaplus.cz
25/05/2022	Hlasem ke světlu. Vox Luminis a Freiburger Barockorchester se představí na Pražském jaru	ČRo Vltava
25/05/2022	Za otázkami lidské existence s Českou filharmonií a Ivm Kahánkem	casopisharmonie.cz
25/05/2022	Pražské jaro, Tjeknavorian, Schott a Vinnickaja: Plné nasazení a vytříbený kompoziční styl	operaplus.cz
25/05/2022	Marek Prášil bez kouzel a okázalostí, muzikálně a skromně	klasikaplus.cz
25/05/2022	Všichni protagonisté ukázali na Debutu Pražského jara své silné stránky	operaplus.cz
26/05/2022	Pražské jaro uvede Franckovu monumentální symfonickou báseň	operaplus.cz
26/05/2022	Špičkový soubor Klangforum Wien vystoupí na Prague Offspring. V premiéře zazní i nová skladba od Martina Smolky	ČRo Vltava

datum	název článku	zdroj
26/05/2022	Prague Radio Symphony Orchestra	ČRo – prso.czechradio.eu
26/05/2022	Tati, musíš dirigovat Janáčka. Francois-Xavier Roth prosbu vyslyší na Pražském jaru	aktualne.cz
26/05/2022	Centrum současného umění DOX ožije soudobou hudbou v rámci Pražského jara	ČRo Vltava
26/05/2022	Prostor jako hudební nástroj. Industriální struny sálu DOX+ jsou naladěny na Pražské jaro	ČRo Vltava
26/05/2022	Flétnistka Chaeyeon You přednesla na Pražském jaru pestrý program	operaplus.cz
26/05/2022	Ladislav Bilan jr. v prostředí, které svědčí perkusím	klasikaplus.cz
27/05/2022	Zpátky za kulturou? Češi zatím váhají	Deník N
27/05/2022	Prague Offspring	hisvoice.cz
27/05/2022	Prague Offspring přinese do Prahy nejnovější hudební tvorbu v podání Klangforum Wien	casopisharmonie.cz
27/05/2022	Výběr z pořadu Akcent v tomto týdnu	ČRo Vltava
27/05/2022	Nová tradice, zlobivá a otevřená. Pražské jaro se víc otevírá soudobé hudbě	aktualne.cz
27/05/2022	Peter Paul Kainrath: V šíření osvěty nové hudební kultury sehraje Praha významnou roli	klasikaplus.cz
27/05/2022	Debut s překvapením	Lidové noviny
27/05/2022	Nanebevstoupení Páně v Rudolfinu	casopisharmonie.cz
27/05/2022	Vox Luminis s Freiburger Barockorchester vystoupil na Pražském jaru. Vedla mužská sóla a orchestr	klasikaplus.cz
28/05/2022	Události v kultuře	ČT art
28/05/2022	Markéta Cukrová zpívá romantické písně Antonína Dvořáka, Césara Francka nebo Hectora Berlioze	ČRo Vltava
28/05/2022	Pražské jaro v DOX	ČT 1
28/05/2022	Pražské jaro předalo silné myšlenky francouzských autorů	operaplus.cz
29/05/2022	Na Pražském jaru dnes zahraje FOK a zazpívá Gerhilda Rombergerová	seznamzpravy.cz
29/05/2022	Na Pražském jaru dnes debutuje Petr Popelka	ČT 24
29/05/2022	Když se cítí dobře, vydají ze sebe víc, říká Nelsons o Vídeňských filharmonických	aktualne.cz
29/05/2022	Bachovský program vyzněl uměřeně i odvážně	operaplus.cz
29/05/2022	Česká filharmonie a la française	klasikaplus.cz
29/05/2022	Dva dny soudobé hudby ve špičkovém podání. Pražské jaro začalo novou tradici	aktualne.cz
29/05/2022	Hluboké emoce dokáže předat jak Bach, tak i rozružený saxofon	kultura.iDNES.cz
30/05/2022	Týden s hudbou	operaplus.cz
30/05/2022	Tříhodinová hudební meditace na Pražském jaru	operaplus.cz
30/05/2022	Zvukové fórum na Pražském jaru	klasikaplus.cz
30/05/2022	Pořádná dávka Offspringu. První ročník „minifestivalu“ v rámci Pražského jara se vyvedl	lidovky.cz
30/05/2022	Pan dirigent Popelka a Novákův Pan	klasikaplus.cz
31/05/2022	Závěr Pražského jara ve znamení hvězdného spojení	classicpraha.cz
31/05/2022	Program Pražského jara se rozrostl, pokračuje v DOX	ct24.cz
31/05/2022	Události v kultuře	ČT art
31/05/2022	Dirigent Roth vystoupí na Pražském jaru hned dvakrát	ČT 24
31/05/2022	Mladí instrumentalisté z celého světa se opět setkali na soutěži Pražského jara	vltava.rozhlas.cz
31/05/2022	Dvakrát Cukrová a HAMU o stavu neživém	operaplus.cz
31/05/2022	Artzóna	ČT art
01/06/2022	Na Pražském jaru se dnes uskuteční koncert kolínského Gürzenich orchestru	seznamzpravy.cz
01/06/2022	Pražské jaro ve čtvrtek mimořádně pro Ukrajinu	klasikaplus.cz
01/06/2022	Události v kultuře	ČT art
01/06/2022	Na Pražském jaru zahrají Kyjevští sólisté	ČT 24
01/06/2022	Jedinečná a neodolatelná estetika orchestru Les Siècles	klasikaplus.cz
02/06/2022	François-Xavier Roth se dvěma orchestry	Právo
02/06/2022	Pražské jaro s koncertem pro Ukrajinu	play.cz
02/06/2022	Kyjevští sólisté dnes zahrají na 77. ročníku festivalu Pražské jaro	ČT 24
02/06/2022	Na mimořádném koncertu Pražského jara dnes vystoupí soubor Kyjevští sólisté	seznamzpravy.cz

Webové statistiky a monitoring médií

datum	název článku	zdroj
02/06/2022	Nevíme, kdy se vrátíme domů. Kyjevští sólisté zahrají na Pražském jaru	aktualne.cz
02/06/2022	Kyjevští sólisté hrají po Evropě, nyní i na Pražském jaru	ČT 24
02/06/2022	Na koncertě Pražského jara vystoupí Kyjevští sólisté	ČRo Plus
02/06/2022	Vídeňští filharmonici zakončí dnes večer sedmdesátý sedmý ročník hudebního festivalu Pražské jaro	ČRo Sever
02/06/2022	Vídeňští filharmonikové završí 77. ročník Pražského jara	operaplus.cz
02/06/2022	Na mimořádném koncertu Pražského jara za hodinu vystoupí Kyjevští sólisté	ČRo Plus
02/06/2022	Kyjevští sólisté zahráli na Pražském jaru na podporu Ukrajiny, válka je zastihla na turné	ct24.cz
02/06/2022	Francouzská cesta na dřevě. I jediný hráč na pódiu dokázal pozvat do velkého hudebního vesmíru	lidovky.cz
02/06/2022	Pražský debut Les Siècles a jeho vítězný pochod Rudolfinem	casopisharmonie.cz
03/06/2022	Muzikantovo dilema	Lidové noviny
03/06/2022	Očekávané události 3. června 2022	proglas.cz
03/06/2022	Vídeňští filharmonici zakončí dnes večer sedmdesátý sedmý ročník hudebního festivalu Pražské jaro	ČRo Region
03/06/2022	Závěr festivalu Pražské jaro	ČT 24
03/06/2022	77. Pražské jaro uzavrou Vídeňští filharmonikové	klasikaplus.cz
03/06/2022	Na závěr letošního festivalu Pražské jaro dnes vystoupí Vídeňští filharmonici	seznamzpravy.cz
03/06/2022	Rozhovor s Václavem Malým	ČRo Dvojka
03/06/2022	Kyjevské sólisty zastihl počátek války během jejich turné v Itálii. Domů se nevrátili a bojují hudbou	irozhlas.cz
03/06/2022	Dnes končí největší festival klasické hudby v České republice Pražské jaro	ČRo Radiožurnál
03/06/2022	Orchestr Les Siècles, dirigent François-Xavier Roth a klavírista Bertrand Chamayou vzdali poctu Césarů Franckovi	ČRo Vltava
03/06/2022	Události v kultuře	ČT art
03/06/2022	Koncertem vídeňských filharmoniků dnes večer končí Pražské jaro	ČRo Region
03/06/2022	77. ročník festivalu Pražské jaro byl završen	ČT 24
03/06/2022	Ukrajinské obilí, boj o zákaz útočných pušek v USA, festival Pražské jaro	ceskepodcasty.cz
03/06/2022	Závěrečný koncert festivalu Pražské jaro	ČT 1
03/06/2022	François-Xavier Roth podruhé. Jinak i stejně	klasikaplus.cz
03/06/2022	Ztišená krása Gerhardtova violoncella	klasikaplus.cz
04/06/2022	Včera skončil 77. ročník festivalu Pražské jaro	ČT 24
04/06/2022	Příběh ukrajinského orchestru Kyjevští sólisté, který před ruskou agresí odjel ze země, na turné zůstal a 2. června vystoupil na Pražském jaru	ČRo Plus
04/06/2022	Vídeňské zklamání	klasikaplus.cz
04/06/2022	Syrové Moře a vídeňský Dvořák. Konečně „normální“ Pražské jaro	kultura.iDNES.cz
05/06/2022	Koncert Vídeňských filharmoniků se stal svátkem hudby	operaplus.cz
05/06/2022	Lekce Strauss	casopisharmonie.cz
05/06/2022	Pražské jaro letos naposledy	casopisharmonie.cz
06/06/2022	All glitter without any real gold: a flat finish to Prague Spring	Bachtrack.com
06/06/2022	Skončilo Pražské jaro	Právo
06/06/2022	Dvořákova Šestá symfonie v provedení Vídeňských filharmoniků uzavřela Pražské jaro	lidovky.cz
07/06/2022	Od redakčního kávovaru	Katolický týdeník
07/06/2022	Ocenění pro Pavel Haas Quartet, nové divadelní premiéry i Pražské jaro	classicpraha.cz
07/06/2022	Ohlédnutí za 77. ročníkem festivalu Pražské jaro	scena.cz
07/06/2022	Káva o čtvrté	ČRo Dvojka
08/06/2022	Klavír vede	Vlasta
08/06/2022	Největší státní investiční fondy světa jednaly s českými firmami o spolupráci	mzv.cz
08/06/2022	Adrián Demoč: Dotyky. Za zrkadlom	hisvoice.cz
09/06/2022	Český rok	Reflex

Echo Pražského jara na obrazovkách ČT art a ivysilani.cz

11/5

1. díl

Mezinárodní hudební soutěž v oboru klarinet v Národním domě na Vinohradech. Předseda klarinetové poroty Harri Mäki, tajemník soutěže Michal Vencel, člen klarinetové poroty Michel Lethiec a ředitel Pražského jara Roman Bělor.

12/5

2. díl

Mezinárodní hudební soutěž v oboru fagot na HAMU. Předseda fagotové poroty, sólofagotista Národní opery v Lyonu Carlo Colombo, sólofagotista České filharmonie Ondřej Roskovec. Dramaturg Pražského jara Josef Třeštlík o víkendu soudobé hudby Prague Offspring.

13/5

3. díl

Zástupce ředitele a tiskový mluvčí Pražského jara Pavel Trojan. Dirigent Zahajovacího koncertu s West-Eastern Divan Orchestra Thomas Gugges. Houslisté West-Eastern Divan Orchestra Perry Tal a Samir Obaido. Ředitel Pražského jara Roman Bělor.

14/5

4. díl

Ředitel Pražského jara Roman Bělor a primátor hl. m. Prahy Zdeněk Hřib zahajují Pražské jaro v Obecním domě za účasti členů vlády, diplomatického sboru a partnerů festivalu. Člen klarinetové poroty Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro Nicholas Cox, účastnice klarinetové Master Class Gabriela Matoušková.

15/5

5. díl

Ředitel Pražského jara Roman Bělor, manažerka soutěže Veronika Koubová, dramaturg Pražského jara Josef Třeštlík, finalistka klarinetové soutěže Anna Sysová, klarinetista a pedagog Karel Dohnal.

16/5

6. díl

Umělecká vedoucí Collegium Marianum a členka umělecké rady Pražského jara Jana Semerádová, sopranistka a členka The Breathtaking Collective Hana Blažíková o umělecké spolupráci s Bruce Dickeyem, hráč na cink Bruce Dickey, umělecká vedoucí Tiburtina Ensemble Barbora Kabátková o nové kompozici Michala Nejtka na objednávku Pražského jara.

17/5

7. díl

Šéfdirigent Symfonického orchestru Českého rozhlasu Alexander Liebreich o hudbě Witolda Lutosławského a Césara Francka, houslista Augustin Hadelich o houslovém koncertě Ludwiga van Beethovena.

18/5

8. díl

Rezidenční umělec Pražského jara, ambasador violoncella Gautier Capuçon, o svých třech koncertech na festivalu. Klavírista Jérôme Ducros o umělecké spolupráci a přátelství s Gautierem Capuçonem.

19/5

9. díl

Rezidenční umělec Pražského jara, ambasador violoncella Gautier Capuçon, o violoncellovém koncertě Edwarda Elgara. Zástupce ředitele a tiskový mluvčí Pražského jara Pavel Trojan o účinkování dirigentky Mirgy Gražinytė-Tyly se City of Birmingham Symphony Orchestra.

20/5

10. díl

Mezzosopranistka Markéta Cukrová a klavírista Gottlieb Wallisch o společném recitálu v Anežském klášteře. Paul McNulty, výrobce kopií historických nástrojů, který zapůjčil dva klavíry na koncerty.

21/5

11. díl

Dirigent David Robertson a klavírista Ivo Kahánek o společném koncertě s Českou filharmonií v Obecním domě. Skladatel Michal Rataj o své skladbě *Movis*.

22/5

12. díl

Violistka Yoon-sun Jang a violoncellista Seong-hyeon Park z Arete String Quartet o uplynulém roce mezi vítězstvím v soutěži Pražské jaro a festivalovým koncertem v Rudolfinu. Hobojista a vítěz soutěže Pražské jaro 2019 Martin Daněk o programu svého koncertu v Anežském klášteře.

23/5

13. díl

Houslista Emmanuel Tjeknavorian, cellista Daniel Müller-Schott a klavíristka Anna Vinnickaja o svém koncertě v Rudolfinu a chystaném vystoupení ruské interpretky na Klavírním festivalu Rudolfa Firkušného 2022.

24/5

14. díl

Perkusionista Ladislav Billan Jr. v Národním technickém muzeu o své cestě k hudební interpretaci na bicí nástroje. Ředitel NTM Karel Ksandr o 11leté spolupráci s Pražským jarem.

25/5

15. díl

Dirigent Marek Prášil, protagonista Debutu Pražského jara, o programu koncertu v Rudolfinu s PKF-Prague Philharmonia a klavíristou Donghou Lee.

26/5

16. díl

Umělecký vedoucí vokálního ansámblu Lux Luminis Lionel Meunier a koncertní mistryně, houslistka Leila Schayegh, o koncertu Freiburger Barockorchester v Rudolfinu.

27/5

17. díl

Dirigent Petr Altrichter, sbormistr Českého filharmonického sboru Brno Petr Fiala a sopranistka Eva Hornyáková o koncertě s Českou filharmonií s díly Césara Francka a Gabriela Fauré v Rudolfinu.

28/5

18. díl

Dramaturg Pražského jara Josef Třeštlík o Prague Offspring v Centru současného umění DOX v pražských Holešovicích. Skladatel Martin Smolka o své nové kompozici *Andělské scho-dy*, kterou uvedl ve světové premiéře ansámbl Klangforum Wien.

29/5

19. díl

Ředitel Pražského jara Roman Bělor ke spolupráci s DOX. Hlavní hostující dirigent Klangforum Wien Bas Wiegers o rezidenci ansámblu v Praze. Skladatelka Clara Iannotta o své hudbě, která byla součástí programu Prague Offspring.

30/5

20. díl

Dirigent Petr Popelka a altistka Gerhild Romberger o společném koncertě se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK s díly Rafaela Kubelíka, Ericha Wolfganga Korngolda a Vítězslava Nováka.

31/5

21. díl

Violoncellista Alban Gerhardt o svém recitálu se šesticí Bachových suit pro sólové violoncello v Rudolfinu.

1/6

22. díl

Zakladatel souboru Les Siècles a dirigent François-Xavier Roth o svém prvním účinkování v Praze – o programu s díly Césara Francka a Clauda Debussyho. Klavírista Bertrand Chamayou.

2/6

23. díl

Šéfdirigent Gürzenich-Orchester Köln François-Xavier Roth o unikátnosti tohoto tělesa v německém prostředí. Violistka Tabea Zimmermann o svém poslání šířit dílo Paula Hindemitha.

3/6

24. díl

Umělecký vedoucí souboru Kyjevští sólisté Anatolij Vasylyvskyj a člen souboru Oleksandr Lahosha o své mimohudební misi v Evropě. Ředitel Pražského jara Roman Bělor o okolnostech koncertu Kyjevských sólistů a velvyslanec Ukrajiny v České republice Jevhen Perebyjnis.

4/6

25. díl

Moderátorka Jitka Novotná před kamerou s dvěma členy Vídeňských filharmoniků, Čechy Milanem Šetenou a Filipem Waldmannem. První hraje v sekci houslí, ten druhý na kontrabas. Společně přiblížili program Závěrečného koncertu Pražského jara s dirigentem Andrisem Nelsonsem.

Podívejte se na Echo Pražského jara 2022 na webu iVysilani.cz.

Produkční a umělecký tým pořadu Echo Pražského jara. Zleva: zvukař Jan Valouch, moderátorka Jitka Novotná, asistentka režie Hana Pospíšilová, technik Petr Mařík a režisér a kameraman Martin Kubala. © Petra Hajská

Tým Pražského jara

Správní rada

Milan Němeček

Předseda

Jan Bondy

František Dostálek

Michal Frankl

Jiří Hlaváč

Martin Chalupský

Kateřina Kalistová

Helena Koenigsmarková

Ivan Kusnjer

Miroslav Lukeš

Hana Třeštíková

Dozorčí rada

Richard Hindls

Předseda

Ondřej Fuchs

Ladislav Chvátal

Umělecká rada

Tomáš Hanus

Clemens Hellsberg

Jakub Hrůša

Marko Ivanović

Ivo Kahánek

Michal Kaňka

Adam Plachetka

Jana Semerádová

Miroslav Srnka

Josef Třeštík

Stálá soutěžní komise

Michal Kaňka

Předseda

Vladislav Borovka

Jiří Gemrot

Martin Kasík

Stanislava Střelcová

Tým Pražského jara

Roman Bělor

Ředitel festivalu

Pavel Trojan Jr.

Zástupce ředitele, tiskový mluvčí

Kateřina Bačová

Tajemnice umělecké rady, produkce

Lucie Balharová

Tajemnice dozorčí a správní rady, Office Manager

Lucie Di Pietro

Produkce

Petra Drtinová

Produkce

Katarína Fišerová

Přátelé Pražského jara

Juraj Gerbery

PR, marketing

Jacquelina Kohoutová

Ekonom, prodej vstupenek

Jiří Konopásek

Produkce

Veronika Koubová

Sponsorship & partnership, soutěž

Josef Třeštík

Dramaturg

Michal Vencel

Tajemník soutěže

Ondřej Zelenka

Vedoucí produkce

Poznámka: V uvedeném výčtu představitelů řídících a poradních orgánů festivalu i jeho managementu neuvádíme pro přehlednost akademické a funkční tituly jmenovaných.

Zleva: Michal Vencel, Jiří Konopásek, Lucie Di Pietro, Juraj Gerbery, Veronika Koubová, Ondřej Zelenka, Jacquelina Kohoutová, Josef Třeštík, Pavel Trojan Jr., Lucie Balharová, Katarína Fišerová, Petra Drtinová, Roman Bělor.

Partner festivalu

Partner koncertu

Technologický partner

Generální mediální partner

Hlavní mediální partner

Mediální partner

Oficiální automobil

festival.cz